

PROFETIA

Vägen hem

Sannegården

Ulla Anderén
Box 68
760 40 VÄDDÖ
Tel/Fax 0176 - 93 176
ulla@anderen.nu
www.anderen.nu

© Ulla Anderén 2002
Sannegården
Redaktör: Inger Nilsson-Wählstedt
Omslagsdesign, illustrationer och layout: Jenny Närjänen
Sättning: Producera
Tryck: NRA
Umeå 2002
ISBN 91-631-1736-3

Ett stort tack till Inger Nilsson-Wählstedt som
tålmodigt hjälpt mig att ställa samman
materialet. Utan hennes penna hade
boken inte kommit till stånd.

INNEHÅLL

Förord	8
 DEL I – VÄGEN HEM	 9
Min första resa	10
Min uppgift på jorden	13
Död och återuppståndelse	17
I balans	20
Landningsplatsen	24
Geometriska former	27
Växtkraft	30
Trädens budskap	32
Allivets arkiv	35
Ut ur begränsningen	37
Det yttre livets bojar	40
Hjärtats öppning	42
Vision och mål	45
Egot och självet	49
Stjärntetraedern	52
Sirius lärjunge	54
Stjärntetraederns inre rum	57

I Guds kammare	59
Viljornas kamp	62
Ljus och mörker – livets kamp	65
Balans	67
Initiering	69
Cellminnen	72
Utan jämförelse	79
Leva i visionen	79
Att vara i nuet	83
En tid av turbulens	85
Kristushjärtat	88
Första försöket på egen hand	90
Ögonblick	94
Jordens samlade böcker	97
Trädens väsen	99
Uppnå balans	102
Fördjupat möte	104
Ansatt av tvivel	108
Den gränslösa kärleken till planeten	111
Den rätta tonen	114
Barn av Sirius	117
Mitt sjäsljus	120
En paradisisk plats	124
En evig längtan	127
Ton och tanke	130
Överlevare	133

Pyramidens hemlighet	136
Redo	138
Möte med sfinxen	141
Atlantis undergång	144
Det telepatiska rummet	147
Vandring i labyrinten	151
Nära paradiset	153
Tanke och känsla är ett	156
Stavens kraft	158
Ett ögonblick av triumf	160
Mörkrets makter	163
Rädslans gissel	166
Mänsklighetens mörker	168
Ett hjärteval	171
Första steget	174
Sfinxens klang	176
På väg	178
Oändlig kunskap	180
Jordisk utpost i kosmos	183
Pånyttfödelse	186
Övergång	188

DEL II – PROFETIA I EN NY TID	189
Sök den gudomliga aspekten inom er	190
Undvik all persondyrkan	191
Lev er sanning	192
Sök er väg ur det tredimensionella rummet	193
Rensa bland logikens föreställningar och normer	194
Låt hjärtat och medkänslan tala	195
Gör medvetna val i stunden	196
Tankebubblan spricker	198
Ljus tränger genom mörkret	199
Livets lag	200
Åter till paradiset	201

Profetia

Vägen hem

Förord

Jag vet att vi är på väg mot en ny världsbild. Vi människor står vid gränsen till det vi kan förstå. Men tar vi ett steg till når vi en kunskap som vi en gång hade, men som har gått förlorad. Det handlar om en förborgad kunskap som vidgar perspektiven över tid och rum. Frågan är hur vi återigen ska få ta del av allt detta, hur vi ska förstå det ”obegripliga”. Svaret är att våga öppna våra sinnen och våra hjärtan för en andlig styrka och lita på vad vi upplever. Nu är tiden mogen för att återerövra det vi bär inom oss och forma en ny verklighetsuppfattning.

Jag är en av många som kommer med budskap till mänskligheten. Vi har kommit en bit på väg, men alla vi som tagit det första steget behöver samla oss inför en kraftansträngning att sprida det vi vet så att övergången till en ny tid ska underlättas.

Boken handlar om forna civilisationer, Guds förhållande till människan, kampen mellan ljus och mörker, meningen med livet, kärlek och etik, kosmiska energier, möten med mästare och den andliga världens visdom.

Min bakgrund

Jag är en sökare. Mitt andliga sökande har handlat om att hitta tillbaka till förmågan att se det som ligger bakom den rationella och förklarliga världen och återerövra den intuitiva förståelsen av världen. Under min livs resa har jag envist strävat efter att öppna de dörrar som slutit sig om mig som barn och prövat olika vägar för att befria mig från den ”hinna” som hindrat mig. Pådriven av en stark inre kraft har jag prövat olika vägar att hitta fram till det som nu ter sig som min uppgift i livet – att förmedla den kunskap som jag tagit del av.

Jag ser mig som ett redskap och mitt arbete som ett mellanled mellan vår värld och den översinnliga värld vi närmar oss. Man kan beskriva mig som ett språkrör för de andliga existenser som hjälper oss att återerövra de kunskaper vi en gång förlorat.

Bokens tillblivelse

För tio år sedan fick jag i en vision veta att jag skulle komma att avtäcka gammal egyptisk kunskap inom mig. Jag tog till mig budskapet och väntade. Någon tid senare, i samband med en visualiseringsövning, förflyttades jag till gammal egyptisk tid. Då förstod jag att jag kommit dit för att lära och berätta om det jag tagit del av.

Visualiseringsövningen blev sedan det verktyg, den metod, jag använde mig av för att kunna resa i mitt inre till min "egyptiska tid". Metoden är enkel. Övningen går till så att jag lägger mig bekvämt till rätta på soffan eller sängen. Innan dess har jag satt på bandspelaren. Därefter samlar jag mina tankar och tar mig till en vacker dal, där jag går in i en kristall och med hjälp av den förflyttar jag mig i tid och rum. Det egyptiska scenariot avtäcks naturligt för min inre syn. Första gången inträffade transformationen spontant, därefter kunde jag medvetet framkalla den.

Allt som sedan utspelat sig har jag berättat högt, helt intuitivt. När jag återvänt har jag osorterat skrivit ner alla budskap. Många gånger har jag upplevt att språkbruket varit högtravande och ålderdomligt. Utan att tumma på det som sagts har jag sedan försökt beskriva det jag upplevt så begripligt som möjligt.

Visualiseringsmetoden har jag i huvudsak lärt mig av Carol Rogers-Österberg. Hon arbetar som psykoterapeut och använder i sitt arbete "dalen" som struktur och symbol för medvetandet.

Inledning

Boken är indelad i två delar som är ganska olika till sin karaktär. Första delen är en beskrivning av min resa. Här berättar jag om alla de erfarenheter jag gör och alla de tvivel jag drabbas av, men även om de insikter jag fått.

Andra delen – Profetia – är mer att likna vid en samlad programförklaring av vad vi alla står inför och hur vi behöver gå tillväga för att tillsammans skapa den nya tiden. Det handlar om en ny tid, en ny människa, om en genomgripande förändring som leder oss in i en ny tillvaro – ett nytt paradiset.

Ett nytt paradiset – det är vägen dit som boken handlar om.

Själv ser jag den lite som en arbetsbok eller dagbok vars syfte är att uppmuntra till reflektion och göra egna erfarenheter. En bok som man tar del av lite i taget.

Del I

Vägen hem

Min första resa

Jag går längs en bergskam och ser ut över dalen, den dal där allt ligger förborgat. Både det som är omedvetet för mig och det jag är medveten om. Jag tar de få trappstegen ner till en plattform och flyger ut över dalen och landar i en flod. Målmedvetet går jag motströms upp mot den källa som med sitt klara vatten rensar mitt sinne och fyller mig med kraft.

Jesus står vid strandkanten. Han ser allvarsam och lite fundersam ut och jag anar att hans ansiktsuttryck avspeglar min egen sinnesstämning. Utan ett ord för han mig till vattenfallet och in i den kristall som finns där. Jag fångas upp av kristallen och transformeras, samtidigt som jag hör Jesus röst.

– Det är viktigt att du identifierar dig med den du är och inte med den du präglats till att vara. Känn hur portar öppnas och hur din kraft expanderar så snart du identifierar dig med ditt inre väsen. Fäst medvetenheten i den punkt som utgör kroppens mitt, strax nedanför naveln. Justera balansen mellan området till vänster och höger om punkten, samtidigt som du stärker banden mellan det som finns ovanför och under naveln. Detta är den punkt som upprätthåller balansen i din kropp. Sitt så en stund. Lägg märke till hur det som tidigare legat strax utanför dig dras inåt och blir en upplevelse inom dig. Det yttre blir en inre upplevelse. Sakta närmar du dig

varats tillstånd där all kunskap finns och harmoni råder. Lägg märke till att bilden flyttas ut igen så snart tanken gör sig påmind. Träna en stund. Erfar hur dina tankar ständigt drar dig bort från din kropps centrum. Träna tills du förmår släppa tanken samtidigt som du vilar i dig själv. Då får du tillgång till kraften och den kunskap du besitter. Så enkelt är det och så svårt kan det synas.

Jag är kvar inne i kristallen och lyssnar vidare.

– Du ska få möta en lärare som ska träna dig i att urskilja ditt högre jag ifrån ditt psykes alla skrymslen. Människan ska lära sig att skilja mellan det yttre jagets identifikation och det inre självets klarhet. Denna insikt är avgörande för utvecklingen av mänsklig kraft. Människan är sitt själv. Allt annat tjänar som yttre redskap även om människan hellre identifierar sig med det. Du ska träna dig i att se det egna självets krafter och förstå hur du själv separerar dig ifrån det.

Efter de orden är jag redo att gå in i den tempelgård där träningen ska ske. Lejonen springer lösa inom tempelområdet och jag vet att det är en test. Man vill mäta min själsliga styrka och se om jag kan behålla kraften inom mig utan att låta den splittras av rädsla. Styrkan ska riktas mot lejonen så att jag får dem att göra som jag vill. Till min stora glädje lyckas jag.

Snart ska jag möta templets högste ledare, väl medveten om att jag ska få gå i lära inom tempelområdet. Några män följer mig till rummet där läraren befinner sig. Jag är klädd i guldglänsande kläder och upptäcker överraskad att jag nu upp-

träder i skepnaden av en ung man. När jag presenterat mig säger den högste ledaren:

– Vi har bestämt att du ska påbörja din träning.

I korta ordalag får jag veta att jag ska få pröva olika tekniker tills jag på ett naturligt och självklart sätt kan befinna mig i ett tillstånd av inre klarhet. Ödmjukt tackar jag för all hjälp och vet att jag snart kommer tillbaka.

Detta var min första resa.

Min uppgift på jorden

Jag utgår ifrån den visualisering som jag kallar ”mitt medvetandes dal” och startar min vandring på en grusväg som ringlar sig fram längs den bergskam som avgränsar ena sidan av dalen. Solen lyser över området. Jag har en stav i min hand som har formen av ett ben och är rikt ornamenterad i bägge ändar.

Utan att tveka tar jag av från grusvägen och går nerför några trappsteg ut på den plattform, där jag kan överblicka dalen. Jag ser floden och havet och jag ser vattenfallet i andra änden. Oförväget tar jag ett steg ut i luften och landar mitt i floden. Vattnet strömmar längs benen och jag lägger mig ner och låter vattnet skölja över mig, skölja bort alla tankar.

Plötsligt ser jag Ärkeängeln Gabriels ansikte i min tankes bubbla. Han träder in i bubblan och skär av några av de trådar som binder den vid mig. Bilden suges ut och försvinner ut i kosmos, världsalltet. Sedan ser jag hur bubblan försluts igen.

Bubblan har en klar sikt framåt men är grumligare bakåt. Med ens inser jag betydelsen av att lossa de band som binder mig vid det förflutna, varpå Ärkeängeln Gabriel hakar av alla trådar som är fästade vid mig, för att på så sätt lossa banden till det som varit. Han tar själv hand om de hakar som suttit där.

Vattnet fortsätter att skölja över kroppen. I flödet försvinner bubblan och jag känner mig klar, lika klar som vattnet omkring mig. I den klarheten stiger jag upp.

Jag ser ljuset runt min kropp, den strålgång jag uppenbarligen omges av. Sakta går jag till källan och sätter mig ner en stund och tittar ut över dalen. Mitt medvetandes dal. Då känner jag plötsligt en stor ömhet inför mig själv och sugspontant in i kristallen. Där inne ber jag en bön om beskydd och hjälp.

Det känns som om jag skruvas åt inne i kristallen. Som ett säkerhetslås som ska ställas in och få rätt sifferkombination. När allt är på plats öppnas scenariot och jag har förflyttats i tid och rum.

Vädjande ber jag om beskydd. Jag ber om att allt ska bli rätt och i enlighet med den allra högsta gudomliga planen.

Då ser jag med fasa hur templets lejon kommer rusande mot mig. Tio meter ifrån mig stannar de oväntat och lommar lugnt därifrån. Med en lättnadens suck kramar jag staven och går direkt till trädgårdarna. Nästan krampaktigt griper jag den med båda händerna och känner hur jag påverkas av kraften. Händerna vibrerar. Armarna likaså.

Spänd står jag i trädgården framför den man som är min lärare. Jag kan inte se hans ansikte, mina ögon är alldeles för grumliga. Mjukt, men med bestämda rörelser, börjar han bearbeta mina ögon.

– Du ska lära dig att skapa former med hjälp av medveten-

het och kraft. Arbetet ska ske i kärlekens namn. Inget annat får påverka dina handlingar och tankar än ditt hjärtas röst. Uppgiften i dag är att tänka kärlek.

Jag står alldeles tyst och släpper staven med ena handen.

– Vi ska stärka din själs klarhet och ge den ett större utrymme i din kropp.

Utan att svara känner jag att förberedelser pågår i kroppen.

– Din uppgift är att förkunna universums lag på jorden .

Med de orden ber mig läraren sitta ner i stillhet hos honom. Han nickar svagt, tar min fria hand och vi sitter tysta och låter blickarna vila i varandras och jag känner hans tydliga närvaro och starka kraftfält.

– Gå och sätt dig en stund vid trädet och låt det ske som sker.

Lydigt går jag ett stycke bort till ett träd som tar emot mig med ett öppet och välkomnande leende. Lätt till sinnes lutar jag mig mot stammen och märker hur jag genast smälter in i trädet och blir en del av universum. Jag blir jorden och slungas ut i kosmos och känner tillhörigheten med de världar där allt är ett och där varje tanke är förbunden med varandra. Min kropp är upplöst och mitt själsmedvetande är mitt jag. I samma stund ser jag mig själv som en prick i ett mörker med ett starkt gyllene ljusfält omkring mig. Så hör jag en röst.

– Här är kunskapen dig given. Låt människor genom detta exempel förstå att allt är evigt närvarande bortom tid och rum.

Jag ser jorden som en bubbla i vilken människan rör sig och låter sin tanke speglas. Det är utanför bubblan jag har mitt riktiga hem. Med en härlig frihetskänsla rör jag mig fritt i kosmos. I full tillit. Nu vet jag att jag kan besöka alla platser, för min själs vilja styr mig.

Rösten hörs åter.

– Beskriv det du upplever för andra. Du vet sedan länge att du kan röra dig fritt, men erfarenheten måste beskrivas för andra. Vi ska med stor noggrannhet slipa ditt instrument.

Efter en liten stund ser jag mig åter sitta vid trädet med ryggen mot stammen, väl medveten om min kropp. Läraren kommer fram till mig, tar mig vid handen och leder mig en bit bort. Utan ord förmedlar han att han vill att jag ska stå stilla och låta kraften strömma genom mig utan att den hindras. Hela jag börjar vibrera och med sina händer påverkar han de punkter där energin inte flödar fritt. Jag låter kraften verka och sugts plötsligt in i en kraftfull stråle av ljus. I det ögonblicket är jag ljuset, jag är kraften själv och blir på så sätt medveten om att det är detta vi alla är när vi släpper kroppens och det yttre skalets identitet.

– Beskriv dina erfarenheter för människan och låt henne förstå den kraft hon bär på. Inse att kraften ska formas till det själen och hjärtat vill. Så är människan skapad. Lägg dessa ord på minnet och beskriv denna kunskap för dem som vill lyssna

Död och återuppståndelse

Förväntansfullt blickar jag ut över dalen, tar ett skutt från plattformen och landar mitt i floden. Jag njuter av vattnet och går upp mot källan och Jesus, som väntar på mig.

Jesus visar sig i ett starkt vitt sken med blå och gyllene inslag. Utan viljeansträngning dras jag in i hans kraftfält och känner hur jag fylls av kärlek. Hjärtat börjar pulsera i en blandning av smärta och glädje. Ödmjukt ber jag om läkning och hjälp. Smärtan bär min livsångest.

Jesus visar genom gester att jag ska kliva in i kristallen, porten till gammal kunskap och gamla minnen. Kristallen är den transformator som ändrar min frekvens. Med ens känner jag hur min mänskliga form löses upp och hur jag blir ”ett medvetande”. Det numera välkända scenariot öppnar sig och jag har återigen staven i min hand.

Men jag vet att jag denna gång inte ska besöka trädgården. I stället ska jag gå ut i öknen. Ensam. För att möta mig själv. Jag sätter mig ner, sluter ögonen och väntar. Även här är Jesus närvarande.

– Du har en uppgift och behöver ägna all din tid åt den.

Scenariot förvandlas och jag ser hur jag som mörkhyad person befinner mig i en djungelliknande miljö. Bilden är kopplad till mitt hjärta. Med fullständig visshet vet jag att jag

är på väg att dö och att mitt hjärta ska offras som tacksägelse för god krigslycka. Jag känner krampen och smärtan i bröstet. Mitt liv är snart slut. Själen ska offras och hjärtat brännas på bål ...

Så stängs dörren.

Scenariot växlar igen, och jag ser mig själv sitta i öknen. En kort stund har jag fått möta den sorg som värker i mitt hjärta. Så återvänder bilden för ett ögonblick till djungeln och jag ser det spjut som genomborrar mitt hjärta. Med lugna händer drar jag ur spjutet, lyfter upp hjärtat och för det sedan tillbaka till min kropp. Jag sitter i sanden och jag ser mig själv intill den bild som nyss uppenbarat sig för mig. Själens splittring som uppstod i samband med offergåringen har läkts.

Det var den läkningsprocess jag bad om.

Sittande i sanden känner jag hur min vänstra kroppshalva sakta förändras och antar en ny form. Händelsen har öppnat mig och min förmåga att kunna ge. Det vita ljusets läkande strålar lyser över hela vänstra sidan av kroppen och jag känner den helande process som tar vid. I all ödmjukhet tackar jag för den hjälp jag får.

Så släcks ljuset. Det som nyss var Jesu bild och strålgans har nu blivit en stråle av kornblått ljus. Medan jag sitter i sanden ber jag om hjälp att förvalta min kraft och öppna mig inför den skapande kärleken. Jag förstår att förmågan att ge är avgörande i all fortsatt träning.

När jag återvänder till tempelgården visas jag till den pelar-

sal där Farao befinner sig.

– Det är viktigt att kraften strömmar fritt genom dig utan att hindras av smärta och kramp. Vi kommer att arbeta med dig och din läkningsprocess parallellt med att du undervisas om hur kraften ska användas.

Jag tackar och går därifrån.

I balans

Full av glädje ställer jag in mig på att möta min egyptiska tid. Snabbt går jag in i dalen, landar på fötterna i floden och simmar med kraftiga armtag uppströms mot vattenfallet. Där sköljer jag mig ren från tankerester. Min blick söker sig ut över dalen, jag står där en stund och njuter av grönskan och solskenet.

Jesus visar sig inte i dag och jag saknar hans närvaro.

Kristallen kallar på mig och jag suggs upp av den ljusblå flamman. Kroppen förlorar sin fysiska form och jag känner hur spiralen sluter sig om mig. Allt går mycket snabbt.

Tempelgården ligger öppen framför mig och jag tar några steg ut på den stora platsen.

Ibland är jag kvinna och ibland man. Bilderna växlar och jag har svårt att avgöra vad jag är. Kanske vill växlingarna i själva verket spegla den manliga respektive kvinnliga sidan av mig. Jag vet inte.

Jag börjar med ett besök hos Farao i hans pelarsal. Han har kallat på mig. Solen lyser inte lika starkt i dag och jag undrar vad som ska ske. Jag kommer in i pelarsalen och går långsamt fram till Farao. Han sitter på tronen omgiven av tempelvakter i ena änden av rummet. Försiktigt sätter jag mig ner framför honom och väntar på att han ska tala till mig.

– Du har nu börjat träna på det sätt som är avsett. Därför kommer vi nu att intensifiera det du redan gör. Vi har märkt att du förstår träningens avsikt och att du är förtrogen med mycket av det som sker. Du ska i dag beträda en annan del av templet och fortsätta träningen där.

Utan att svara reser jag mig upp och en av vakterna följer mig ut och tar mig till ett intilliggande hus. Huset är byggt i en fyrkant med en öppen trädgård mitt i. Med bestämda steg leds jag runt i den inre trädgården och in i ett rum där en man väntar på mig. Det är tydligt att det är han som nu ska undervisa mig.

Läraren ber mig sitta ner och kontakta kroppens mittpunkt strax innanför naveln och koncentrera uppmärksamheten dit. Det får omedelbart effekt. Jag känner hur punkten sammanbinder den kraft som jag hämtar uppifrån med den jag hämtar nerifrån. Via den punkten styr jag sedan min kropps rörelser. Läraren ber mig hålla kvar uppmärksamheten i punkten, resa mig upp och röra mig runt i rummet. Jag formar rörelser med armarna och benen och upplever mig som något som kan liknas vid en bläckfisk i mitt sätt att röra mig runt. Armarnas och benens uppgift är att verkställa det mitt inre vill. Mittpunktens funktion är att ha kontroll över det som ska göras. I det här ögonblicket upplever jag väldigt påtagligt kroppen som det instrument det är avsett att vara. Självets intention styr min kraft. Jag är i total balans. Kroppen påverkas och det strålar en hetta längs korsryggen.

Lågmält ber läraren mig att flytta mitt fokus uppåt i bröstet. Inlevelsen och medkänslan tar överhanden. Mitt hjärtas röst talar till mig.

När jag sedan flyttar tyngdpunkten ytterligare en bit uppåt blir jag medveten om den vibration som fyller mitt röstorgan. Och när jag låter uppmärksamheten vila i pannan får jag en vision. Jag ser bortom tid och rum och inser samtidigt betydelsen av att kraften strömmar fritt genom alla de passager som jag just kommit i kontakt med.

Just då görs jag uppmärksam på att min kropp är väl balanserad, tillräckligt tränad för att arbetet ska kunna gå vidare och för att jag ska kunna vidga mitt seende.

Seendet bortom tid och rum.

Jag sätter mig åter ner och blir ombedd att gå in i ett tillstånd av total vila där andningen sköter sig själv, fullständigt lugn utan tankearbete. Kroppens funktioner ska ta hand om sig själv.

Då börjar kroppens nedre hälft vibrera. Benen känns som timmerstockar och saknar den lätthet som präglar resten av kroppen. Jag blir uppmanad att gå till ett angränsande rum där det finns en bassäng. Vattnet är fullt av mineralämnen och jag stiger försiktigt ner. Det bränner i ryggslutet och jag försöker slappna av.

Förvånad ser jag att benen blivit blåaktiga och förstår att det är någon form av rening som ska ske. Med lugn stämma ber jag personer runt omkring mig att massera benen. I denna

stund vill jag bara att benen ska tas omhand. När behandlingen en stund senare är över är det dags att återvända till dalen. Träningen är avslutad.

På vanligt sätt tackar jag min lärare och känner fortfarande pulsen i mina ben när jag går ut i solen. Snabbt passerar jag tempelgården och går tillbaka in i kristallen på min väg ”tillbaka” igen.

Landningsplatsen

Allt känns motigare i dag. Solen lyser inte lika klart. Efter ett hopp från plattformen landar jag vid sidan av floden och sätter mig på en sten.

Jesus träder fram, sträcker fram händerna, drar upp mig och leder mig varsamt och utan ord in i kristallen. Han vill visa sin närvaro och sitt beskydd. Men jag känner mig passiv och ber om hjälp.

Spiralen verkar och jag förvandlas till samma ljusblå flamma som tidigare. Jag väntar en stund utan att något särskilt händer.

Så växlar scenen och jag träder in i det scenario som blivit så välbekant för mig. Man ber mig besöka min lärare vid badet.

Återigen får jag sitta ner med benen i kors och kontakta kroppens mittpunkt. Denna gång uppstår kontakten spontant och känns nu helt naturlig. Andningen flyter fritt och kroppen är lätt och smidig.

– I dag ska vi bearbeta dina ben.

Uppmärksam sitter jag kvar och blir ombedd att med armarna i kors ta tag i mina tår. Efter en viss tvekan gör jag som jag blir tillsagd och genast strömmar kraften genom mig. Energin flyter lättare på den högra sidan än på den vänstra.

Läraren ber mig titta honom i ögonen och låta andningen flyta fritt.

Då plötsligt känner jag hur jag leviterar och stiger uppåt! I det ögonblicket vet jag att jag kan förflytta mig vart jag vill. Sakta rör jag mig runt högt upp i luften ovanför huset, men har fortfarande kontakt med min lärare. Nyfiket tittar jag ut över landskapet. Jag ser pyramiden och jag ser sfinxen och med ens vet jag att jag befinner mig i närheten av en kosmisk port som länge tjänade som ingång för besök ”utifrån”. Upplevelsen ger mig en mäktig känsla.

Därefter dras jag varsamt nedåt i riktning mot pyramiden och blir hängande framför sfinxens huvud.

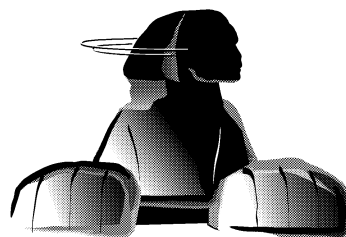
– Nyckeln ligger i huvudets vridning, hör jag min lärare säga. Den styr de portar som möjliggör besök utifrån.

Då ser jag hur huvudet sakta vrids åt sidan och hur skepp landar i pyramidens mitt. Väl medveten om att detta inte är synligt för det mänskliga ögat, ser jag skeppets besättning utföra aktiviteter i templet med hjälp av olika instrument. Det ser ut som om man förbereder sig inför något.

– Pyramiden kommer på nytt att tjäna som landningsplats för besök utifrån, berättar min lärare.

Fascinerad ser jag hur det formas ett energifält inne i pyramiden inom vilket område man kan landa.

När jag blir uppmanad att själv ta mig in i pyramiden kommer jag in i ett starkt orangerött fält. Mitt tillstånd är rent medvetande och saknar därför fysisk form. Det blir ett kort

första besök och jag rör mig snabbt ut ur fältet igen och landar på marken utanför pyramiden. Upplevelsen har skakat om mig rejält. Upprörd nästan rusar jag därifrån och tar mig tillbaka till läraren som hela tiden varit i kontakt med mig och gett mig instruktioner.

Jag förstår att detta är ett första besök i något mycket större och jag inser det storslagna i det jag kommer att bli vittne till. För att lugna ner mig lägger läraren sina händer på mina axlar.

– Arbetet kräver ett stort mått av koncentration. Inga rädslor kan tillåtas att styra.

Därefter ber han mig att lägga mig i mineralbadet och neutralisera min kropp. Fortfarande lätt omskakad tar jag tacksamt emot erbjudandet att ligga i badet en stund.

Mitt besök för dagen är över.

Geometriska former

Jag går ner i vattnet och låter det skölja mig ren. De senaste dagarnas intensiva arbete har påverkat mig starkt. Auran behöver renas.

– Vad väntar mig nu?

– Du har en viktig uppgift framför dig, hörs Jesus röst. Spar all din kraft till den. Du ska inte tro att du gagnar någon genom att bära andras känslor.

Begrundande hans ord blir jag kvar en stund vid vattenfallet och tittar upp mot träden, ser hur ljuset skapar ett skimmer runt bladen. Av och till löses träden upp och penetreras helt av de strålar som borrar sig igenom dem. Trädens materiella form är något som bara sinnevärldens öga ser. Bilderna växlar. I ena ögonblicket tränger ljusets strålar igenom allt och i det andra är formerna fasta och ogenomträngliga.

Jesus står på stranden och väntar på mig. Utan ett ord tar han mig i handen och leder mig upp på den klippa där källan finns. Han ber mig titta ut över dalen och havet.

– Se havet som en symbol för den kunskap du ska föra fram.

Helt stilla står jag framför honom och märker hur jag expanderar i hans kraft och ber tyst:

– Hjälp mig att fullgöra min uppgift på rätt sätt. Hjälp mig

att bli klar i mig själv och ren i mitt hjärta. Hjälp mig att förenas med mig själv. Ge mig vägledning om vad som behövs för att jag själv ska bli hel.

Så vänder han mig om och lägger sina händer på mina axlar och jag tar emot hans kraft.

– Känn min närhet. Allt kommer successivt att falla på plats.

Med ömhet tar han mitt ansikte mellan sina händer och sedan får jag vila mot hans bröst en stund.

När tiden är mogen går jag till kristallen.

Lätt till sinnes kommer jag ut på tempelgården och ser vid horisonten pyramiden och sfinxen. Fortfarande ligger ett tunt membran över vissa delar av området, sådant som ännu inte är avtäckt. Jag går vidare.

Platsen är full av liv och människor. Jag ser tempelområdet med Faraos palats och alla intilliggande byggnader. Bland annat det hus där jag fått mina bad. Men min uppmärksamhet dras åt ett annat håll och jag tar av i en annan riktning. Området ser närmast ut som en stor park. Det är en plats där man har satt upp modeller över olika geometriska former. Det ser ut som en trädgård där man tränas i att använda former för att utnyttja kraften. Några sitter redan där och tränar.

Hur kan detta angå mig? Jag har aldrig varit intresserad av geometriska former!

När jag passerat igenom parken och kommit ut på andra sidan möter jag människor i färd med att bruka jorden. De

båda områdena är helt åtskilda. Jag förstår att ”träningsträdgården” inte har med folkets vardagsliv att göra. Undervisningen är till för de utvalda. Med denna nya kunskap går jag tillbaka till tempelområdet. Även den zonen verkar vara förbehållen vissa.

Lite planlöst strövar jag runt och tittar på allt. Det är mycket folk i rörelse. Många är klädda i vita dräkter med rep och band runt midjan, de flesta med någon form av huvudbonad.

Först då ber jag om hjälp. Jag vill öppna mina sinnen ytterligare för att tydligare kunna se och vara i detta utomsinnliga område. Jag vill kunna känna en ännu tydligare närvaro i nuet. Genast kommer en man fram till mig och tar mig i handen. Nu får jag gå till det efterlängtrade badet. Mitt underbara mineralbad!

Växtkraft

Jag stannar till vid klippan ovanför vattenfallet, sätter mig ner och titta ut över dalen. Frusen till sinnes behöver jag värma upp mig.

Så sugs jag mot kristallen, men fastnar hängande utanför utan att komma vidare. Jag kommer inte in! Kristallen är stängd för mig! Ska jag inte besöka templet i dag?

– Sitt med mig på stranden, hör jag Jesus stämma.

Orolig till sinnes sätter jag mig hos honom och vi tittar länge i tystnad ut över dalen.

– Du arbetar på två fronter. Dels med att inför människor förmedla mina ord, dels med att aktivera den kunskap som fanns i det gamla Egypten. Du måste själv synkronisera dessa båda uppgifter. Känn tillit i ditt hjärta.

– Vad är det egentligen som pågår?

– Vi låter dina kroppar vila och stärker din balans.

Under en lång stund sitter jag utan att egentligen se något, bara en intensivt rödviolett virvel dansar inför min inre blick.

Så framträder bilden av Jesus och han säger: – Titta på min kropp. Se mitt hjärta.

Fullständigt koncentrerad låter jag blicken vila på honom och känner hur min högra och vänstra kroppshalva kommer i balans. Synen försvinner igen.

Jesus omsluter försiktigt mitt huvud i sina händer och rättar till dess fäste i min kropp. Långsamt lägger jag mig ner på marken och låter min kropp sjunka in i moder jord. Jag smälter och blir en pelare av ljus. I denna kroppsligt obundna form blir jag än en gång påmind om att allt är energi och kraft. Och att samma lagar gäller för mig som för allting annat.

– Öva upp din känslighet inför växters och träd budskap. Ta reda på hur de mår.

Så tar Jesus mig i handen och vi lyfts sakta uppåt. Med Jesus vid min sida förs jag in i ett mörkblått fält med en enorm stjärnhimmel. Efter en stund blir allt vitt. Där möts jag av Ärkeängeln Gabriel. Med dem båda på var sida om mig närmar vi oss en diffus gestalt och energiformation, som känns som en gammal kär vän.

Så växlar plötsligt bilden och jag forslas abrupt tillbaka igen.

Trädens budskap

Länge sitter jag vid vattenkällan och tittar drömmande ut över dalen. I andra änden syns havet. Plötsligt förvandlas vattnet i källan till ett starkt vitt sken och bilden av Jesus träder fram, och täcker hela mitt synfält.

Ödmjukt tackar jag honom för att han visar sig, reser mig upp och sugs sedan in i kristallen. Väl inne i kristallen känner jag hur kroppen transformeras och själv blir till kristall. Dalen försvinner bort och allt förvandlas till en kaskad av ljus och färger. Den dominerande färgen är violett. Ivrigt väntar jag på att det egyptiska scenariot ska öppna sig.

I dag behöver jag rensa mitt vänstra öga för att synen ska bli helt klar. Jag sätter mig på det nedre trappsteget invid tempelgården och förbereder mig inför att ta emot min uppgift. En man närmar sig, tar mig i handen och leder mig till Faraos palats. Andäktig träder jag in i pelarsalen där Farao redan sitter och väntar på mig.

– Du behöver avskildhet för att slipa dina sinnen. Dessutom behöver du en tids isolering för att möta dig själv. Lägg märke till hur dina tankar vandrar och åt vilket håll de drar. Notera var du har ditt fokus. Nu ska du gå till trädgården och där träna på att kommunicera genom de uttalade ordens vibrationer och ljud som skiljer sig ifrån tankens vågrörelser. Tan-

kens vågor är finare. Ljudet ger kraft åt rörelsen. Ljudet helar och påverkar. Därför är talet viktigt och därför bör orden ha sin speciella form.

Genast avlägsnar jag mig och går snabbt till den trädgård där träningen startade. Läraren sitter vid källan beredd att återigen arbeta med mina ögon. Han manipulerar det vänstra ögat och menar att jag fortfarande har blockeringar som hindrar mig att fullt ut utnyttja min syn. Behandlingen pågår en stund och trycket lättar, men jag kan inte redogöra för vad han gjort.

Uppmärksamheten växlar. Inom mig vet jag att vi alla har möjlighet att fånga upp vad andra tänker. Lika väl som vi har möjlighet att kontakta andra med hjälp av tankens kraft. I dag är min uppgift att träna mig i att läsa av trädens budskap och jag märker att förståelsen av trädens budskap växer fram i ett "rum" mellan mig och mina sinnen. Det är inte sinnena som förstår vad som sägs. Insikten skapas i ett område bortom sinnenas värld.

Uppmanad av min lärare får jag gå runt bland träden och fråga hur de mår. De är fyllda av sitt eget liv och väsen och jag märker att de relaterar till varandra. Jag går omkring och talar med dem som om de vore mina vänner. Ja, vi är vänner och har alltid varit det. Träden och jag pratar om människorna.

Så hör jag en röst.

– I det här tillståndet kan du kommunicera med vem du vill. De flesta märker inte att vi vill nå dem. Andra tar emot

våra signaler, men hanterar dem på sitt eget sätt. De tänker på oss men låter sedan signalen gå in i sin vanliga sinnevärld. De som är öppna för våra signaler kan känna igen vår avsikt och själva svara på det som sägs.

Det är tillräckligt för i dag. Jag tackar.

Allivets arkiv

Lärjungarna sitter i en ring och blir undervisade medan jag själv går omkring i trädgården. Planlöst rör jag mig bland olivträd och lägger märke till att de geometriska modellerna har en mycket klar strålgans. Lite avvaktande närmar jag mig gruppen, men blir hänvisad en plats en bit ifrån dem.

Det verkar som om jag är här på besök utan att ännu riktigt få delta. Läraren tycks prata om de kraftfält som uppstår i olika former. Om jag lyssnar noga förstår jag att han också talar om vibrationer och ljud. Hur kan jag som är så okunnig om sådana saker någonsin tränga in i denna värld?

Uppgiften känner jag mitt egos begränsning och inser att jag av och till är både här och i mitt vardagsjag. För att riktigt kunna tränga in i detta behöver jag göra mig helt fri ifrån min begränsning.

Då händer något med mig och jag ser den punkt av ljus som jag lärt känna som mitt själsmedvetande. I den punkten har jag tillgång till djup kunskap. Det gäller bara att, så att säga, hitta i arkivet. Än så länge rör jag mig i och cirklar runt punkten och har svårt att hålla koncentrationen. Jag inser att jag måste kunna förbli i den.

Träningen i dag handlar om att vara rent medvetande.

Genast frågar jag mig vad det syftar till och får ett svar.

– Du ska söka kunskap ur allivets arkiv som sedan ska förmedlas till andra.

Länge stannar jag bland olivträden i trädgården. Gruppen av lärjungar sitter lite längre bort och jag undrar om jag en dag kommer att sitta tillsammans med dem i ringen. Men jag känner mig inte riktigt mogen än, så jag reser mig sent omsider upp och går ut ur trädgården.

Mitt intresse dras mot en marknadsplats där det pågår en intensiv aktivitet och handel. Marknadsplatsen ligger utanför det egentliga tempelområdet. Pyramiden avtecknar sig mot himlen lite längre bort och jag påminns om det tillfälle då jag fick tillträde till dess inre kärna och de kraftfält som finns där.

Nöjd med dagen går jag tillbaka till tempelgården och erbjuds ett mineralbad. Det blir avslutningen på dagens träning.

Ut ur begränsningen

Utan minsta svårigheter befinner jag mig på tempelgården.

Jag vill till öknen! Om det är avsikten med dagens resa vet jag inte, men jag känner en stark dragning dit. För i dag behöver jag få vara ensam med mina tankar och det inre av mig själv.

Jag går inte särskilt långt och sätter mig ner i sanden och känner hur mitt bröst genomströmmas av en stickande känsla. Försoning är det ledord jag får. Jag ska försonas med mitt eget väsen, försonas med mig själv och med den sorg och smärta som så länge plågat min kropp. Med all min kraft vill jag försonas med alla mina missgrepp och fullt ut acceptera den jag är!

Medan jag sitter där träder Ärkeängeln Gabriel fram. Han visar sig som en kontur eller en skepnad, men mitt inre vet att det är han. Enträget ber jag om hjälp att lösa upp min förtvivlan och om hjälp att finna ro.

– Minns du det ”täcke av sorg” du såg ligga över området, sorgen över att behöva lämna platsen och se det som skulle komma. Det är sorgen över den förlorade kunskapen du ska låta värka ut. Jag kommer sitta intill dig hela tiden

När jag hör honom uttala orden mildras smärtan i bröstet. Djupt inom mig vet jag att det är den sorgen som ska ”släppas

fri” genom att människan åter aktiverar den kunskap som en gång fanns.

Något händer med mig! Min kropp och mina sinnen blir åter en kaskad av färger. Jag blir ett rent medvetande igen och söker i minnet vad som en gång inträffade.

”Vi” fick lämna fältet åt de krafter som vuxit sig allt starkare och som skapade sig ett rike som hade inslag av både högmod och begär. Jag söker min plats i kosmos och finner den i Sirius sfär.

I djupet av mitt inre vet jag att det är dags att öppna porten ner till jorden och lyfta på den slöja som människan bär runt sina sinnen. Vi behöver rikta blicken inåt för att där söka ledning för vårt liv på jorden.

Med ens sitter jag på nytt i sanden med Ärkeängeln Gabriel vid min sida.

Det är så här du ska lämna ditt bidrag. Du kommer successivt att tränga djupare ner i kunskapen, men arbetet ska inte forceras.

I samma stund blir min kropp genomlyst av ett starkt vitt sken. Det verkar som om kroppens medvetenhet höjs och jag påminns om vikten av att människan ”ser” sin plats på jorden.

Människan måste vakna och förstå sin uppgift på jorden. Hon måste inse sin uppgift att återföra jorden till den nivå som den en gång haft. Vi måste alla vakna och förstå att vi finns på jorden av specifika skäl. Att vi har en given uppgift. Vi måste söka oss ur vår begränsning och börja lyssna till vårt

hjärtas röst. Där står allt skrivet som vi behöver för att leva i vår inre ton. Människan behöver öppna sina ögon och inse att hon länge varit förblindad i den illusion som hållit henne fången och som hindrat henne från att se allt det som finns omkring.

Ärkeängeln Gabriel viskar i mitt öra.

– Detta blir också ditt sätt att försonas med dig själv. Detta blir också ditt sätt att arbeta för planetens väl. Ju mer du för-
mår förmedla, ju större blir friden inom dig.

Med de förlösande orden tackar jag Ärkeängeln Gabriel för allt det jag fått hjälp med att se och förstå.

Det yttre livets bojor

Bilden klarnar och ett gripande scenario börjar träda fram. Mörka skyar, som jag inte riktigt vet hur jag ska förhålla mig till, skuggar bilden.

Min koncentration störs av ett starkt tryck i mitt högra öga. Ögat hänger inte riktigt med. Det får formen av ett ägg och jag märker att något händer inne i det. Det är en märklig känsla och jag ser egentligen inte något annat än att ögat sticker ut ur ögonhålan.

I fjärran hör jag att jag är välkommen till mineralbadet, så jag tar mig trevande dit. På avstånd ser jag att undervisningen är i gång i trädgården med de geometriska formerna. Suddigt ser jag ett antal personer sitta i ring.

Strax därpå tränger vattnet in i kroppen och jag ligger kvar i badet en bra stund. När jag sent omsider reser mig upp ber man mig gå in till läraren som väntar i rummet intill. Illa till mods sätter jag mig ner med benen i kors och med hängande huvud. Hans intensiva blick borrar sig in i mig. Djupa känslor av sorg och uppgivenhet väller ljudlöst fram ur mig: ”Varför ska det vara så svårt?”

Vädjande sträcker jag fram mina händer mot honom och krampen i hjärtat förstärks.

– Krampen är resultatet av kollektivets krav och förväntan.

Lägg märke till hur den begränsar din frihet. Bind inte dina krafter till någon som av egen vinnings skull drar nytta av din kraft. Känn när andras nät omsluter dig för att fånga upp din energi.

Ja, jag känner mig verkligen fågad i något som hindrar mig från att fullfölja min egentliga uppgift. Det är det jag ska lära mig. Jag förstår att fångstsymboliken gjordes synligt redan i de mörka skyar som först skymde min sikt. Det yttre livets bojer får så lätt fäste i min kropp. Hur lätt är det inte att distraheras.

Med en suck inombords tackar jag för påminnelsen.

Hjärtats öppning

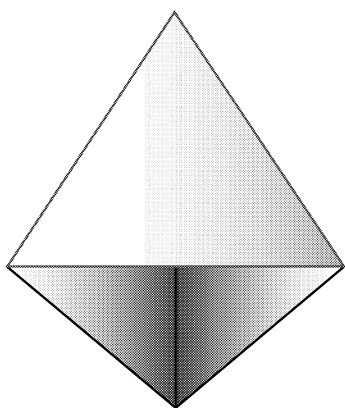
I dag ber jag om hjälp att fullborda min uppgift.

Plötsligt inser jag att dalen är en symbol för min egen kropp. Att floden som rinner i sänkan är min ryggrad och att bergsluttningarna representerar mina båda kroppshalvor. Med dessa tankar i mitt huvud känner jag en lätt ångest. Varför kan jag så sällan känna mig fullständigt lugn? Vart är jag på väg? Genast får jag ett svar.

– Du ska gå till trädgården med de geometriska formerna.

På avstånd ser jag modellerna. De omges av ett starkt sken. Varje form har sitt specifika kraftfält och varje form har en central punkt med en speciell frekvens. Det är den frekvensen man kan använda. Men till vad? I samma stund håller jag en tetraeder i mina händer.

– Besökarna från Sirius var mästare på att använda dessa figurers kraft. De var geometrins mästare. Titta på formerna och vi ska lära dig att förstå dess kvalitet och styrka. Titta först i tetraederns hjärta, var balanspunkten finns. I den exakta punkten kan du öppna upp och lämna plats för nya former att träda in. Så landade besökare en gång i tiden utifrån. I den punkten finns inget fysiskt motstånd. Där är allt öppet. Med kraften fokuserad till exakt den punkten upphör allt motstånd i materien och man kan fritt förflytta sig ut och in. Studera i

vaket tillstånd tetraederns form och lär dig lokalisera den punkt som bildar dess absoluta mitt, den punkt där inget motstånd finns. Gör dig bekant med formen.

Samtidigt försvinner modellen av tetraedern ur mina händer och den förs tillbaka till sin plats. Förvirrad sätter jag mig med benen i kors och händerna vilande i knät. I ett försök att samla ihop mig sitter jag så en stund.

– Se om du sittande kan luta kroppen så att den antar formen av en tetraeder och om du kan hitta den balanspunkt vi nyss talade om.

Med en häftig inandning känner jag en punkt ovanför diafragman som just nu gör ont. Jag ser att runt den punkten finns ett kraftfält som rör sig i cirkel. Det tycks mig som om punkten är en öppning. Jag letar mig fram i medvetandet för att söka visshet. Är den punkt jag funnit det chakra som tillhör hjärtat?

– Det är sant. Där har du hjärtats öppning.

– Betyder det att hjärtchakrat och balanspunkten i tetraedern är parallella med varandra?

– Ja, så ska du förstå systemen.

– Då tackar jag.

Samtidigt frågar jag mig om hjärtchakrat är den punkt i kroppen som möjliggör dematerialisering av former, den punkt som gör det möjligt för människan att tränga igenom den materia som för flertalet ter sig helt ogenomtränglig.

– Känn öppningen i ditt eget chakra och gör rent i det du

finner där. Upplev känslan av att förlägga ditt fokus dit, lägg medvetenheten i denna punkt.

Helt koncentrerad känner och ser jag hur mitt fokus är förlagt till den centrala punkten. Och jag vet att jag måste använda min kropp. Jag märker hur jag i ett alldeles specifikt läge kan skära igenom allt som finns omkring mig. Det är i det läget jag kan tränga igenom materiella former. Upplevelsen är ögonblicklig och mycket snabbt förlorar jag fokus igen. Frenetiskt letar jag i medvetandet för att åter kunna hitta den exakta frekvens i vilken allt materiellt motstånd upphör.

Efter en stund noterar jag än en gång att punkten finns där och att tillståndet kräver en oerhörd koncentration och precision. Fenomenet framträder i ett alldeles specifikt läge och när jag når den märker jag hur allt motstånd upphör och att jag förmår att tränga igenom allt.

Ödmjukt tackar jag för erfarenheten och känner hur jag åter "tar form", och ser mig sitta med korslagda ben på marken. Framför mig sitter den lärare som hjälpt mig nästan hela vägen.

Arbetet kräver träning och erfarenheten väcker lika många frågor som den ger svar. Jag känner mig omtumlad, reser mig upp, tackar min lärare, och går till badhuset för ett bad.

Det är ljuvligt skönt att glida ner i karet och låta vattnet tränga in i varje por i kroppen. Njutningsfullt märker jag att min hud suger upp all den näring den kan få. Långsamt slappnar jag av och känner att jag är väl omhändertagen.

Vision och mål

Ett starkt vitt ljus lyser upp den vänstra sidan av dalen, ett sken som inte syns till förut.

Med en duns landar jag framför vattenfallet, sköljer händerna och ansiktet i vattnet. Jag vill tvätta mig ren från tankar och förbereda mig inför dagens möte.

Det välkända scenariot öppnas och jag träder in.

Här råder skymning. Tempelområdet har inte alls samma ljus som dalen. De mörka skyarna verkar vilja klibba sig fast vid mig på ett sätt som jag inte tycker om. Ivrigt ber jag om hjälp att kunna "slita loss" de trådar som försöker binda mig. Och jag ber att få ta av mig kläderna och gå till badet.

Skyndsamt kryper jag ner i vattnet, illa till mods. Alldeles stilla ligger jag i badet och märker hur kroppen renas och rensas. Vattnet känns som balsam ... Långt om länge blir jag ombedd att gå in till min lärare i rummet intill.

Tålmodigt sitter han och väntar och jag tar plats framför honom.

Genast lägger jag märke till hans ögons kraft och noterar hur hans blick borrar sig in i mig. Det känns samtidigt både skrämmande och tryggt. Ögonen riktas mot min hals, vilket påverkar mig starkt. Därefter riktar han blicken vid sidan om mitt huvud.

– Vi behöver balansera några nerver.

Effekten är omedelbar, och jag känner hur energiflödet mellan huvud, hals och rygg flyter friare. Jag slappnar av och känner mig mer närvarande i mig själv. Samtidigt blir jag medveten om skillnaden mellan att vara vilande i mig själv och att anstränga mig och märker hur kroppens balans och fokus förändras i de båda tillstånden. Ansträngningen tar mig bort från mitt centrum.

– Du kan använda din nyvunna erfarenhet som metafor när du talar om visioner. Du har just upplevt skillnaden mellan vision och mål. Visionen får bilden att formas och förtätas omkring dig, som en sammandragande kraft. Du vilar i din vision. Mål skapar ansträngning och innebär att du träder ut ur din mittpunkt. Mål förlägger koncentrationen i det yttre medan visionen lever inom dig. Använd din kropp för att tolka det som sker runt omkring dig.

Han sträcker fram sina händer och ber mig lägga händerna i hans. Det går en stöt genom kroppen. Så stark är kraften. Jag sitter med benen i kors och hela bäckenet vibrerar. Både rotchakrat och sexualchakrat verkar vara involverat i det som händer. Det strömmar från svanskotan och uppåt och ger en lätt brännande känsla.

– Du har passerat flera trösklar. Nu ska du passera en till.

Så ser och känner jag hur han lägger grön färg på den nedre delen av ryggen, från midjan och nedåt, och hur han varsamt stryker längs området med handen. Därefter färgar han min

bakdel och en bit ner över låren. Effekten kommer omedelbart och jag ser en pelare av kraft stiga upp ur det inre av min kropp. Det hela går mycket varsamt till utan att jag behöver flytta på mig. Instinktivt förstår jag att processen inte får forceras, så jag är helt koncentrerad och känner hur kraften sakta stiger upp genom bröstet och söker sin väg upp genom halsen och rakt genom huvudet. Nu förstår jag att justeringen i början var nödvändig för att det här skulle kunna ske. Halsen tillhör mina svaga punkter. Snart märker jag hur kraften går till vila samtidigt som det står klart för mig att den nu har ett fritt flöde att verka i.

Ytterligare en färg placeras på ryggen, nu i höjd med midjan. Jag färgas orange. Metodiskt stryker han med handen, som för att massera.

– Detta kommer att påverka din förmåga att utnyttja tetraederns gudomliga kraft.

Fascinerad ser jag en kristall formad som en tetraeder skina och stråla i mitt bröst. Kraften ökar och jag blir stabilare och känner mig förmögen till allt, fullt förvissad om att jag kan få med mig min kropp vid alla förflyttningar.

I samma stund ser jag kroppen lyfta från golvet och stiga uppåt. Min lärare är med mig och vi förflyttar oss båda, genom taket, ut över tempelgården och i riktning mot den närmsta pyramiden en bit bort. Jag flyger i den ställning som jag suttit i, med benen i kors.

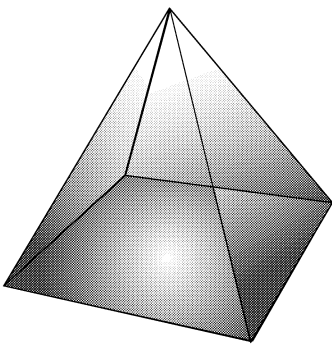
Vi landar framför pyramiden och jag ser min lärare gå fram

till sfinxen och vrida dess huvud ett kvarts varv. Då händer i mig exakt samma sak som i pyramiden. All fysisk materia löses upp och jag, liksom pyramiden, blir nästan helt dematerialiserad. Vi är enbart energi.

Detta tillstånd kan jag hålla kvar med hjälp av kraften och tetraedern i mitt bröst, men jag kan inte beskriva hur det går till. Men inuti mig själv är upplevelsen en realitet. Förlorar jag det minsta av koncentrationen förändras tillståndet och jag återfår bryskt min fysiska form.

I det fysiska perspektivet är sfinxens huvud riktat framåt. I det icke-fysiska perspektivet är det vänt åt ena sidan. Jag förstår att man tidigare använt sig av detta fenomen. Förmågan att upplösa allt fysiskt motstånd och förvandla materien till energi är den kraft man använt för att kunna landa i pyramidens mitt.

Min lärare vill att vi ska ta oss tillbaka och vi återvänder till det rum varifrån vi kom. Återigen sitter jag framför min lärare. Kraften aktiveras i ryggslutet och jag ser tetraedern i mitt bröst. När de två kopplas samman, ryggslutets samlade kraft och tetraedern i min bröst, så lyfter kroppen. Därefter styrs den av min vilja.

Egot och självet

Jag ber om ljus! Jag ber om sol!

Jesus står på stranden och träder fram ur ett starkt ljussken. Delvis materialiserad och delvis som energi. Jag vet att han väntar på mig och jag går förväntansfullt emot honom. En stark längtan fyller mitt bröst, en längtan till min egen gudomlighet. På ett givet tecken smälter jag in i hans energikropp och hör hans röst:

– Du gör framsteg på vägen till kunskap. Lär dig formernas betydelse och funktion. Träna dig i att se deras värde, träna dig i att se den betydelse de har för den transformation som människan ska gå igenom. Människligheten ska lämna den tredje dimensionens instängdhet och alla ska kunna verka i enlighet med pyramidens lagar.

Andäktigt lyssnar jag på Jesus förkunnelse.

– Du är själv snart redo att separera dig ifrån identifikationen med materien för att gå in i självets karaktär. Därför ska du fortsätta på din väg och misströsta inte när materiens former tar emot. Människor kommer snart att förstå.

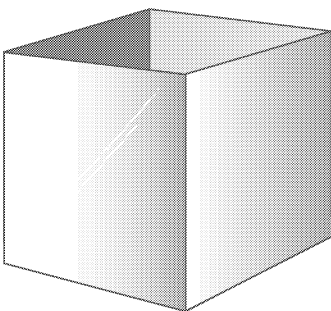
Jag tackar för de orden och ber om välsignelse och vägledning så att allt blir rätt och i enlighet med den av Gud givna planen. Så sugts jag in i kristallen och transformationen går mycket snabbt. I samma stund är jag ute i det egyptiska scena-

riot. Lite omtumlad går jag nerför trapporna. Solen är stark. Långt borta kan jag förnimma öknen med sin heta sand. Det är middagstid och jag tror att de flesta befinner sig inomhus. Jag skickas direkt till trädgården. Den är som en oas, träden ger skugga och brunnarna är fulla av vatten. Undervisningen pågår för fullt, lärjungarna är utplacerade på olika ställen. Jag förstår att de är involverade i ett inre arbete. Själv är jag ännu inte en av dem. I väntan på att få bli en av dem får jag gå vid sidan om och blir omhändertagen separat.

Avvaktande i ett hörn av trädgården står jag och väntar på anvisningar. Plötsligt förändras bilden och jag ser mig själv sitta på marken med en modell av en kub mellan mina händer. Det är meningen att jag ska bekanta mig med modellen.

När jag med tankens kraft sätter mig inne i kuben känner jag mig tung. Den stänger inne och skapar motstånd och är svårgenomtränglig. Till slut kan jag ändå frigöra mig från kuben och passera genom dess spänningsfält. Osäker på vad jag ska göra rör jag mig runt området några meter ovanför marken och sänker mig därefter ner igen.

– Med hjälp av den gudomliga kraften kan du tränga igenom allt. Tetraedern ryms inom kvadratens form. Gudomlighetens öppna uttryck och fäste i materien representeras av pyramiden. Pyramiden har sin bas i kvadraten, medan spetsen består av två tetraedrar placerade mitt emot varandra, gudomlighetens högra och vänstra sida. Detta pekar på den gudomlighet som ni alla bär inom er och som ligger förborgad

i er fysiska kropp. När människan börjar se kroppen som ett verktyg och upphör att identifiera sig med den kan hon förflytta sin identifikation till självet och sitt gudomliga jag. Kroppen och materien blir då det verktyg, den bas, hon behöver för att ge uttryck åt sin gudomlighet. Människan kommer att ge uttryck för sin gudomlighet även om sinnenas fysiska värld fortfarande tjänar som bas. Men identifikationen är förlagd till gudomligheten. För att lyckas med detta behöver människan rensa upp bland de tankar och känslor som binder henne till kuben. Tankarna skapar det motstånd som ni identifierar er med. Egot och självet är poler till varandra. Låt självet få sitt naturliga uttryck och låt kroppen och egot tjäna som verktyg och bas för det.

Stjärntetraedern

Full av förväntan går jag in till min lärare.

– Din kropp behöver reparera skadorna efter de slaggprodukter och spänningar som funnits i den.

Utan att han behöver säga något mer sätter jag mig ner med benen i kors och händerna vilande på knäna. Ryggen är rak. Jag märker att kroppen försöker hitta sin naturliga balans. Han ber mig inta tetraedställningen.

I och med att jag funnit den rätta punkten styr min vilja kroppen och jag får förmågan att lyfta mig och förflytta mig dit jag vill. Fokuserad på målet rör jag mig mot trädgården där modellerna är uppställda. Min lärare kommer efter och vi sitter åter intill varandra på marken. Meningen är att jag på det sättet ska få en kroppsörnimmelse av den punkt som utgör stjärntetraederns centrum. Förgäves försöker jag kalibrera mig, men har svårt att känna hur tetraederna går in i varandra. Jag har inte riktigt hittat rätt.

– Omsluten av stjärntetraederns kraftfält med dig själv i dess mitt kan du tåla mycket starka frekvensförändringar. Där är du skyddad.

I samma stund märker jag att jag befinner mig i stjärntetraederns mitt. Förflyttningen har skett spontant och jag vet inte hur det hela har gått till. Men jag kan förnimma

känslan av att befinna mig i dess centrum.

– Varför gör jag det här? frågar jag undrande.

– Du ska lära dig de här formerna. I stjärntetraedern är du alltid skyddad. Där kan du vila.

Så snart jag börjar tänka eller ser mig omkring faller jag ur kraftfältet. Då ser jag mig sitta på marken i trädgården som om ingenting hänt.

Hela arbetet kräver en otroligt intensiv närvaro och koncentration. Mest av allt behöver jag träna mig i att kunna förbli fokuserad en längre stund. Först då blir jag medveten om att den kristall jag går in i har en form som påminner om stjärntetraederns!

Med en intensiv känsla av visshet inser jag att all träning jag går igenom syftar till att ge mig tillgång till den kraft som Jesus manifesterade på jorden. Vi kommer alla efterhand att kunna använda kraften och vi behöver alla förbereda oss. Just min träning ser ut så här och syftar till att jag ska kunna förmedla kunskapen vidare och hjälpa andra i deras utveckling.

Efter en stund tar läraren tag i mina händer och hjälper mig att på nytt balansera min kropp. Den har påverkats av arbetet i stjärntetraedern. Kanske blir belastningen på muskler och nerver väl stor? Läraren känner min oro och jag tackar och avlägsnar mig.

Sirius lärjunge

I ett ljussken upptäcker jag Jesus.

Med självklar visshet är jag övertygad om att han varit nära mig under dagen och att han har följt mina tvivel om mig själv. Vänligt men bestämt markerar han med handen att jag ska sätta mig hos honom och jag slår mig ner till vänster om honom och lyssnar.

Så tar han min hand och håller den i sin en stund.

– Du måste själv bygga upp ditt mod. Så länge du bär renheten i ditt hjärta och talar kärlekens språk – så länge har du rätten att tala med mina ord.

Ödmjukt tackar jag och ber om hjälp så att allt blir rätt och riktigt och i enlighet med den gudomliga planen.

– Tvivla inte! Du har under många livstider förberetts för detta. Det är inte det skrivna ordet du ska söka. Du ska i stället söka kunskapen inom dig. Du ska hämta den ur livet och den visdom du bär i ditt inre. Känn tillit till att rösten bär. Sök dig ständigt till ljuset.

Med dessa ord avslutas vårt samtal och jag tackar honom för att han finns vid min sida. Mitt hjärta vill så gärna återgälda det jag får.

Så befinner jag mig plötsligt i kristallen. Jag tror att jag i dag ska möta något nytt. Inför min inre syn ser jag mig och

kristallen åka ut i kosmos. Jag förstår att besöket i dag inte handlar om det gamla Egypten, utan om något helt annat. Med hög hastighet färdas jag uppåt och utåt. Utanför kristallen avtecknar sig himlavalvet och en oändlig mängd stjärnor.

Bilden växlar och jag åker in i ett vitt molnlandskap där en gestalt kommer mig till mötes. Han är klädd i en vit klädnad och har guldornament runt axlar och hals. På huvudet bär han en krona av guld med inlagda ädelstenar. Bakom sig har han ett följe som drar något som förefaller vara en vagn.

Med stor värdighet presenterar han sig som kung av Sirius och ber mig följa efter honom. Tillsammans går vi fram till ett oändligt stort panoramafönster som gör att vi kan blicka ut över planeten jorden. Här förändras och påverkas min syn. Ögonen förvandlas och blir till klot. Vita klot! Lugnt ber han mig rikta blicken mot planeten jorden och studera det som sker.

Jag avvaktar och förstår att jag kommer att få ta del av något, men jag vet ännu inte vad. Min blick riktas mot Egypten och jag känner att jag färdas på nytt, men nu är kungen av Sirius med mig. Vi har båda två landat på tempelgården, men ser den här gången platsen från ett annat håll. Vi står utanför det inre tempelområdet, utanför det område som tillhör Faraos palats.

Min ledsagare berättar att man tidigare hämtat stora mängder guld härifrån.

Plötsligt ser jag jorden som i genomskärning, och jag för-

står att han vill visa mig att under markytan ligger flera städer begravda.

– Du har själv erfarenhet från den tiden.

– Varför är detta viktigt för mig nu?

– Vi vill att du ska se och även berätta för andra att ni alla bär kunskapen inom er och att ni med rätt hjälp kan förflytta er till vilken epok ni vill. Det är viktigt att ni nu börjar avtäckas kunskap ni alla bär inombords.

Varför är kungen av Sirius med mig här i dag?. Och varför skulle jag ta den här vägen för att komma hit? Jag vill veta och frågar rakt på sak. Genast får jag svaret.

– Vi vill ge dig perspektiv på det du gör. Området här har tidigare stått i kontakt med Sirius. Gudar från Sirius har sökt sig hit. Planeten jorden tillhörde våra favoritplatser.

Så frågar jag vad jag ska göra.

– Du ska följa mig tillbaka till den plats där jag gjorde mig synlig för dig.

Väl där får jag själv på mig en vit klädnad och jag placeras i den vagn som följde honom. Därefter vidtar en ceremoni. Jag körs i vagn till kungen av Sirius som nu har tagit plats på sin tron. På ett givet tecken får jag falla på knä framför honom och man placerar en lagerkrans på mitt huvud. Han vidrör min ena axel med en guldstav i form av en benknota och markerar därmed att jag är upptagen som lärjunge. Sedan får jag hans välsignelse och ombeds att fullfölja min uppgift.

Därmed är besöket och ceremonin över och jag återvänder.

Stjärntetraederns inre rum

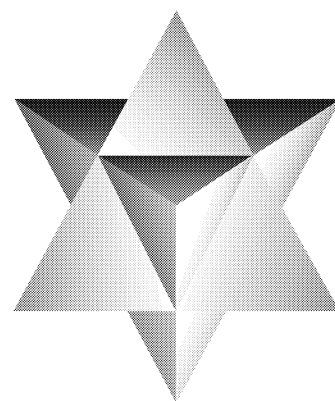
Lejonen kör mig i vagn till Faraos tempel och jag tar trappan upp till den pelarsal där han tar emot. Faraos sitter på tronen med staven i sin hand. Det är en liknande stav som jag blev dubbad med när jag besökte kungen av Sirius. Den ser också ut som en benknota, men är betydligt längre. Jag sätter mig med benen i kors framför tronen.

– Du har förmågan och kan gå in i ditt själsmedvetande och du kan röra dig fritt med hjälp av det. Du kan uppsöka platser varhelst du vill.

Så får jag återigen gå igenom en ceremoni där man lägger ett rikt ornamenterat halsband av guld runt min hals. Därefter får jag dricka ur kalken. Faraos lägger sedan en mindre spira i handen på mig.

– Du ska lära dig allt om planeten och de energifält som omger den. Du ska få titta på olika delar av jorden och skaffa dig kunskap om jordens tillstånd. Nu kan du fortsätta att träna på stjärntetraedern. Den formen måste du behärska helt.

Med långsamma steg går jag nerför trappan och fram till den lilla vagn som väntar på mig. Lejonen drar mig till trädgården. Där sätter jag mig bland de geometriska figurerna för att träna. Jag ser hur de båda tetraederna går in i varandra och jag ser det rum som bildas i dess inre. Nu vet jag hur jag ska

studera formen. Så sugts jag in i den, in i det inre rum som de båda tetraederna bildar gemensamt. Där löses jag upp i ett vitt sken. Med hela mitt väsen känner jag kraften i rummet och det ljusfält som råder där.

Jag förstår att jag ska studera sambandet mellan det arbete som pågår här och på planeten Sirius och att en del Faraoner har som anfäder de existenser från Sirius som en gång besökte området. Stjärntetraedern har en avgörande roll i det här arbetet. Men jag måste först träna mig i att bemästra och på ett självklart sätt nå dess inre rum.

Till min stora glädje får jag ta vägen om mineralbadet på vägen tillbaka. Högst påtagligt känner jag hur jag har gammal spänning kvar i kroppen som behöver frigöras för att min kropp ska kunna tåla det arbete jag utför.

I Guds kammare

Just nu befinner jag mig i ljuspunkten. Jag är den. För att kunna följa skeendet i bild behöver jag ha tillgång till mina sinnen, min förnimmelseapparat. Jag behöver kunna se och höra medan jag hämtar insikter djupt inom mig.

På så sätt är kroppens olika förmågor våra verktyg. De hjälper oss att dra nytta av gammal kunskap, samt att fylla oss med ny. Samma sak här som i det dagliga livet på jorden. Människan behöver sina sinnen för att kunna se, känna och höra. Men de ska inte vara låsta i en världsbild som separerar henne från den kunskap hon bär i sin själ. Däri ligger människans dilemma. Detta ska ändras nu.

Så hör jag en röst. Kanske är det Ärkeängeln Gabriels, för han har hela tiden stått vid min sida.

– Ja, det är din uppgift. Att hjälpa människor hem.

Fortfarande ”hänger” jag i kosmos och skulle gärna vilja ”landa” någonstans. Då säger Ärkeängeln Gabriel till mig:

– Du ska i dag få sitta i Guds kammare. Där ska du be din bön för dig och planeten jorden.

I samma stund kommer vi in i ett vitt molnfält, ett stort vitt molnberg som ser ut som en väldig tron avtecknar sig framför mig. Jag förstår att detta tjänar som symbolbild över Gudskraftens källa. Strax därpå blir jag inbjuden att gå in.

Ärkeängeln Gabriel är fortfarande vid min sida och nu är jag klädd i vita fotsida kläder. Jag bär en liten lagerkrans på huvudet och en spira i handen när jag går in. Allt sker väldigt mjukt och stillsamt och jag fylls av stundens allvar. Inne i molnet träder jag in i en enorm sal med stor kupol. Jag befinner mig i kyrksalens centrum.

Utan att medvetet tänka på det knäpper jag mina händer och lyssnar till orden.

– Detta är din kyrka, den kyrka du bär inom dig. Du ska verka på jorden så att människorna finner det gudomliga inom sig. Jordens kristna behöver avbryta intellektets kamp och den teologiska diskussionen, och i stället i ödmjukhet söka det gudomliga och kyrkans rum inom sig. Först då kan kärleken spridas över planeten och förena er alla i en gemensam bön om liv. Hjälp människor att frigöra sig ifrån intellektuella dogmer. Hjälp dem att i hjärtat hitta sin rätta tro och sitt hem. Den yttre kyrkan behöver reformeras. Den kan annars bli det främsta hindret och min ihärdigaste motståndare i det jag vill. Människor ska förenas i sina hjärtan. De ska ta emot varandra i kärlek. Så bygger ni er nya värld. Hjälp kyrkan att bli den fristad som den i grunden är, den fristad som du bär i ditt inre och som är ditt hem. Där styrs ni inte av begränsningar. Tvärtom. Där styrs ni av hjärtats kraft och röst.

Rösten tystnar en kort stund.

– Låt oss tala mer om detta. Beskriv för människorna det du hört. Det hjälper mig att nå människorna på jorden.

Andäktigt sitter jag tyst och lyssnar och jag tar till mig vad som sägs och vet att det är sant. Koncentrerad ber jag om mod och styrka att fullfölja uppgiften, jag ber om hjälp att hitta de rätta orden för det som ska bli sagt. Med plågsam visshet är jag medveten om min svårighet att föra ut orden med den klarhet, kärlek och känsla som behövs. Jag ser så många företeelser omkring mig som jag inte vill identifiera mig med.

– Det ska inte bildas någon ny yttre kyrka. Människor ska enskilt komma till insikt.

I den stunden förstår jag att jag måste hitta mitt eget sätt att formulera orden.

Scenen växlar och jag ser mig själv i salen i min vita kläd-
nad med lagerkrans på huvudet och spiran i min hand. Jag är
nu både lärjunge och lärare.

Sedan händer något med min kropp. Utan någon som helst ansträngning blir jag en stråle av kraft. I den strålen återvänder jag till jorden och dalen som jag startade ifrån.

Viljornas kamp

Länge står jag under vattenfallet och sköljer mig ren. Jag sköljer sinnet för att få full tillgång till mitt instrument.

I dag skall jag möta Farao.

När jag kommer till hans tempel blir jag visad uppför trapporna och in i pelarsalen. Mina steg är lätta och jag är avspänd. Väl framme hos honom uppfattar jag ett svagt leende på hans läppar, han verkar ha lagt märke till mitt goda humör. Farao bär en vackert utsirad huvudbonad av guld som går ner över pannan, och han håller spiran i sin hand.

– Sitt ner.

Genast gör jag som han befäller och lägger försiktigt händerna på knäna, ryggen är rak. I dag hittar jag lätt balanspunkten och väntar uppmärksamt på vad han ska säga.

– Du behöver stärka ditt mod och din hängivenhet. Du behöver träna ditt oberoende. Gå ut i öknen och stanna där tills du övervunnit dina rädslor. Lär känna rädslans avsikt och lär dig att se igenom dess illusion. Kom ihåg, du har förmågan att dematerialisera dig om du skulle behöva det.

Farao ser själv road ut över min uppgift. För mig ter den sig inte lika lustfylld.

Men jag inser att rädslan måste övervinnas och att den är en tankeillusion, att den gärna gör sig påmind och lätt får mig

ur balans. Jag är medveten om att tankens distraktion har sin grund i rädsla och är en flykt från en total närvaro i det som är.

Lite mer dämpad till sinnes tackar jag Farao och går ut ur pelarsalen, nerför trapporna och sedan vidare ut i öknen.

Uppjagad noterar jag alla mina känslor. Först ett lätt övermod sedan ett gnagande tvivel och en känsla av meningslöshet. Därefter en impuls att avbryta företaget. Och till sista vissheten om att det här är nödvändigt för att jag ska komma vidare.

Ödsligheten sluter sig omkring mig och jag känner mig som en prick i ett vacuum. I denna stund har jag bara mig själv, mina tankar och mina känslor. Eller, rättare sagt, jag har min kropp, mitt ego och mig själv. Just nu urskiljer jag de tre aspekterna. Vem är den rädda?

Mitt själv har både styrka och koncentration. Den delen står i kontakt med gudomligheten själv. Den får lejonen att lyda och ger mig möjligheten att dematerialisera.

Egot sprattlar i sin rustning och vill helst springa härifrån. Egot pekar på meningslösheten i att utsätta sig för något så här dumt. Kroppen är ett lydigt verktyg för den del av mig som tar den i anspråk. Kampen står alltså mellan självet och egot. Vilken del av mig ska segra här i dag?

Det känns som om egot försöker attackera och släcka det ljus jag bär. Det verkar som om egot inte kan tåla att mitt djupa inre tar herraväldet. Är detta kanske grunden till rädslan? Upplevelsen av att det inre jaget och egot kämpar med

varandra om vem som har makten?

Men jag har tillgång till kraften. Jag är ljuset självt. Här finns inget att känna rädsla inför. Egot, däremot, är fullt av tankar om vad som kan hända. Det är sårbart och fångslat i sitt eget system av tankar och känslor. Jag inser att rädslan har ett fäste i egots separation ifrån det högsta inom oss.

Utan förvarning smälter mitt inre och egot samman. Egot går äntligen till vila. Med en djup suck av lättnad konstaterar jag att kampen verkar vara över för den här gången och jag känner glädje inför möjligheten att låta de båda delarna komma samman i en självklar helhet.

Ljus och mörker – livets kamp

Helst av allt vill jag fortsätta min träning kring rädslan, för jag ser ju hur självdestruktiv och blockerande den kan vara även om den naturligtvis också har en positiv gränssättande funktion. Men rädslan är en produkt av våra tankar och en motkraft till det inre ljus vi bär. En kraft som begränsar.

Ljuset och mörkret för ju en ständig kamp med varandra också på det andliga planet. Jag vill lära mig mer!

Med beslutsamma steg går jag raka vägen till min läromästare i badhuset. Han ska undervisa mig om ljus och mörker.

När jag närmar mig rummet ser jag honom sitta i djup meditation. Han vet förstås att jag kommer och vad jag vill, så jag smyger mig tyst in. Tålmodigt sätter jag mig ner och väntar på att han ska tala.

Min läromästare öppnar ögonen och tittar stilla på mig och jag förstår att han läser mina tankar och att han är väl medveten om vad som rör sig inom mig.

– Ljus och mörker är livets två krafter. Den ena bygger upp och den andra bryter ner. Ljuset är expansivt och skapande. Mörkret släcker och begränsar. Det ni kallar ”det onda” tillhör mörkret. Det onda är en nedbrytande kraft, men i sig inte avondo.

Så avbryter han sig. Min koncentration sviktar. Med värme

i blicken tittar han på mig. Huvudet är fullt av tankar som stör de insikter som lyfts fram. Jag kämpar för att vara öppen.

Hela tiden är jag medveten om parallellen mellan det vi talar om och det som händer inom mig. Insikten och öppenheten störs och splittras av de tankar som rädslan aktiverar. Inom mig bär jag förstås de båda krafter han talat om, en som skapar insikt och lyser upp och en som bryter ner och släcker. Läroprocessen i dag är en fortsättning på det tema som påbörjades i går.

Så grips jag av modfällighet. Hur ska jag någonsin kunna leva upp till budskapet när jag är så uppfylld av tankerädslor som hela tiden pockar på. Kraven på mig är stora. Det är viktigt att jag lever som jag lär.

Häftiga impulser att ge upp väcks inom mig, det är så mycket som frestar. Uppgiven ber jag om hjälp och stöd. Uppgiften sliter på mina krafter. I samma ögonblick som jag tänkt tanken inser jag att de nedbrytande krafterna hela tiden är aktiva, liksom de uppbyggande. Denna ständiga kamp. Ljus och mörker som ständigt samverkar. Är det i de ögonblicken vi fylls av glädje?

Balans

Under denna resa har jag ingen föraning om vad som ska hända. I samma ögonblick som jag tänker tanken vet jag att jag ska fortsätta att bearbeta min ängslan. Den resa jag gör ska vi alla i sinom tid göra. Människan bär på en kunskapsresurs som innehåller stora insikter och som slipats fram under ett stort antal liv. Det är den medvetenheten vi har att förvalta. Fruktaans mekanismer ska klargöras ytterligare.

Jag inser att det är rädsla som hindrar mig i min utveckling, den skapar det motstånd jag möter i det jag gör. Fruktaan håller människor i schack och fångslade i kulturella bojar.

Att hjälpa sig själv är att hjälpa planeten. Ger vi ljuset ett större utrymme inom oss hjälper vi både oss själva och planeten.

Ivrig sugas jag in i kristallen och känner hur scenariot avtäckas inom mig. Nu är jag beredd att tränga in i rädslan, samtidigt som jag inser att arbetet förutsätter att jag är fri från ansträngning. Insikterna måste avtäckas i absolut balans. Det är därför de är svåra att fånga.

Så snart jag träder in på tempelgården blir jag ombedd att försätta mig i balans. Jag finner den punkt där allt fysiskt motstånd upphör och med vars hjälp jag kan förflytta mig vart jag vill. Min lärare talar telepatiskt med mig och ber mig

komma och besöka honom genast.

– Genom att träna balans gör du dig fri från rädsla. Frukta gör att du får svårt att styra riktningen.

Förvånad ser jag hur jag stiger uppåt och hur jag förflyttar mig till det rum där min lärare väntar på mig. Med hjälp av punkten styr jag inte bara min egen riktning, jag kan också penetrera väggar och ta mig igenom de fysiska former som annars är omöjliga att forcera.

Utan besvär landar jag framför honom och han ber mig sitta ner en stund, i full koncentration och total närvaro.

Full av tillförsikt känner jag hur medvetandet expanderar och kan i det här tillståndet inte förstå hur jag kunnat falla offer för de rädslor som begränsar min syn. I det här perspektivet ser jag tydligt hur mitt vardagsego förförts av illusioner. Upplevelsen ger mig en vision av vad som måste göras.

Varför stänger vi oss inne i våra tankars illusion? Varför gör vi livet så begränsat? Så fullt av vända när det kan vara så stort. Det är nyttigt att se skillnaden mellan den medvetenhet vi har och det vardagsliv vi lever. Varför är diskrepansen så stor? Ändå vet jag hur svårt det kan vara att ta sig ur tankens virrvarr och hur vattentätt egot kan verka.

På olika sätt förevisas jag den utveckling som behöver komma till stånd. Jag får se den ur olika vinklar och man återkommer ständigt till vad den handlar om – nämligen att frigöra oss ifrån begränsning så att vi i ett mer obegränsat tillstånd ska kunna utnyttja den medvetenhet vi besitter.

Initiering

Jag stannar alldeles intill vattenfallet och går in under vattnet för att tvätta mig.

Genast ber jag om vägledning och strax därpå går jag upp på stranden och in mellan trädstammarna, sätter mig ner och inväntar vad som komma skall. Vad som helst kan hända.

Inget är självklart eller förutsägbart.

Plötsligt känns det som om jag ligger instängd i ett mörkt rum, eller kanske snarare i en sarkofag eller en behållare. Det är trångt runt axlarna och jag har mycket lite svängrum. Till min fasa inser jag att jag inte kan resa mig upp. Med uppbådande av allt mitt lugn ligger jag stilla och väntar.

Mina ögon pulserar kraftigt. Det enda jag ser är en kaskad eller ett växelspel av rörelse av ljus och mörker. Vad är det som pågår. Så hör jag en röst:

– Du går igenom en initiering på nytt.

Upplevelsen är så annorlunda jämfört med det jag upplevt tidigare. Hela tiden är jag vaken och fullt medveten. Men min kropp vibrerar, nästan som vatten som piskas runt i full storm. Men jag är inte vatten, utan kraft och energi. Rörelsen är mycket turbulent och känslan av instängdhet släpper.

Fenomenet fortsätter under en lång stund.

Då hör jag åter rösten:

– Känn att du också i detta tillstånd är vaken och i kontakt med det högre inom dig själv.

Det är så det är, jag befinner mig i kontakt med det högre inom mig själv, medan jag saknar kontakt med kroppen. Den känns som ett turbulent energimoln. Det högre inom mig behöver kroppen att manifestera sig i. Det högre inom oss ska genomsyra kroppen. Upplevelsen är märklig. Visserligen kan jag inte se mig själv, men klart och tydligt förnimma mig själv som ett bubblande energimoln.

Så märker jag åter att jag ligger instängd i sarkofagen. Känslan av att vara bubblande energi har gett vika och jag är i kontakt med min kropp. Helt stilla ligger jag i ett stort mörker. Ögonen påverkas starkt av upplevelserna. Ju längre tid jag ligger här desto fler bildsekvenser kommer att spelas upp inför min inre syn. Men än så länge verkar ögonen för grumliga för att jag ska kunna se det som vill uppenbara sig.

Det jag upplevt nyss är en förberedelse och ett sätt att rena och rensa min kropp.

– Du får återuppleva delar av din initiering som inträffade för mycket länge sedan.

– Vad ska jag göra?

– Du ska förbli liggande så här en stund och återuppleva det som kommer till dig. I det yttre är du fången och fångslad, men i ditt inre är du fri. Fri i kontakten med ditt högre jag! Fri i dig själv. Det är en fråga om identifiering, om att identifiera sig med kroppen, egot och sitt lägre jag eller att identifiera sig

med självet och sitt högre jag. Stor del av initieringen handlar om att frigöra sig ifrån bundenheten till det lägre och se den gudomlighet som lever i var och en. Gudomligheten ska styra och genomsyra, samt manifestera sig i ditt lägre jag. Därför erfar gudomligheten och låt ditt lägre jag och kroppen göra ditt inre till viljes!

I samma stund händer något märkligt. Plötsligt upplever jag mig själv som en spiral eller en virvel av kraft. Jag saknar former och har ingen identitet. Jag bara är. Jag är.

Det här är ett tillstånd som inte är kopplat till konkreta bilder. Det är en jag-är-upplevelse. Djupt koncentrerad ligger jag kvar en stund i det här tillståndet innan jag återvänder.

Cellminnen

Som så många gånger förut ställer jag mig under vattenfallet för att skölja av mig. Så går jag upp på stranden och ser mig omkring. Inget omkring mig påkallar min uppmärksamhet och jag sätter mig ner för att invänta vidare instruktioner.

Då öppnar sig min inre syn och jag träder in i ett förgyllt rum med väggarna täckta av hieroglyfer som berättar om det forntida Egypten. I rummet finns ett altare, även det i guld, ja, till och med golvet är guldbelagt. Kraften i rummet är enorm, nästan för stark för att det ska vara möjligt för mig att vistas där. Villrådig undrar jag vad jag ska göra.

– Du ska väcka ditt hjärta för de cellminnen du bär på.

Så plötsligt förvandlas jag och blir en punkt, ett medvetande i universum. Med full förvisning vet jag att jag kan röra mig vart som helst. Jag är en lysande punkt. Punkten kan liknas vid ett öga, men det är inte ett öga. Sakta rör jag mig runt, runt.

Med ens är jag tillbaka i det gyllene rummet. Denna gång ligger jag i en sarkofag och känner hur det börjar bränna i ryggen. Det känns som om kraften stiger i min kropp, som tar formen av en orm som reser sig och söker sin gudomliga form, en kobra. Den följer ryggraden och lägger sig över mitt huvud. Ormens huvud vilar mot min hjässa och ger en lätt brännande

känsla. Kobran blir symbolen för den gudomliga aspekten inom oss.

Det är inte mycket som händer, utan jag ligger kvar så en stund med ormen längs min rygg, mitt bakhuvud och min hjässa.

Då hör jag rösten.

– Med detta markeras att invigningen är fullbordad och att du fått tillgång till din gudomlighet och kan agera utifrån den. Fatta pennan och skriv! Låt alla som vill lyssna till dina ord. Låt människan på Jorden förstå sitt eget värde, låt dem veta att alla bär på samma kraft. Alla kan lyssna till sina högre aspekter.

I samma stund blir jag en punkt igen som rör sig i ett vitt månlandskap och som förflyttar sig rakt ut i kosmos. Jag känner ett lätt tryck över bröstet och det känns som om hjärtat i kroppen är förbunden med den fritt flygande punkten i kosmos.

Långt om länge återvänder jag till stranden, mjuk och avspänd i kroppen och med en känsla av frid. Jesus bild träder fram för mig och jag vet att han är en del av mig.

Människan behöver i denna tid inte den gamla tidens initiering. Livet självt erbjuder de möten och svårigheter som hon behöver för att komma vidare i sin tillväxt. Livet självt är människans initiering och erbjuder den utveckling som hon ska ha. Livet självt erbjuder allt som behövs för att mänskligheten som helhet ska kunna närma sig Guds ljus. Därför, mitt barn, klara av dina friktioner och du kommer allt närmare dig

själv. Jag gör min röst hörd nu, men vill att var och en ska nå ljuset i sitt inre och finna visdomen och klarheten i sitt hjärta samt agera utifrån det. Så är livet skrivet.

Därefter försvinner drömbilden igen och jag blir åter en punkt i det vita fältet. Ett medvetande i Guds rum.

Utan jämförelse

Det är dimmigt i min dal i dag, mörkt och grått. Sikten är dålig.

Jag ber om att bli förd till den plats där jag ska vara och landar strax mitt i floden. Där sätter jag mig med benen i kors och tittar rakt in i dimman. Sikten är mycket begränsad. Nyfikenhet undrar jag vad detta ska leda till.

– Du ska mejsla ut de ord som vill formas inom dig. Det är dags att börja formulera ordet och att ta med det ut till de människor som vill beröras. Glöm aldrig att det är du själv som ska lösa upp dimman och omvandla den till klar sikt. Du är den som förmedlar ordet. Budbäraren är du.

Jag uppfattar det som en uppmaning att börja prata i grupper om det jag vet och tackar för påminnelsen. Men jag förstår också att jag behöver väcka en annan slags förväntan hos dem jag kommer att möta.

Så vänder jag mig om och går uppströms mot källan och det lilla vattenfallet. Väl där vänder jag mig mot dalen och ser dimman sakta sjunka undan och rinna ut i havet. Jag springer upp på stranden, ivrig att åter få tillfälle att besöka min egyptiska dal.

Inne i kristallen förvandlas jag åter till den virvlande spiral av violett ljus som jag känner så väl igen. Ljuset väcker en

intensiv lyckokänsla inom mig, en glädje som känns gränslös och som jag kan uppleva som livet självt.

Med ett leende på läpparna går jag in på tempelgården och känner i dag en härlig beslutsamhet. Jag vet vart jag vill gå och jag vet vad jag vill göra. Just nu söker jag mig tillbaka till trädgården för att studera stjärntetraederns möjlighet och beskydd. Jag är nyfiken och frågande inför vad som ligger och väntar på mig.

Ändå vill man att jag just i dag först ska besöka Farao, så jag stannar till vid den mäktiga pelarsalen där jag vet att han vistas och ber om tillträde. Farao väntar på mig och ber mig sätta mig ner.

– Du ska snart få delta i en ceremoni som ska leda dig vidare i den träning du nu närmast står inför. Snart kommer du att få stärka dina nerver och behöver ha tillgång till en utomordentligt stark koncentration. Förbered dig inför vårt nästa möte genom att träna din styrka och ditt fokus, din koncentration.

Bugande går jag sakta baklänges ut ur salen. Sedan springer jag på lätta fötter nerför trapporna och ut längs den lilla väg som kantas av hantverkshus och bostäder. De som arbetar med templets utsmyckning och restauration lever och verkar där. Utan att stanna fortsätter jag vidare till trädgården där lärjungarna håller till.

Glatt hälsar jag på min lärare som tar mig i handen. I en vänlig gest låter han min hand vila mellan sina och tittar fors-

kande på mig. Hans lugna penetrerande blick genomlyser mig och det känns som om han ser rakt igenom mig. Obehaglig till mods har jag svårt att slappna av inför blicken. Instinktivt vill jag skydda mig inför honom, trots att jag känner en sådan respekt och vördnad inför det han representerar och är. Med en förstående nick ler han åt min vanda och påminner mig om att jag själv behöver lära mig att skapa förtroende för min egen penetrerande blick.

Sedan undrar han varför jag oroas, varför jag inte vill låta mig genomlysas helt.

– Vad är det du döljer? frågar han.

Ärligt ställer jag mig själv samma fråga. Illusionen blir så tydlig. Vad är det jag vill dölja. Varför öppnar jag mig inte helt. Jag har ju inget att dölja, inget som står i vägen. Ändå väcks oron av blicken. Tänk vilken begränsning vi omger oss med ...

Så förstår jag hans avsikt. Hans önskan är att spegla min slutenhet i mig själv. Jag har inget att dölja. Så varför skulle jag oroas av hans blick? Ändå sätter jag upp mina stängsel. Varför gör vi människor detta med oss själva? Varför stänger vi så om oss själva och utesluter varandra?

Kanske är vår jämförelse med andra så styrande att vi måste stänga till om oss själva och det som är vårt? Jämförelsen gör oss så sårbara. Utan den skulle inget vara hotat och då skulle inte heller behovet av att hävda sig och skydda sitt jag finnas där. Det som ÄR skulle få vara.

Tänk, vad behovet av att jämföra hela tiden har skadat och separerat oss människor ifrån varandra. Jämförelsen är pendeln mellan de två poler som hela tiden för en dialog; bra, dålig, stor, liten, lång, kort, glad, ledsen o.s.v.

Ihärdigt ber jag att få slippa jämförelsens pendel och erfar då genast en större helhet.

– Vi vill att du ska lära dig att tala om detta. Människan måste lägga sina jämförande tankar åt sidan och enbart titta till det som är, utan att sätta det som är i relation till det som inte är. Då mildras projektionen och var och en förblir i sig.

Jag förstår mycket väl vad som åsyftas och inser vikten av att utveckla dessa tankar inför andra.

Så får jag äntligen gå och sätta mig framför tjärntetraedern. Efter att ha suttit där en stund blir jag påtagligt medveten om pyramiden som ligger en bit bort från tempelgården. Den är mycket, mycket närvarande här och jag antar att kopplingen visar sig så småningom.

Jag tackar för i dag.

Leva i visionen

Obönhörligt dras jag mot havet. Utan att tveka går jag rakt ut i vattnet och låter vattnet omsluta mig helt innan jag vänder mig om och börjar gå tillbaka upp på stranden igen.

Vad handlade detta om?

– Du skulle få skölja dig i varats hav, i kunskapens hav, för att ur det perspektivet förmedla dig till dem som vill lyssna.

Förvirrad känner jag att jag behöver stöd och innan jag ens hunnit formulera tanken har Jesus trätt fram vid min sida.

Han går till höger om mig och vi tar oss tillsammans tillbaka upp mot källan längs flodfåran. Vi går i vattnet och vadar oss fram. Blygt ber jag att få hålla hans hand och i det ögonblicket känns det som om jag går uppför altargången till en kyrka på väg mot min egen vigsel. Vi stannar framför vattenfallet och tar hand i hand ett steg in under det forsande vattnet för att låta oss översköljas. Uppfriskade sätter vi oss på stranden.

Jesus tittar på mig med värme, ser att jag bär på en kramp inom mig som behöver frigöras och lossna innan jag ”når hem” och finner ro. Prestationskraven spökar fortfarande.

– Du kan ge av din visdom, bara naturligt ge, i stället för att prestera eller genomföra en god prestationsakt. Känslan i de båda tillstånden är olika.

Jag känner både längtan efter att ge och tvånget att göra

uppskattade prestationer. Men jag ser också tydligt hur prestationen är beroende av en yttre publik, medan det naturliga givandet är en kraft som kommer inifrån och som landar där den blir mottagen.

Ödmjukt ber jag om hjälp att förlösa de prestationskrampar som finns kvar i min kropp. Jesus tar mig vid handen och stryker mig med andra handen över hela min vänstra sida, som för att torka bort de pålagor som hållit mig bunden till prestation. I denna stund känner jag mig mogen att ta av mig resterna av den rustning som tidigt lagts på min kropp.

När akten är över ber jag att få sitta tillsammans med honom en stund.

– Du ska leva i visionen. Titta, alla dessa ska du nå och fånga. Alla dessa ska du tala till på ditt eget sätt. Du vet vad du ska säga. Hela den senaste tidens arbete har handlat om transformation, där nya perspektiv har blivit aktiverade på planeten. Du ska få se det skeende som styr den höjning som kommer.

Utan att svara stiger jag upp tillsammans med Jesus, rakt upp i himlen. Samma mörka skyar, samma tunga gråhet, som jag de senaste gångerna sett i min dal passerar jag nu på vägen upp genom universum.

– Det är en del av det som händer på planeten. Det är en förlösning och frigörelse av de tunga krafter som hållit människan i schack. Du ska föra ljus till mörkret och hjälpa människor att ta sig ur den dimma som omger dem.

Så lyfter vi ännu högre och når ett allt vitare ljus för att så småningom träda in i ett helt vitt fält och mötas av ett oändligt starkt vitt sken. Ljusskenet är så starkt och bländande att jag måste blunda för att skydda mina ögon, men jag känner hur änglar strömmar till.

Ärkeängeln Gabriel står där vid min sida och jag hör Jesus säga:

– Jag har tagit upp detta människobarn för att hon ska få ett reningsbad och för att hon ska få hjälp att balansera sin kropps båda halvor, så att hon kan finna vila i den egna kroppen och vandra, lugnt och stilla, utan krav på prestationer inför alla de människor hon ska visa vägen.

Så känner jag hur man balanserar kroppen längs ryggraden. Jag får stå med armarna utsträckta samtidigt som man justerar ryggen och ryggraden. Man stryker mig över axlarna och målar med orangegul färg längs den övre halvan av ryggen. Färgen går ut i armarna. I nacken och huvudfästet lägger man in grönt. Då märker jag hur sned jag är i nacken och hur ojämna de båda halvorna är.

Alldeles stilla vilar jag i ett bad av orange och grönt och märker hur jag, i takt med att jag slappnar av, automatiskt blir mer givande. Högst påtagligt känner jag hur jag påverkas och märker hur den orangegula färgen hjälper mig i detta.

Så specialbehandlar man halsen och gnider in energiflöde eller ett skydd längs den högra sidan av huvudet, längs den del av huvudet som behöver extra skydd och struktur för att

kunna ge balans åt den vänstra.

Det känns väldigt skönt. Hela högra delen av huvudet, ansiktet och nacken, är täckt av grön färg. Resten av kroppen är täckt av orange. Så placerar man lite gult på halschackrat, som för att öppna upp.

Så avslutas dagens arbetspass.

Att vara i nuet

Långsamt går jag nerför trapporna till dalen. Tanken klarnar och känslan fördjupas i takt med varje steg. Kroppen finner ro i en känsla av harmoni och balans. Blicken vänds mot den stora, violetta, starkt lysande kristall som står på stranden vid havet i ena änden av dalen.

Jag vet inte varför jag ska dit. Men så är det. Och jag sugas in i kristallen samtidigt som jag hör en röst säga att jag ska förenas med den högsta aspekten av mig själv.

– Låt tyngden från ditt ego falla. Tillåt dig att vara i ditt eget ljus. Låt inte andras tankar besudla den du är. Massera bort egots osäkra sköldar. Låt dem rinna av.

Är det manne massagen som ska hjälpa mig?

– Du har spänningar kvar i kroppen och du har suttit fast som i ett skruvstäd av andras vibrationer och din kropp har tagit skada. Därför gör massagen nytta. Den återställer flödet i din kropp. Förbli i varje stund i ljuset. Känn din styrka där. Lev ständigt i det inre ljuset. Hoppa ej ur den du är.

Så börjar jag vandringen längs min dal, tillbaka till mitt ursprung och flödets källa. Hemvant ställer jag mig under vattenfallet och njuter av vattnet som sköljer över mig. Därefter går jag upp på stranden och sätter mig där för att blicka ut över dalen. I samma stund känner jag någon närma sig baki-

från. Jesus har ställt sig snett bakom mig.

Utan förbehåll absorberas jag av hans utstrålning och kraft och ber om hjälp, ber om hjälp att stärkas i min kraft och styrka, hjälp att släppa de begränsningar och de svårigheter som de senaste dagarna gjort sig så påminnande inom mig. Enträget ber jag om hjälp att förbli i ljuset och i det högsta inom mig. Nu är jag mogen och vill agera utifrån ljuset, jag vill handla genom det högsta av mig själv och förmedla mig till andra. Jag vill vara.

Berörd ser jag tårar rinna nerför Jesus kinder och tårarna börjar även strömma ur mig. Tiden står helt stilla. Vi omges av ett starkt vitt sken och jag känner vår förening.

– Jag är du och du är jag. Glöm aldrig detta.

Då känner jag hur smärtan sprids i mitt bröst, hur det spränger och vidgar kraften i mitt bröst. Helt uppfylld av stunden känner jag hur hela kroppen påverkas och hur tårarna rinner längs mina kinder. Som i en dimma märker jag hur jag smälter in i ljuset. Jag vill stå där i för evigt. Jesus förblir stående framför mig en stund medan hans kraft sprider sig i min kropp.

Smärtan går över i ett tillstånd av bubblande glädje som omsluter hela mig. Det känns som om jag vilar i en trygg vagga av ljus.

En tid av turbulens

Sakta vänder jag mig mot dalen och lägger märke till den mörka skugga som har sänkt sig över ena sidan och undrar vad det betyder.

– Du ska inte låta andras ord påverka dina tankar. Låt din egen tankes klarhet lysa igenom i allt du gör.

Så blir jag ombedd att lägga mig ner i havet. Den mörka skuggan sitter fästad vid min högra sko, som en svart slöja. Mödosamt tar jag av mig skon och låter den sugas ut i havet tillsammans med allt det mörka.

– Det är din sårbarhet som suger till sig de negativa tankar som ibland riktas mot dig. Den sårbarheten behöver läkas.

Slöjan har i samma stund ersatts av vita ljusa strålar och jag känner mig som om jag vore omsluten av läkande vit balsam. Min barndoms sår ska helas så att jag förmår stå stark och centrerad i mig själv.

Lätt till sinnes reser jag mig upp ur vattnet och börjar gå mot källan och inträdet till mitt egyptiska landskap.

Jag går in i kristallen och transformeras genast, dras in i spiralen och flamman. Allt känns mycket behagligt. Det är underbart att få uppleva sig själv så här. Det är så mycket jag vill förstå, det är så mycket jag vill veta. Samtidigt som jag så ofta känner mig begränsad i min fysiska kropp. Jag önskar den

vore mer porös och expanderande!

Med en rysning av välbehag ser jag rakt ut i kosmos. Tydligt ska jag inte till Egypten i dag. Jag ser stjärnorna och märker hur jag själv förvandlas till en punkt av ljus. Nu är jag i mitt själsmedvetande och färdas ut i rymden och inträder i ett fält av vitt ljus. Lätt och luftigt rör jag mig som på vita moln eller bomullstussar.

Ärkeängeln Gabriel sluter upp vid min sida och blir min följeslagare som visar mig vägen. Jag förstår att jag förts hit för att ta emot ett budskap och för att informera mig.

Helt naturligt ser jag mig själv falla ner på knä framför en vitklädd gestalt, sittande på en tron med en guldstav i handen. Jag knäfaller inför kungen av Sirius.

Här känner jag mig dock väl hemmastadd, här är jag hemma. Planeten jorden är mitt uppdrag. Kungen reser sig upp, böjer sig fram och lägger sina händer på mina axlar. Med lätta drag stryker han sina händer längs mina armar och säger till mig:

– Planeten jorden går nu in i en period av turbulens, vilket kommer att framkalla skakningar och naturkatastrofer. Därefter kommer ett nytt ljus att expandera. Det är viktigt att du förbereder dig inför att tala och hjälpa människor att komma över den fruktan och osäkerhet som följer i dess spår. Skakningarna och stormarna kommer att riva upp rädslor ur människors inre så att de ur detta ska kunna bygga upp en ny trygghet inom sig. Gamla rädslor ska transformeras till något

nytt och livgivande. Förbered dig inför att tala inför stora grupper. Ge människor hoppet tillbaka. Många faror har undanröjts. Planeten jorden är omgiven av stora sköldar som mildrar verkan av de stora omvälvningar som nu sker. Planeten är omsluten av energifält som skyddar mot en alltför stark exponering. Människan kommer att få tillfälle att utvecklas så som det är tänkt. Ändå måste era insatser intensifieras.

Med bävan ställer jag mig upp och inväntar han ord.

– Hjälp människor att söka ljuset i sitt inre. Separationen mellan det inre och det yttre ska läka samman. Egots personlighet ska smälta ihop med det inres gudomliga väsen. Kroppen ska vara det högre jagets instrument.

– Hur kan jag stärka mig själv?

– Frigör dig från egots begränsningar, för att helt gå upp i den högre aspekten av dig själv. Du bär slaggprodukter i kroppen som behöver rensas bort. Ta hjälp av massagen.

Så får jag återvända.

Kristushjärtat

Försiktigt sätter jag mig vid stranden och tittar ut över horisonten. Och hör en röst:

– Du tittar ut över havet och ser symbolen för den samlade kunskap som finns lagrad kring er planet. Jorden har, precis som alla människor, en erfarenhetsbank omkring sig som innehåller all den samlade kunskap som lagrats under eoner av tid. Planeten har sitt eget minne och sitt eget arkiv. Det är ur detta lagrade minne som kunskap nu ska hämtas upp.

Situationen känns utomordentligt andäktig. Det tycks mig som om orden är Skaparens egna.

– Lär dig läsa ur denna bank av erfarenheter. Framför dig har du det hav av kunskap som ditt flöde ska komma ur.

Kraften är så stark att jag lyfter från marken och jag famlar oroligt efter något att hålla mig fast i. Det känns som om jag befinner mig i en kraftvirvel av ljus som suger tag i mig och som jag själv inte har någon möjlighet att styra. Längre är kraftvirveln kvar omkring mig, om än något minskande i styrka och jag förblir vid havet.

Upplevelsen är mycket speciell. Jag befinner mig mitt i en stråle av ljus vars strålar pulserar och vibrerar omkring mig och genom mig. Den härrör ur en enda stor källa. Ljusstrålen är så totalt genomgripande att jag har svårt att fånga skeendet i ord.

– Medvetenheten på planeten jorden ska höjas och det är viktigt att ni alla hjälps åt genom att öppna er för kraften. Ljusvibrationen kan inte få fäste med mindre än att människan hjälper till. Jord och himmel ska förenas och det lägre och högre ska bli ett. Se parallellen med den egna kroppen. Stå på jorden, hämta kraft ur moder jord och marken och låt den kraften förena sig med himlen. På så vis förenas dessa båda krafter i ditt hjärta. I detta tillstånd nås Kristushjärtat.

Förstummad står jag där i ljuset utan att kunna tänka och förblir stående i det vita skenet.

– Ur detta hav ska du hämta din kunskap. Ur detta ljus ska du fånga dina ord. Vänd din blick mot ljuset. Där finns allt du behöver.

Länge blir jag sittande vid havet.

Första försöket på egen hand

Utan minsta tvekan går jag direkt in i kristallen och det välbekanta scenariot öppnar sig framför mig.

– Du ska besöka Farao i dag.

Med säkra steg går jag mot templet och möter några vakter på vägen till den pelarsal där jag vet att Farao väntar. Jag är nyfiken och spänd på vad han ska säga.

Ingen hindrar mig, så jag går in i salen och faller på knä framför honom.

– Du ska träna ytterligare på hur man förflyttar sig obehindrat. Träningen är avancerad och utförs bara av dem som står nära en initiering. Du ska snart få gå till en speciell plats där en lärare väntar. Han ska introducera dig. Fortsätt att bearbeta din kropp, för den behöver läkning för att klara den träning som du genomgår. Dina nerver är känsliga och får inte komma till skada av de krafter du transformerar i din kropp. Gå nu till platsen där din lärare väntar.

Därmed reser jag mig upp och går baklänges ut ur pelarsalen. Snabbt fortsätter jag nerför trapporna och ut på tempelgården, vidare till den trädgård som han anvisat mig. Där väntar en man som jag känner igen. Han var den lärare som allra först tog emot mig, den lärare som började bearbeta mina ögon. När jag nu träffar honom igen börjar mina ögon

återigen genast vibrera på ett påtagligt sätt.

Varsamt leder han mig till en plats i trädgården där man byggt upp en ljusgård formad som en pyramid. Kraften därinne är mycket koncentrerad och stark.

– Där ska du sitta. Ljusgården är ett hjälpmedel för dig i början, så att du lättare kan ta till dig av de lärdomar som du ska få erfara.

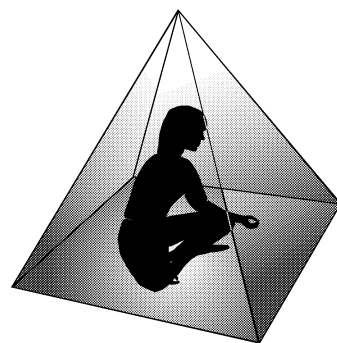
Hela tiden känner jag mig intensivt närvarande och vaken inför det som ska ske. Jag får gå in i ljusgården och omsluts omedelbart av ett starkt sken, hela min kropp vibrerar, celler och nerver känns som bubblande champagne!

– Behåll din koncentration! hör jag min lärare säga med bestämd ton.

Kraften är så stark att jag har svårt att hålla mig kvar på marken. Det känns som om jag flyger någon decimeter ovanför. I ett försök att samla ihop mig sätter jag mig med benen i kors och intar min tetraediska position. Så snart jag rätar upp ryggen något dimper jag ner på marken. Det gäller att vara koncentrerad i balanspunkten ...

– I dag ska du få koppla erfarenheten av balanspunkten och den möjlighet den ger med styrkan i din intention. Balanspunkten i tetraedern är den punkt där allt motstånd upphör. Den gör det möjligt för dig att minska gravitationen. Intentionen är den kraft som för dig dit du vill. Intentionen har sitt säte i viljepunkten i den övre delen av magen.

Min lärare sätter sig framför mig. Hans närvaro ska hjälpa

mig med koncentrationen, men han sitter utanför ljusgården. Trots stora ansträngningar från min sida har jag inte riktigt kommit till ro. Jag har så lätt för att falla in i en strävan efter intellektuell förståelse av det som sker i stället för att slappna av och lugnt invänta upplevelsen. Återigen drabbas jag av logikens kontroll och begränsning visavi känslan och upplevelsen.

– Sätt dig nu lugnt och sansat i tetraedposition, uppmanar min lärare mig.

I ett exakt läge märker jag hur hela jag transformeras till en punkt av ljus och hur min kropp mer eller mindre upplöses. Endast energifältets konturer blir kvar. Nu har jag uppnått icke-motståndet, men jag vet fortfarande inte hur jag ska koppla det till min intention.

– Känn efter hur du ska kombinera dessa båda fenomen.

Nu befinner jag mig i punkten och jag koncentrerar mig i den, av min kropp återstår endast ett energifält. I fjärran hör jag vad min lärare säger och jag försöker koppla ihop de båda företeelserna. Sakta förflyttas jag uppåt och min intention är att transportera mig till pyramiden ett stycke bort. Men jag förblir hängande och kommer ingen vart.

– Behåll koncentrationen, uppmanar min lärare mig.

Tidigare har min lärare styrt mig på mina färder. Nu ska jag plötsligt styra min väg själv. Hjälplos hänger jag fortfarande i luften och kommer inte ur fläcken.

Det är mycket ansträngande att hålla koncentrationen på

en så hög nivå och jag börjar bli trött.

Till min lättnad hör jag min lärare säga att jag ska gå ner och vila.

– Jag är nöjd med att du kan få motståndet att upphöra, även om du har en bit kvar tills du kan integrera din intention.

Kroppen är väldigt trött och jag måste lägga mig ner. Min lärare sitter bredvid mig med ett småleende på läpparna.

– Du behöver stärka dina intentioner och bli tydligare med vad du vill. När du arbetar med kraften måste du vara bestämd och precis, helt klar över din avsikt.

Jag förstår precis vad han menar och jag ser min svaghet. Samtidigt noterar jag att intentionen aktiverar de delar av kroppen där jag alltid känt mig svag. Den utnyttjar den manliga kraften.

– Du ska se till att inte överbelasta kroppen, så det här får räcka för i dag.

Ögonblick

I dag har jag behov av att vara i vatten. Jag vill tvätta av mig egots alla lockelser. Samtidigt längtar jag efter att få vara i stillhet och känna frid. Jag längtar även efter att förena mig med det högsta inom mig och lossa egots alla krav på prestationer. Jag är redo att lägga min fulla kraft på det budskap som ska spridas. Hjälp mig att frigöra mig ifrån egots behov av inflytande och uppmärksamhet!

Så går jag upp på stranden, påtagligt medveten om min ensamhet och den ärlighet som måste inrymmas i den. Jag är ensam på min vandring på jorden.

Fundersam sätter jag mig en stund på stranden och låter blicken vila i dalen.

När jag en stund senare närmar mig kristallen sugts jag genast in i den. Proceduren som följer är vid det här laget välbekant.

Vid tempelgården möts jag av lejonen som alla vill hälsa på mig. Numera är jag trygg i den telepatiska kontakt vi har med varandra. Lite dröjande i stegen går jag till samma trädgård som dagen innan.

Min lärare står där och tar emot mig med ett leende och leder mig till samma ljusgård som då. Genast blir jag ombedd att sätta mig i ljuspyramiden och inta min position. När jag

finner balanspunkten känner jag hur kroppen lättar från marken. Den lyfts uppåt och tar sig igenom ljusgårdens väggar. Jag blir hängande i luften utan att veta vart jag ska. Då tappar jag koncentrationen och faller med en duns ner på marken.

Klumpigt. Min lärare tittar roat på mig. Själv kan jag inte hålla mig för skratt. Skrattet växer och det slutar med att vi gapskrattar båda två.

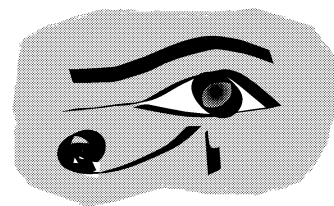
Det verkar vara nog för i dag för han tar mig i stället till en annan plats. Där sätter han sig framför mig och hans avsikt är att påverka mina ögon.

– Du har spänningar i ögonen som behöver lossas. Det är dessa spänningar som skapar din vaksamhet och ditt försvar – det sårade barnets bevakning av sin omvärld. Spänningarna ska frigöras så att du kan växa i tillit till dig själv.

Förväntansfullt sitter jag med ögonen slutna och känner hur det liksom rycker och drar i dem. Min välgörare manipulerar dem på något sätt.

– Du behöver växa i tillit till världen och dig själv. Först då öppnar du dig inför andra och vågar ge mer av det du har.

Med välbehag märker jag hur hans manipulation av ögat sprids till andra delar av kroppen och hur den utvidgar utrymmet runt hjärtat. Det är fortfarande den högra kroppshalvan som jag inte har full tillgång till, den sida som är kopplad till intentionen, den sida jag behöver för att kunna förverkliga det jag vill. Ja, det är den sidan som jag behöver för att kunna ta mig dit jag vill.

Långsamt känner jag hur spänningar släpper och hur hela kroppen balanseras steg för steg. Under lång stund påverkar och bearbetar han kroppens balans utifrån ögonen. Jag inser att många energiflöden och muskelmönster är kopplade till just ögat. Till dess öppenhet och slutenhet. Min kropp mjuknar.

Ögonens betydelse för personens öppenhet är avgörande och jag inser hur olika aspekter av tillit, vaksamhet och kontroll ligger lagrade i de spänningsmönster som finns där.

En stund senare är min lärare klar med mig och jag tackar för behandlingen. Vi konstaterar båda att den fortsatta träningen i ljusgården får vänta till en annan dag.

Jordens samlade böcker

Återigen dras jag ut mot havet. Jag sitter på stranden vid kunskapens hav och funderar över vad som sades häromdagen och jag är beredd att ta emot dess visdom. Plötsligt känner jag ett starkt hugg av smärta i bröstet som jag känner igen som min längtan efter att ta del av allt det som ligger och väntar.

I samma stund känner jag kontakten med mitt högre jag och det verkar som om havet kommer närmare och närmare ...

Det är som om jag ska gå in i dess väsen. Trevande försöker jag tona in mig till dess visdom.

Hela tiden är jag mycket medveten om det storslagna omkring mig. Avvaktande sitter jag tyst och stilla en stund, så vänder jag mig om och går uppför floden för att gå in i kristallen. Nu går allt mycket fort och jag är tillbaka i samma trädgård som i går. Läraren sitter redan vid ljusgården.

– Vill du pröva punkten i dag?

Med en ny sorts känsla i hjärtat går jag in i ljusgården, och jag både ser och förnimmer ett ljus i hjärtchakrat som inte fanns där i går och som säkert är resultatet av gårdagens ögonbehandling.

Ljuset i hjärtat är så pass starkt att jag har svårt att koncentrera mig på något annat. Plötsligt förflyttas jag ut i nattens mörker, ut i stjärnhimlen. Bilden är kopplad till mitt

hjärtchakra och jag undrar i mitt stilla sinne om det är här böckerna finns, Akasha-böckerna. Så hör jag en röst i natten:

– Jag är boken. Du kan vända dig till mig när du vill ta del av min kunskap. Du ska komma hit och fråga.

Jag har alltså ett rum där jag får tillgång till jordens alla böcker! Ivrigt vill jag veta mer om den kunskap Gudarna förde med sig till Egypten, som sedan gick förlorad.

– Du ska få titta i boken och få förklarat för dig vad som hände.

Det är hjärtchakrats ljus som öppnat dessa dörrar. Men att ha öppnat dörren känns tillräckligt för i dag.

Omskakad sitter jag kvar med min lärare en stund innan jag återvänder.

Trädens väsen

Jag går på grusvägen. För varje steg jag tar känner jag hur närvaron ökar och tanken klarnar. Transformationen tar vid och scenariot öppnar sig för mig. Alla lejonerna är ute, vilket påminner mig om att hålla koncentrationen vid liv och att vara vaken och närvarande hela tiden.

Mina steg leder mig direkt till den del av tempelområdet där jag tränat den sista tiden. Min lärare väntar där som vanligt. Med en intensiv blick tittar han på mig, som för att granska mig. Han vill troligtvis bedöma min dagsform.

Efter en stund ber han mig att gå och sätta mig med ryggen mot ett träd. Spontant väljer jag en palm. Jag lutar mig mot stammen och blir ett med den. Min lärare vill att jag ska grunda mig och bli ett med jorden. Såsom himmel och jord ska bli ett med varandra, så ska mina lägre och högre aspekter förenas med varandra.

Belåtet märker jag hur lätt det är att kommunicera med trädets väsen. Palmen kommenterar att det stått där och tittat på mig under mina försök i ljusgården och att det nu är dags för mig att träna igen.

Därefter följer jag min lärare bort till ljusgården. På samma sätt som vid tidigare tillfällen går jag in medan han väntar utanför. Jag riktar blicken mot öster och hittar ganska lätt min

tetraediska position och känner hur ljuset penetrerar min kropp. Det känns som om den luckras upp samtidigt som den höjer sig något från marken. Kroppen lyfter allt högre och tar sig igenom ljusgårdens väggar.

Det är lätt att tappa koncentrationen och trilla rakt ner igen och jag är på vippen att tappa kontrollen flera gånger. Så, plötsligt, trillar jag rakt ner på marken. Min lärare tittar vänligt på mig och jag kan ana trädets skratt.

Nej, jag hittar inte riktigt intentionspunkten.

– Det var därför du fick sitta vid trädet, påpekar min lärare. Gå tillbaka dit och sätt dig en stund till.

Moloken går jag tillbaka till trädet och lutar mig mot dess omfamnande stam.

– Känn i kroppen var himmel och jord går samman.

Jag känner mittpunkten i magen strax innanför och ovanför naveln. Ja, jag känner punkten när jag sitter vid trädet, så jag förlägger min koncentration i mittpunkten och låter det ske som sker. Omedelbart sugts jag in i trädet och blir ett med det och erfar min del i allt. Så snart jag förlorar fokus och börjar tänka på något annat känner jag mig separerad och faller ur trädets stam. Envist tvingar jag återigen mig själv att lägga fokus på mittpunkten och märker hur jag på nytt blir ett med trädet.

Ett öppet sinne är en nyckel till framgång, total koncentration till mittpunkten en annan och att släppa efter är en tredje.

Beslutsamt går jag en stund senare in i ljusgården igen och

känner hur kraften genast omsluter mig när jag sätter mig i tetraedposition. Balanspunkten ska kännas. Men så snart jag anstränger mig blir allt svårare. Lugnt försöker jag tryggt vila i min visshet, och då äntligen knyts kontakten mellan balans och intention. Kroppen börjar röra sig runt i en cirkel och jag cirklar runt över trädet, som för att skicka en hälsning. Nu börjar det fungera, om än litet knackigt. Det är minsann inte lätt.

Efter en stund sänker jag mig neråt igen. Uppgiften är väldigt krävande och kroppen blir snabbt oerhört trött. Det går lättare så länge jag befinner mig i ljusgården, men så snart jag förflyttat mig därifrån blir det hela genast mycket svårare.

I ljuset av det här förstår jag varför det är viktigt att min kropp frigör sig ifrån all lagrad spänning, det är helt enkelt nödvändigt för att jag ska kunna ändra form och släppa motståndet i min kropp. Det är tydligt att jag behöver träna mycket mer. Men min kropp är utmattad.

Vädjande sätter jag mig framför min lärare och ber honom hjälpa mig med min kropp. Strax märker jag hur han bygger upp vissa delar av min lekamen, först runt den högra axeln och sedan nacken. Därefter går han över till att systematiskt bearbeta mina ögon.

I full harmoni tackar jag för vad jag fått uppleva och återvänder.

Uppnå balans

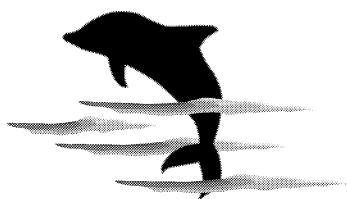
Solen lyser och jag landar mjukt i floden och följer med vattnet ut mot havet. Jag sugs ända ut i havet, dras ner under vattnet, långt ut, och räddas så småningom av en delfin som för mig tillbaka till stranden och lämnar av mig där. Vilken resa!

Så sitter jag åter på stranden och tittar ut över kunskapens hav, redo att inhämta dess kunskap. Jag vet att det jag gör inom ramen av mitt egyptiska minne är en del av det kunskapsinhämtande jag står inför.

Förväntansfull tar jag mig tillbaka till källan, ivrig att åter besöka mitt egyptiska liv. Kristallen hjälper mig att hitta öppningen och jag träder in på tempelgården. Snabbt går jag till ljusgården med sin pyramidliknande form, där min lärare troget står och väntar på mig.

Utan ceremonier inleder han med att bearbeta min kropp. Han framkallar ett ljus runt min högra axel, nacke och ansikts-halva. Effekten är omedelbar och jag påminns om kroppens betydelse för föreningen mellan himmel och jord. Kroppen är det instrument genom vilket denna förening ska ske. Så är det sagt.

Innerligt väl förstår jag vikten av att kroppen kan ta emot och härbärgera den kraft som kommer ovanifrån och jag för-

står vikten av att kroppen är väl förankrad i jorden. Det är först då vi kan bli de transmittorer som vi är avsedda att vara.

Min lärare fortsätter ihärdigt att påverka hela den högra delen av min kropp. Han fokuserar en speciell punkt i nacken och jag ser hur han behandlar den med grön färg. Genast märker jag att den högra sidans behandling och påverkan också är kopplad till mitt halschackra. Strax därpå påverkar han halschakrat direkt genom att helt sonika sticka in ett instrument i halsen och dra det ut och in, som för att rensa.

Jag blir ombedd att gå och sätta mig vid palmen, där jag tar kontakt med trädets väsen och märker hur vi genast smälter samman till en enhet och hur trädet blir ett med min kropp. I den stunden är jag ett med trädet och därmed ett med allt.

Arbetet i dag går ut på att balansera de båda kroppshalvorna med varandra. Det är framför allt min högra sida som behöver fylla ut sin del för att flödet ska passera fritt.

Fördjupat möte

Solen lyser lika starkt i dag och jag frågar mig vart jag ska. Automatiskt dras jag mot havet. Hur ska jag få del av all denna kunskap? Troligtvis behöver jag släppa ytterligare på kontrollen för att lättare kunna gå in i de olika tillstånd som leder mig till ny kunskap.

Snabbt sugs jag upp i kristallen och låter det ske som sker. Ärkeängeln Gabriel möter mig och vi förflyttar oss uppåt, passerar ett vitt område eller fält för att sedan fortsätta vidare rakt ut i kosmos. Hastigt passerar vi ett antal olika fält i olika färger.

Nyfiket frågar jag Ärkeängeln Gabriel vart vi ska.

– Vi ska möta Skaparen.

Det låter hissnande. I det tillstånd vi befinner oss i nu saknar min kropp konturer och detsamma gäller för min ledsagare, Ärkeängeln Gabriel. Ändå vet jag att han finns där vid min sida och jag vet var jag befinner mig.

En pockande kraft värker i mitt bröst. Plötsligt upplever jag att jag är både i min fysiska kropp och samtidigt långt, långt ute i kosmos som ett själsmedvetande. Sällan har jag med så märkbar tydlighet upplevt att jag varit på flera ställen samtidigt.

Utan att riktigt förstå hur, så skiljer jag mig alltmer från

kroppen och koncentrerar mig i min själspunkt. Det får mig att nå nya fält och dimensioner och jag märker hur jag grips av en känsla av sorg, en ren sorg.

I samma stund hör jag en röst.

– Jag är ljuset. Överlämna dig. Släpp din rädsla.

Jag vill kontrollera världen därför att jag är rädd för det som kan sägas till mig eller krävas av mig. Förvirrad av situationen har jag svårt att uppfatta detaljer och det är nästan omöjligt att ens urskilja konturer. Vi befinner oss bortom den figurativa världen. Ändå kan jag förnimma hur någon rör vid mitt bröst, som för att hjälpa mig att öppna upp. Samtidigt kan jag också känna min egen begränsning och förstår att den behöver lösas upp för att jag helt och fullt ska kunna fånga upp det som förmedlas till mig. Som en stor trygghet finns hela tiden Ärkeängeln Gabriel vid min sida. Försiktigt rör han vid de energifält som känns trånga i mitt bröst. Det är där sorgen sitter, den som inte vill släppa taget. Det är där rädslan sitter.

Utan att kunna värja mig förnimmar jag en laserstråle av ljus som skär rakt in i mig. Med hetta ber jag att bestrålningen ska hjälpa mig att öppna upp. Det känns som om jag står inför en operation där Ärkeängeln Gabriel assisterar. Det är skapelsens ljus som är den operativa kraften. Jag uppfattar fortfarande strålen, riktad rakt mot mig på ett sätt som skär rakt igenom mig. Upprörd ber jag om vägledning.

– Försök att överlämna dig helt till ljuset, försök att utan

rädsla bli ett med ljusets kraft.

I nästa sekund vet jag inte riktigt vad som händer, men jag känner hur jag blir bestrålad. Det känns verkligen som om jag står inför skapelsen och Skaparen själv. Men det är inte orden som fyller mötet – utan bestrålningen.

Så släcks ljuset ner och jag hör rösten som ljuder ut över hela kosmos.

– Välsignade barn, ta dig an din uppgift.

Vi tar oss tillbaka och jag placeras i trädgården i vilken ljusgården finns. Trött ber jag att få sätta mig ner och samla mig en stund. Ja, jag till och med lägger mig ner på rygg på marken.

Tyst kommer min lärare fram till mig och sätter sig tätt intill mig. Varsamt lägger han sin hand på min bröstorg. Han vill skänka läkning och helande. Det känns som om han plockar bort delar av den rustning som legat i min kropp sedan evinnerliga tider. Till slut återstår bara ett fäste för rustningen och det sitter på halsen. Skickligt skär han bort det som återstår med sina bara händer. Då lossnar det och tas omhand av allt. Utan att känna rädsla ser jag tydligt de sår som uppstår på min hals. Ömt lägger han sin hand runt sårkanterna och behandlar såren med grön färg. Jag märker själv att energin i området är väldigt sårbar och tunt.

– Du ska vara försiktig med halsen.

Med de orden lägger han återigen in grönt på hela den högra sidan av halsen och nacken.

Jag ber att få gå och sätta mig vid trädet, men han säger till mig att ligga kvar. Han vill inte gå ifrån mig riktigt än.

När tiden är mogen tackar jag för all hjälp och lämnar honom.

Ansatt av tvivel

Hur ska jag klara mitt liv? Fylld av tvivel går jag på vägen och solen lyser stark och väcker min längtan efter att få vila i det vita ljuset. Jag behöver känna klarheten. Vad ska jag göra i min ensamhet?

– Människor behöver sakta men säkert vänja sig vid ljuset, de behöver successivt ta del av den kraft som är din. Du ska veta att för många är glappet mellan det ljus du representerar och den verklighet de lever i större än vad du själv tror. Ändå kommer många att söka sig till dig därför att du representerar hoppet i en önskad verklighet. Du kommer aldrig bli ensam i det du är.

Innerligt tacksam över de orden går jag och sätter mig vid källan och tittar ut över min dal. Vad kommer att hända med mig? Med mildhet i hjärtat resignerar jag inför faktum och kan bara följa med och låta det ske som sker, följa med i flödet och låta det leda mig dit jag ska.

Stärkt av insikten går jag in i kristallen och blir omedelbart kastad ut i kosmos. Ärkeängeln Gabriel ansluter sig till mig och jag berättar för honom om mina svårigheter.

– Du ska börja prata oftare och berätta öppet om det som förmedlas till dig. Det hjälper dem som lyssnar att öppna sig och bli mer mottagliga för det som sägs under meditationen.

Vi kommer in i ett helt vitt fält, uppenbarligen ska vi möta kungen av Sirius igen. Det är med tunga steg jag går honom till mötes, för jag bär svårigheterna i min kropp, vilket har formats till ett motstånd inom mig. Jag känner mig både misslyckad och besviken.

Vid horisonten ser jag en stad i guld och vitt breda ut sig. Det är där som kungen av Sirius väntar på oss. Ansatt av tvivel anländer jag till staden, och går med tunga steg fram till honom och faller på knä.

Han lägger sin stav på min ena axel.

– Du kommer ibland att möta motstånd, även om du oftast når fram i det du gör. Förbered dig på att möta människor där de är och förvänta dig inte att de ska gå där du själv går. Var lyhörd för deras vandring och anslut dig till dem. Du kan hjälpa dem att finna vägen men knappast mer.

Alldeles förtvivlad önskar jag att jag hade något att berätta. Tillintetgjord lägger jag mig ner. Jag längtar efter att få tömma mig på de känslor som skymmer mitt ljus, tömma mig på de prestationskrav som gör att jag känner mig misslyckad. Mest av allt vill jag avlasta mig all besvikelse och allt missmod jag bär inombords för att i stället låta det som är helt enkelt vara.

Kungen av Sirius vidrör mig fortfarande med sin stav på min ena axel och böjer sig fram och lägger sin hand på min andra axel och med det vill han markera att jag ska ställa mig upp.

Så ser jag plötsligt bilden av Jesus, där han talar till stora

grupper av människor. Jag ser hur han samtidigt som han talar till mångas hjärtan möts av mothugg och motstånd. Detta är en del av livet och den process som alla ska gå igenom, den process som innebär att hjärtan börjar öppnas samtidigt som aspekter av egot försöker släcka det ljus som finns. Egets strävan efter att behålla makten.

– Du ska ta av dig prestationskåpan och se till det som är. Prestationen leder dig alltid bort ifrån ditt eget väsen. I prestationen gör du dig beroende av din yttre värld. Prestationen söker andras bekräftelse och den ska du göra dig fri ifrån. Fortsätt att tala till andras hjärtan, fortsätt att berätta om det du vet.

Den gränslösa kärleken till planeten

Morgondiset ligger fortfarande över bergskammarna. Det ser ut att bli en vacker dag.

Min blick dras mot havet. Ändå tvekar jag och tittar ibland mot havet och sedan mot källan. Sakta rör jag mig mot havet, följer floden ända ut och driver allt längre bort från land.

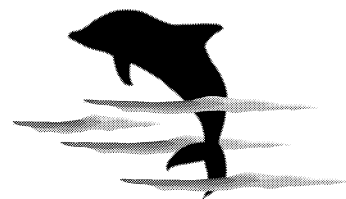
Det är en egendomlig känsla och jag blir väldigt rädd. Varför räds en del av mig att ta sig ut på kunskapens hav? Vattnet får bära mig och jag lyssnar uppmärksamt.

– Det är gränslösheten som oroar dig. Kunskapen är så stor. Det skapar behov av avgränsning – som du kan kontrollera.

Viljelöst flyter jag på vattnet och kämpar med min tillit. Jag vet ju att jag får det jag i stunden behöver. En delfin simmar hela tiden i närheten av mig och jag förstår att det är han som ska ta mig tillbaka in till stranden igen så småningom. Han är min beskyddare.

Utan mål flyter jag omkring en lång stund. Hjärtat och bröstet vidgas naturligt när jag slappnar av. Det hjälper mig att släppa fram kärleken till planeten. All denna skönhet. Låt den inte gå förlorad!

Delfinen kommer simmande under mig och jag vältras upp

på hans rygg. Sedan tar han mig med sig in till stranden. Oj, vilken lekfull färd. Som att åka berg- och dalbana. De sista metrarna simmar jag dock själv.

Upplevelsen är en uppmaning att överlämna mig totalt, att släppa kontrollen och gå in i det gränslösa.

En man sitter och väntar på mig på stranden. Jag ser honom som en skugga men jag vet att han finns där och att han väntar på mig. Han är svår att identifiera.

Det är Kuthumi.

I samma stund blir han en del av mig. Hans energi är lättare än min egen. Tonen är väldigt varm.

– Jag har kommit för att inför dig beskriva de skeenden som nu väntar er jord. Jag sänder härmed min hälsning till alla på denna planet som vill lyssna till det jag har att säga. Meditera ofta och mycket. Sök ständigt kunskapen i ditt inre och frigör dig ifrån de bojor som ständigt försöker skymma din syn. Acceptera att leva i nuet. Tänk på att tiden inte finns. Tänk på att nuet ger dig helt nya valmöjligheter. Du väljer alltid väg. Tänk på att det du kallar det förflutna finns i dina tankar och inte är livet självt. Det förflutna är passerat och gäller inte nu. Du aktiverar minnet av dina tänkta tankar och lägger dem i ett tidsperspektiv. Det tidsperspektivet existerar inte, det är din egen konstruktion. Träna dig i att befinna dig i nuet, först då har du möjlighet att göra helt andra val än de logiken erbjuder. Följ nuets egen känsla och du kommer alltid rätt. Nuet ger en ingång till andra dimensioner i dig själv.

Logikens planering drar dig in i den tredimensionella världens slöjor och låser fast dig där. Genom att öppna dig för nuet går du in i en helhet som är större än du. Lägg märke till hur logiken träder in och försöker fånga din uppmärksamhet. Den påtalar allt du tror att du måste göra och för dig bort från stunden. Tillåt dig att gå in i det större fältet.

Uppfylld av det han sagt lägger jag mig ner i floden igen och låter vattnet skölja över mig. Jag förstår precis vad som menas och känner skillnaden mellan att uppleva nuet och att sugas in bland logikens tankar. Jag är också medveten om den dragkamp som pågår mellan dessa båda krafter inom mig. Logiken är separationen och vill helst behålla sin makt.

En stund senare sitter jag på stranden och kramar med armarna om min egen kropp, som om jag behöver skydda och trösta mig själv. Tanken på nuet är annorlunda, den är inte fix eller fylld av krav, i stället föds den och verkar utifrån känslan inifrån.

– Så närvarande ska du vara i nuet, och jag lovar dig du får rätt handling gjord. Titta på mitt ena öga. Jag ber dig tala ständigt ur ditt hjärta. Det är det som ger effekt. Handla ur din känsla och du når hela vägen fram.

Den rätta tonen

Med en känsla av förväntan förflyttar jag mig till flodmynningen och ställer mig i det vita ljuset. Jag ser blomman i mitt bröst och jag ser den gyllene triangeln över hjässan på mitt huvud.

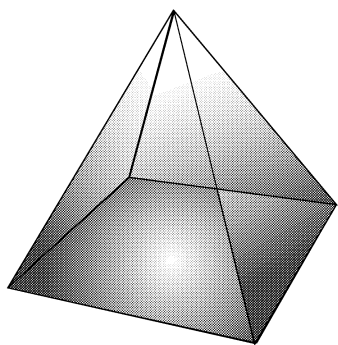
Snabbt förflyttar jag mig motströms uppför floden ända upp till källan, där jag ställer mig i vattnet för att rena mig. Jag bär på en hel del tankar som behöver rensas ut.

Väl uppe på stranden låter jag hjärtat fyllas av de strålar som lyser mellan trädstammarna. Det är vita strålar med ljusblå toner, kärlekens eget ljus. Med djupa andetag andas jag in styrkan och låter ljuset fylla mig. Tar emot. Stärkt går jag in i kristallen och transformeras.

Så öppnas scenariot.

I dag ska jag få gå till pyramiden! Tillsammans med min lärare förflyttar jag mig dit. Han finns hela tiden vid min sida när jag knäböjer framför pyramiden, lamslagen av dess kraft. Solen är på väg upp och ljuset har ett speciellt sken. Mitt hjärta värker av kärlek och kraft, kärlek till planeten och kärlek till det liv vi bär.

Så ber min lärare mig att försätta kroppen i balans, den balans som finns mellan himmel och jord. Och med fokus förlagt till balanspunkten i magen börjar jag sakta skrida

framåt i riktning mot pyramiden. Väl framme ber han mig förflytta koncentrationen till den punkt i kroppen där allt motstånd upphör. Så ber han mig träda in i pyramiden och vänta på honom i kungens kammare.

Förbluffad känner jag hur jag utan motstånd kan ta mig genom pyramidens väggar, sammansmälta med dess energi och söka mig till det rum i pyramidens centrum som utgör balanspunkten i pyramidens kropp. Utan att stöta på problem tar jag mig till kungens kammare.

Där, i pyramidens centrum och i den punkt i pyramiden där allt motstånd upphör, smälter pyramiden och jag ihop och pyramiden öppnar sig i två hälfter. Pyramiden har öppnat sig mot kosmos och en öppen himmel, vilken är redo att sända sina strålar av kraft och ljus.

Nu förstår jag att det är möjligt att använda pyramiderna som landningsplatser för farkoster utifrån, att pyramiderna haft speciella funktioner som vida överträffar de föreställningar vi hittills haft.

Pyramiden är delad i två delar och helt öppen upptill och jag befinner mig i mitten, hängande i luften. Så börjar min kropp sakta föras uppåt och jag förstår att nu ska något annat hända. Ärkeängeln Gabriel sluter upp vid min sida och tillsammans stiger vi uppåt. Fortfarande behåller jag samma djupa koncentration. Det är viktigt att hela tiden upprätthålla koncentrationen och positionen. Arbetet kräver precision och noggrannhet samt absolut närvaro i det som är. Vi passerar ett

fält av mörker för att sedan komma in i ett fält av ljusblå färg, som följs av helt vita områden.

Då dyker mästaren Kuthumi upp framför mig. Jag befinner mig i en annan dimensionen och han väntar på mig där.

– Detta hade du klarat redan då du befann dig i pyramiden. Men du valde att göra som de andra. Lär av det. Ägna dig inte åt jordiska ritualer, utan sök i stället kunskapen på den nivå du själv befinner dig på. Minska glappet mellan ditt liv på jorden och den ton du bär. Det är dags för dig att leva helt i det som är. Du förbereds nog och du tränas varje dag, därför ska du släppa kontrollen och överlämna dig till det hav av kunskap du har tillgång till. Du närmar dig välsignelsen och vi gläds alla över det. Vi ger dig lite i taget. Men kunskapen är, ska du veta, större än du tror.

Jag tackar och känner hur jag överlämnar mig åt ljuset. och möter de strålar av kärlek som jag innerst inne är. Jag vet att det är den kärleken som vi alla skänker jorden. Dyrt och heligt lovar jag att förvalta kraften på allra bästa sätt.

Så förs jag ner igen av Ärkeängeln Gabriel, som med ett leende ger mig sitt stöd. Återigen hamnar jag i kungens kammar och rör mig med en kropp som inte känner något motstånd tillbaka ut på gården. Där väntar min lärare på mig och bekräftar med en nick att han vet vad som skett.

Barn av Sirius

Jag går Jesus till mötes och ber honom lägga sin hand på mitt bröst. Han kysser mig på pannan och säger lugnande:

– Det är ingen fara med dig.

Strax därpå sugts jag in i kristallen. Jag slappnar av och överlämnar mig till något högre.

Templen ligger framför mig och jag kan se pyramiden avteckna sig i fjärran. Jag uppmanas att söka upp Farao för vägledning. Först då förstår jag vad som menas med att jag behöver gå in i en mer aktiv fas, där jag själv på ett aktivare sätt söker kunskap.

Farao sitter och väntar på mig längst in i pelarsalen med ett antal väktare omkring sig. Vördnadsfullt går jag fram till honom och sätter mig ner framför hans fötter och ber att få ta del av mysteriet och historien. Längre tittar han på mig och placerar sedan sin spira över min högra axel, ser mig rakt i ögonen och ber mig flytta mig lite närmare honom.

– Du ska få ta del av historien. Den kommer att serveras dig i små portioner. Du är själv ett barn av Sirius. Planeten jorden och Sirius har länge verkat tillsammans och inom min ätt tillhör vi alla Sirius barn. Vi är härför att samverka med jordens folk och för att inplantera de koder som ska hjälpa planeten jorden på sin resa. Vår skicklighet består i att kunna

hantera former och att kunna skapa och omforma materiella ting. Vi riktar och formar universums kraft och skapar på så sätt materiella former. Utan formens geometriska konstruktion är ingen materialisering möjlig. Få människor förstår formernas uppbyggnad och funktion. Ändå utgör de grunden för allt skapande. Koder kommer att inplanteras på jorden som gör det möjligt för människan att utveckla sin insikt. Ta del av den kunskapen.

En av Faraos döttrar kommer in i rummet. Hon är mycket vacker, helt klädd i vitt förutom det guldskärp hon bär under bysten. Utan ett ord sätter hon sig intill sin far.

– Du ska få sitta i pyramiden, fortsätter Faraos. Dessutom ska du göra dig viktlös genom att gå in i pyramidens mitt. Eftersom du själv kan använda dig av den punkt i kroppen där allt motstånd upphör förstår du att farkoster utifrån också kan tränga igenom de former och den materia som pyramiden är uppbyggd av. Vi förstår de lagar som styr detta och kan använda oss av dem. Förflytta dig, så, ta dig till pyramiden. Din lärare kommer att ledsaga dig dit. Ja, han väntar redan på dig utanför och ni två ska tillsammans förflytta er till pyramidens hörn.

Med de orden ringande i öronen tackar jag, reser mig upp och går baklänges ut ur salen, vänder mig om vid trappan och går ut till min lärare.

Vi sätter oss med benen i kors och jag kontaktar den punkt där allt motstånd upphör. Med viljans kraft styr jag min nu

eteriska kropp. Jag kan fortfarande förnimma kroppens konturer, men den är ändå helt genomskinlig. Tillsammans förflyttar vi oss. Jag är starkt påverkad av stunden, hela jag ryser av spänning. Jag ska få besöka pyramiden igen!

Nu hör jag min lärare säga:

– Nu behöver du dematerialisera dig ännu mer för att kunna tränga in i pyramidens topp.

Det sker genom att jag helt släpper taget om mig själv. Utan problem sugs jag in i pyramiden, genom dess väggar och in till det rum mitt i pyramiden där så många riter har ägt rum. Jag sätter mig mitt i rummet och känner en oändligt stark flödande kraft. På något underligt sätt är jag delvis fysisk men ändå inte. Pyramidens topp är öppen och jag stannar i den kraftstråle som strömmar ner.

– Du befinner dig mitt i den informationsstråle som många farkoster använt sig av för att landa på er planet. Strålen utgör den inflygningsbana som de utnyttjat. Samma stråle kan du använda för att få kontakt med de koder du behöver för att kunna förstå det här. Nu befinner du dig mitt i det ljus som innehåller information om siriusmysteriet. Den tonen ska du dechiffrera, den koden ska du göra tillgänglig för människan.

Ljuset släcks ner något och jag märker att det påverkat mig så mycket att jag får svårt att hålla koncentrationen. I den stunden behöver jag stöd. Här kommer snart mycket av informationen att avtäckas.

Så avslutas resan för i dag.

Mitt själsljus

Målmedvetet söker jag mig direkt till kristallen och går efter transformationen ut på tempelgården. Där sätter jag mig för att invänta nya instruktioner. Inom mig noterar jag hur lätt jag låter mig styras utifrån, trots att jag vet att det är jag som ska styra kunskapsinhämtandet.

Otåligt lyssnar jag till den inre rösten som ber mig söka upp trädgården med de geometriska formerna. Genast styr jag stegen dit.

Området omkring mig vibrerar av kraft. Långt där borta ser jag pyramiden och jag grips av en djup vördnad över allt jag ser. Människorna bär på en vibration och jag kan se att många bär kunskapen vidöppen och tillgänglig inom sig.

Jag fortsätter längs gatan och passerar de hus och bostäder där hantverkarna håller till och jag fortsätter mot den trädgård där jag brukar undervisas i geometriska former.

Som vanligt hälsar min lärare på mig när jag kommer och tar emot mig med ett vänligt leende, samtidigt som han påpekar att det var ett tag sedan sist.

– Du ska söka den punkt där allt motstånd upphör. Så länge du inte tränar kommer du ingen vart.

Sammanbitet placerar jag mig i tetraederns form och känner in punkten. Han har rätt, jag är ringrostig. Jag tycker att

det är svårt. Mänskliga känslor av uppgivenhet och leda väller fram och jag blir besviken över mig själv och min egen tröghet. Ledsen ber jag att få sitta vid trädet en stund. Han nickar men hjälper mig inte. Det här är något jag ska klara ut på egen hand.

Tung i kroppen sätter jag mig vid trädet och lutar mig mot dess stam. Jag vill avlasta mig egots grepp samtidigt som flyktimpulserna gör sig påminda.

I samma stund smälter jag samman med trädet och blir ett med dess stam. Bladen blir mina ögon och jag skådar ut över landskapet. Pyramiden ligger förhållandevis nära. Jag ser sfinxen och långt, långt borta avtecknar sig pyramiden i Saqqara som en siluett mot himlen. Runt Saqqarapyramiden råder alltid ett speciellt ljus. Det verkar som om himmelens ljusvägar lyser ner rakt över den. Min blick dras som en magnet ditåt.

Samtidigt märker jag hur jag lösgör mig från trädet och att jag med hjälp av tetraederns mittpunkt utan minsta motstånd färdas dit. Kroppen är i det närmaste upplöst och bildar ett vibrerande fält. Snabbt förflyttar jag mig till Saqqara och landar på en av de öppna tempelgårdarna mitt framför pyramiden.

Uppmärksamt lyssnar jag till den ton som vibrerar här. Bröstitet fylls av kraft och jag känner hur min kropp påverkas. Detta är en av Osiris heliga tempel, här vibrerar ljuset som starkast och här verkar de mest heliga personerna. Om och om

igen ber jag att någon ska komma och berätta om vad som försiggår. Efter att ha väntat ett bra tag förs jag till översteprästen, som säger att jag kan få fördjupa min träning och väcka den ton som harmonierar med de vibrationer som finns här. Jag vet att detta är ett förtroende och att det inte är alla förunnat att få vistas här.

– Du måste noga följa de instruktioner vi ger dig. På inga villkor får du vara vårdslös med det som presenteras här.

Jag tackar och visar att jag förstår.

Man börjar med att placera mig i en viss position i förhållande till pyramiden så att ljuset når mig på ett speciellt sätt. Hela tiden sitter jag med benen i kors. När jag suttit en stund märker jag att allt omkring mig börjar lösas upp och att jag själv omvandlas till ett fält av vibrerande energi.

Det här är jag på samma sätt som den fysiska kroppen är egots jag. Båda tillstånden finns och det är viktigt att upprätthålla kontakten med själsmedvetenheten, att kunna särskilja sig från den fysiska kroppens begränsning. Jag känner mig djupt berörd. Det står klart för mig att mitt själsljus är en besökare på jorden som tillfälligt manifesterar sig i en fysisk kropp och att vistelsen är en tillfällig anhalt på färden. Men jag är också något annat, sprungen ur ett oändligt mycket större sammanhang och ute på en oändligt mycket längre resa. Parallellt kan jag förnimma båda perspektiven, själens perspektiv och kroppens jordiska perspektiv.

Då hör jag översteprästen säga:

– Nu ser du att livet är oändligt.

Förstummad nickar jag till tack, förvånad över hur lätt och snabbt kroppen materialiseras igen.

En paradisisk plats

Rastlös i sinnet sitter jag på klippan ovanför dalen beredd att gå in i kristallen. Jag vill tillbaka till Sirius och fortsätta samtalen.

I samma stund sluter Ärkeängeln Gabriel upp vid min sida. Jag är kvar inne i kristallen när vi tillsammans börjar röra oss uppåt.

Vart är vi på väg? Konfunderad frågar jag min ledsagare.

– Vi ska först göra ett besök i Plejaderna. Du behöver den kopplingen för att kunna förstå det som kommer att ske.

Mitt själsmedvetande är kvar i kristallen när jag frågar vidare:

– Vad hände egentligen i min kropp häromdagen?

– Du ska inte vara så djupt bunden till materien. Din fysiska kropp behöver inte längre den täthet den hittills haft. Det som stod klart var att kroppen nu är mogen att börja anta en mer eterisk form. Vad som hände var att du sökte dig tillbaka till materien. Din rädsla tog överhanden och du kände dig naken och oskyddad utan den. Du ska veta att kroppen bara är ett skydd och en förklädnad som du använder dig av. Nu kan du börja verka i en något mer eterisk skepnad, vilket hjälper dig att fånga upp information och att agera fritt. Öva båda tillstånden och vänj dig vid känslan av ett eteriskt tillstånd.

Utan att riktigt begripa innebörden tackar jag för upplysningen. Uppenbarligen tog rädslan tag i mig, jag var rädd för att gå in i saker som skulle kunna vålla problem för mig.

Vi fortsätter ut i kosmos och landar till slut i en stad av kristall. Detta är inte en stad av guld, utan en stad som är byggd av kristall och glittrande ädelstenar. Nu förstår jag varför jag skulle göra den här resan inne i min kristall.

Mjukt landar vi och möts av en atmosfär som skiljer sig från den jag mötte på Sirius. Allt är lätt och verkar vara i total harmoni och balans. Rörelserna är vackra och precisa.

Jag ber Ärkeängeln Gabriel visa mig vägen, men han verkar vilja överlämna mig åt andra. Det är härligt att vara här, kärleksfullt och lättsamt, närmast paradisiskt. En man träder fram emot mig och tar mig vid handen och leder mig runt bland salar och tempelrum. Allt är i kristall. Jag får en förnimmelse av gudinnan Isis närvaro i rummen, ja, jag kan till och med höra hennes röst.

– Du är här liksom överallt samtidigt. Jag är den gudinnan som antagit många former också på er planet. Jag födde Jesusbarnet till jorden som jungfru Maria. Jag är även mor till Horus i egyptiernas värld. Det kvinnliga visar vägen till förlösning och hjärtats röst ska nu åter träda fram. Det är sant att människan skapar sina liv. Men kom ihåg, det är utifrån hjärtat som denna skapelse ska ske. Först när rösten talar ur ditt hjärta bär du nyckeln till att kunna manifesteras tankens form i nuet. Detta ska du lära alla som vill lyssna.

Jag förstår att givandet är temat för dagens besök.

– Kom ihåg vad Jesus sagt om kärlek. Kärleken är en handling som har givandet som sin främsta ton. Det betyder bland annat att kunna svara på andras längtan, men inte nödvändigtvis på deras begär. Lär dig skilja mellan dessa båda tillstånd. Djup längtan har sin rot i själen. Begäret är uttryck för egots krav. Låt givandet strömma ur ditt hjärta, lär dig förena ett öppet hjärta med ett mottagligt sinnelag. Människor vill i dag gärna ”öppna sina kanaler”, men ser inte alltid det ansvar och det arbete det innebär. Det förutsätter att man frigör sig ifrån egots syften och agerar rakt ur hjärtats röst. Människan ska vara väl förankrad på sin planet. Respektera ert egos erfarenheter och använd gärna erfarenheten som verktyg på er väg. Men låt den inte visa vägen eller styra era val. Jag lovar er, ni kommer att skapa en helt ny värld med hjälp av era själars väsen och ert högre jag. Där finns blåkopian eller avtrycket för det ni kom till jorden för att skapa. Allt ingår i ett större sammanhang. Så låt hjärtat tala och tona in dig till din egen sång och lär dig dina egna tankars former.

När jag tackar henne känner jag att hon drar sig undan mitt fält.

En evig längtan

Jag längtar till Egypten och vill tränga djupare in i mig själv!

Som hastigast kastar jag en blick ut över dalen och går upp på stranden, där Jesus kommer mig till mötes.

– Vi är glada över att du åter är här. Kom ihåg att kunskapen är din egen och bara väntar på att bli blottlagd inom dig. Öppna dina sinnen och ta del.

Med en nick till tack går jag vidare in i kristallen. Väl inne i den öppnas imaginära dörrar och jag kan se en flamma av kolorerat ljus. Transformationen är klar och det är dags för mig att promenera ut till min egyptiska tempelgård.

Mitt största problem just nu är att jag har svårt att själv formulera vad jag vill och ber om vägledning. Spontant vänder jag mig om och ser den stora pyramiden avteckna sig rakt framför mig. Som i en vision ser jag mig själv sitta mitt i kungens kammare med benen i kors. Pyramiden är kluven och öppen uppåt. Vad betyder detta?

Så hör jag en röst:

– Härifrån ska du få göra en resa till Sirius och möta dess kung.

Med ens blir allt vitt omkring mig, min trogne ledsagare Ärkeängeln Gabriel dyker upp och tar mig varsamt om ryggen och vi färdas uppåt.

Under resan talar vi inte med varandra, för det behövs inte. Själv bildar jag en ljusprick, ett själsmedvetande, medan Ärkeängeln hela tiden är närvarande bakom mig. Upplevelsen är mycket märklig men ändå helt naturlig. Jag förlitar mig totalt på min vägvisare.

Så småningom kommer vi fram till ett molnfält och långt borta vid horisonten syns något som skulle kunna beskrivas som en stad. En stad i guld. Vi har nått Sirius.

På väg in mot staden möts vi av några väktare som fattar våra händer och hälsar oss välkomna. Min klädedräkt har förändrats och jag är nu klädd helt i vitt. På huvudet bär jag en krona av guld.

Vänligt men bestämt leds vi in mot staden. Vid porten viker våra vägvisare av åt vänster medan vi fortsätter mot höger längs stadens yttre gräns. Den vi ska möta befinner sig uppenbarligen utanför stadens murar.

– Du ska möta kungen av Sirius och få ditt budskap av honom.

Instinktivt tar jag av mig kronan och de smycken jag burit när jag en stund senare står där i min vita skrud framför kungen av Sirius.

Han tittar länge på mig innan han börjar tala.

– Du ska tränga djupare in i mysterierna. Kunskapen är kodad och ligger lagrad under sfinxens man. Ett rikt system av labrynter kopplade en gång samman templen med dess sfinx. De flesta har dock förstörts. Ändå misstänker flera personer i

dag att de instrument man en gång använde för att navigera bland universums stjärnor ligger dolda i sfinxens strupe. Ta dig tillbaka till Egypten och studera mer. Rör dig bland de rester som är kvar. Skärp din koncentration – det är dags att använda den nu!

– Vad behöver jag lära mig? frågar jag lite osäkert.

– Du behöver lära dig att fysiskt anta pyramidens form och position. Så lägger han sina händer på mina axlar och ber mig sätta mig ner.

– Vad är det som händer med mig?

– Du märker hur allt vibrerar omkring dig.

Efter något som känns som en evighet får jag ta mig tillbaka till den tempelgård som jag startade ifrån. Fundersam vänder jag mig om på tempelgården och ser i solskimret långt borta i fjärran pyramiden i Saqqara och grips av vemod. Vemodet härrör från den tid då främmande makter lade beslag på området.

Ton och tanke

Hela mitt väsen vill tillbaka till Sirius och nå djupare. Den dimension som våra sinnen är uppbyggda av är bara en av de världar vi bär inom oss. Alla har vi förmågan att förflytta oss mellan dimensioner, det är endast en fråga om att öppna sig.

Beslutsamt går jag in i kristallen och ser mitt själsljus frigöra sig som en punkt i kosmos. Min ständige ledsagare och jag rör oss i världsalltet och jag frågar honom om vi är på väg till Sirius.

– Du har sagt så.

Eftersom jag inte tror mig om att kunna hitta själv, låter jag Ärkeängeln Gabriel visa mig vägen dit.

Långt borta avtecknar sig staden i guld och jag passar på att fråga ängeln om min egen koppling till Sirius.

– Sirius är din hemplanet. Din historia är gammal och det är därför du nu blir dess budbärare på nytt. Du har tidigare gått igenom det lärjungeskap som etablerades inom några av de mysterieskolor som fanns i området runt Nilen. Och du har varit med om att lämna området. Sedan har du vistats på jorden många gånger i en strävan att manifesteras kunskapen på nytt.

Medan jag begrundar min historia närmar vi oss staden och jag förvånas över hur lätt jag får tillträde till den. Överallt

öppnar man dörrarna för oss. Jag söker mig in till torget och känner att hjärtat börjar bulta i bröstet på mig, miljön känns väldigt hemtam. Jag vet att jag kommer hit med ett alldeles speciellt ansvar och att jag kommer att få stå till svars för mina handlingar.

Med snabba rörelser sköljer jag ansiktet i källans vatten, medan några män kommer fram till mig och smörjer mina fötter i olja. Därefter ber jag att få tillträde till kungen för att ställa mina frågor.

Kungen kommer mig till mötes och vi går gemensamt bort från torget och ut ur staden. Det verkar som om han vill visa mig något. Vi tittar båda ut över kosmos och de molnlikt vita fälten.

– Vi har ett ansvar gentemot planeten jorden, vi vill på nytt ge människan möjlighet att kunna använda sig av kraften utan att behöva använda den teknik som hon i dag är så beroende av. Man kan skapa samma former på enklare sätt, bara man känner till koden. Kunskapen finns lagrad på jorden, där den har legat sedan den tidsepok då vi lämnade våra positioner och inflytandet över era liv. Människan har börjat utveckla den kapacitet som krävs för att hon ska kunna skapa enbart med hjälp av sin tanke, utan de många hjälpmedel som hon nu använder sig av. Pyramiderna är byggda med hjälp av toner och tankar. Därför, fortsätt att använda toner och lär dig de former som tankar är uppbyggda av. Kunskapen kommer att avtäckas när tillräckligt många nått den klarhet som krävs.

- Hur kommer jag in i bilden?
 - Du ska samla på dig den kunskap som krävs för att kunna bistå oss och dem i detta. Tillåt dig att nå allt djupare in i dina minnen, men låt allt ske stegvis. Vi vill att hela din person ska hinna med.
- Jag tackar för besöket.

Överlevare

Jag vill tillbaka till ljusgården med en gång.

Där ser jag min lärare stå under ett träd. Efter en kort hälsning ber jag att få sitta vid trädet för att sedan gå tillbaka in i ljusgården.

Han nickar sitt godkännande.

Utan vidare ceremonier sätter jag mig vid trädet och överlämnar mig åt det. Det går några minuter. Alltför snabba transformationer kan göra det svårt för kroppen att hinna med, bäckenet har svårare att smälta samman med stammen än övriga delen av kroppen. Efter en stund smälter ändå benen samman med trädets rötter och bäckenet blir en del av dess rotknöl. Mina ögon är trädets blad.

Det tredje ögats seende aktiveras och jag ser energifält och färger, jag ser hur den fysiska manifestationen är ett resultat och en konsekvens av övriga skikt. Jag kan också se vilka delar av träden som är angripna av något. Plötsligt ser jag min lärare stå i ett starkt skimrande ljus. Han har en väl balanserad aura med mycket jämna och rena fält. Färgerna är klara.

– Så kan du se människors färger för din inre syn. Du uppnår lätt detta seende om du först tittar på personen och sedan fokuserar honom/henne för din inre syn. Då kommer kropparna och färgnyanser att visa sig. Din tallkottkörtel är

aktiverad och fungerar väl.

Helt fascinerad av skådespelet blir jag upplivad av alla vackra färger. Så bedömdes alltså den initierades mognad och färdigheter innan han släpptes fram ...

Upplyft i anden träder jag ut ur trädet och tackar för att det lånat mig sina ögon. Allt detta borde jag kunna göra utan att ta hjälp av trädets vibration. Min lärare nickar och ler.

– Det ska du också

Entusiastiskt ber jag att få gå in i ljusgården och placerar mig strax därpå på marken med benen i kors. Så snart jag får kontakt med ”mittpunkten” lyfter jag från marken och förblir hängande, väl medveten om att jag är synlig bara för de som själva är seende, medan jag för det otränade ögat inte går att upptäcka. Det gäller att gå upp i punkten och hålla koncentrationen där. Nu vet jag att jag kan förflytta mig vart jag vill! Jag kan själv urskilja min egen ljuskropp och ser hur den ger kontur åt min fysiska kropp. Ljuskropparna är egentligen flera till antalet och förbundna med varandra. Långsamt slappnar jag av och känner hur kroppen åter börjar manifesteras. Den är mitt tempel och jag är dess kraft.

Det var en intressant upplevelse och jag går, efter en mjuklandning, ut ur ljusgården och berättar för min lärare vad jag upplevt.

– Studera människors kroppar och lär dig att se vad som behövs.

Nöjd med träningen tackar jag och går ut på tempelgården.

Långt borta ser jag pyramiden och sfinxen och mitt hjärta fylls av respekt.

I pyramiden pågår initieringar. Adepterna isoleras i mörker och lämnas åt sina egna tankeprojektioner. På så sätt tvingas de möta alla delar av sig själva. Ju renare och öppnare de är i sinnet innan de isolerar sig desto lättare klarar de sin uppgift.

Pyramidens hemlighet

Jag står på tempelgården och förundras över de energifält som kan skapas mellan sfinxen och pyramiderna, hur man genom att vrida på sfinxens huvud kan förändra energifälten som i sin tur påverkar materien. Inte alla kan vistas inom området under de förhållandena. Det kräver en viss klarhet och frekvens.

Förstummad står jag och tittar på de vibrationer som ligger som en hinna från sfinxen över till pyramiderna och jag kan se hur det skapas vägar eller fält upp mot kosmos som gör det möjligt för utomstående att komma in. Det verkar obegripligt men upplevelsen är helt tydlig. En gång i tiden har detta varit en högst vanlig företeelse.

Återigen vill jag till Sirius och Ärkeängeln Gabriel ledsagar mig bort från planeten jorden och in i en annan dimension. Vi förflyttar oss med stor hastighet och min kropp förändras automatiskt. Med lätthet rör jag mig i mitt själsmedvetande tillsammans med min ledsagare som navigatör.

Vi närmar oss den gyllene staden och Ärkeängeln Gabriel ler åt min målmedvetna beslutsamhet. Strax därpå når vi staden och går till torget för att jag ska kunna tvätta mig vid källan. Liksom förut kommer några män fram och smörjer mina fötter och händer. De använder en smörjelse som jag inte känner igen. Jag försätter mig i djup meditation.

Länge får jag vänta på att få tillträde till kungen. Klädd i vitt närmar jag mig andäktigt hans rum. Efter vår sedvanliga hälsningsritual tar han mig i handen och leder mig ut ur staden. Tillsammans ska vi titta ut över universum.

Han frågar varför jag kommit och jag berättar att jag sett energifälten runt sfinxen och pyramiderna och att jag förstått att energifälten påverkats av riktningen på sfinxens huvud.

Utan ett ord visar han mig bilden av detta ovanifrån. Jag ser pyramiderna och sfinxen och jag ser att huvudet på sfinxen är vänd åt sidan för att markera att området är öppet för inträde. Farkoster har då ingen svårighet att landa. När sfinxen har huvudet riktat framåt har området en helt annan karaktär. Energin är tyngre och har förlorat det eteriska skimmer som tidigare omgav det. Hur skapas detta skimmer? Hur kan pyramiderna få en så eterisk form?

– Den kunskapen får du ännu inte ta del av. Först måste du anamma tron på att du och alla andra kan skapa och åstadkomma detta.

Jag kommer mig inte för att fråga någonting.

– Din tanke skapar, men du måste ta dig ur din begränsning och dina tankars låsta former för att få tillgång till det fria skapandets konst. Men glöm aldrig att det är du som bestämmer hur och när du vill använda din energi. Han tittar på mig med ett leende och jag frågar mig om jag verkligen kan vara till nytta i allt det här.

Med dröjande steg går vi tillbaka in i staden.

Redo

Solen lyser stark och står högt på himlen. Jag söker mig direkt till källan, lite frågande inför vad jag vill och vad som är avsikten.

I dag känner jag mig undrande inför det arbete jag gör. Jag vet att något ska beskrivas inifrån mig själv, och jag vet att min egen upplevelse är det medel jag har. Jag vet även att jag ska lära mer om kraften och att jag gör det genom att aktivera gammal kunskap inom mig. Till fullo förstår jag varför arbetet är viktigt och att det handlar om vår planet. Vi människor behöver vakna och väckas ur den illusion och slummer som vi lever i. Allt detta vet jag men mycket återstår att lära.

Med ens känner jag mig ensam. Mitt i all hjälp och allt beskydd känner jag ett vemod som kommer av det ansvar som arbetet innebär. Vad jag behöver är ny stimulans för att arbetet ska fördjupas, ja, jag vill nå djupare in i mig själv.

Sammanbiten går jag in i kristallen och låter mig transformeras. Vad exakt blockerar mig? Om och om igen ställer jag mig den frågan och lyssnar till mitt eget svar. Jag behöver ha ett mer avspänt förhållande till arbetet, så att det inte kopplas till prestation eller krav. Jag ser fortfarande för mycket till resultatet och missar det som är. Hela tiden tänker jag för mycket på att det jag upplever ska gå att beskriva, vilket spär-

rar upplevelsen. Säkert kan jag gå djupare in i processen utan att tänka på att upplevelsen ska vara användbar.

Äntligen slappnar jag av i kristallen och sjunker in i dess kraft och ber om hjälp. En tomhet och kraftlöshet griper tag i mig och jag träder in på tempelgården. Lejonen leker omkring mig och jag kallar på dem, jag vill utmana mig själv genom att ställa mig mitt ibland dem och se om jag förmår stå fast och rak. Det gäller att behålla kraften inom sig för att de ska gå att styra. Både jag och lejonen känner min makt. Det finns inget spår av rädsla i kroppen. Det är jag som bär kraften och har kontrollen. Med ens känner jag mig stark och hel.

På lätta fötter går jag in på tempelområdet och fortsätter till den del av området där hantverkarna bor, alla de som arbetar med templen, hantverkare och konstnärer av alla kategorier. Bland dem råder en febril aktivitet. Man står just i färd med att bygga ytterligare ett tempel till Faraos barn.

Leende går jag in i badet och hälsar på dem som arbetar där. Jag ber att få ligga i ett bad av färger. Något händer i kroppen, men jag förstår inte riktigt vad. På något sätt undviker jag de geometriska figurerna i trädgården genom att strosa runt som jag gör. Det är väl fördjupningen jag försöker undvika. Den systematiska och målmedvetna träningen bland geometriska former, de som är så viktiga att förstå för att man ska kunna använda kraften rätt.

Njutningsfullt glider jag ner i badet och låter mig omslutas av det mineralrika vattnet och kan förnimma hur kroppens

porer öppnar sig för att suga i sig all näring. Tanken på trädgården och formerna stannar kvar. Vad är det jag undviker? Vad är det som är så svårt att frilägga?

Med en resignerad suck bestämmer jag mig för att söka upp den lärare som jag misstänker väntar på mig.

En stund senare tar han mycket riktigt emot mig och ser mig djupt i ögonen. Vi når varandra på en ordlös nivå. Jag vet att han har större avsikter med mig än vad han har talat med mig om. Planlöst går jag runt i trädgården och ser olika personer i varierande ställningar som stärker upplevelsen de har. Jag känner mig fortfarande dubbel. Å ena sidan vill jag göra det samma, å andra sidan finns en del inom mig som inte riktigt orkar med. Det är mitt största hinder. Uppgiften släpper jag efter och låter motståndet tyna bort och tittar förundrat på det som sker, lägger mig ner på marken och lyssnar till dess puls. Här vill jag vila en stund.

Motståndet är förbundet med en smärta och det är den som gör sig påmind. En smärta eller ett misslyckande? Vad är det jag vill rättfärdiga? Varför har jag strävat så efter att vara till lags? Vad är det jag velat återställa? Frågorna hopar sig. Varför kan jag inte känna glädje över att gå här bland dessa fantastiska instrument?

Jag bär motståndet som en tyngd i bröstet, men bakom smärtan finns glädjen över det jag har omkringt mig och den jag är. Ringen av adepter samlas åter och jag går in och lägger mig i mitten och ber om läkning och om hjälp.

Möte med sfinxen

Jag står mitt framför sfinxen och lyssnar till mitt inre. I ett ögonblick av stark närvaro delar sig plötsligt sfinxen i två hälfter och ur delningen skjuter en kaskad av vatten och vitt ljus upp. Jag ber om vägledning och beskydd.

– Den kraft som sfinxen representerar ska manifesteras på er planet. De kunskaper som kommer att läggas i dagen härrör från tiden vid Atlantis och delar av den kunskapen utgör det ni kallar för egyptiernas kulturella arv. I själva verket fanns kunskapen där långt innan dess. Ursprungligen fanns inte heller de ståtliga byggnader som ni nu ser resterna av. De byggdes långt senare i takt med att faraonerna blev alltmer pompösa till sin läggning och efter det att de beblandat sig med människor på jorden. Vi talar om den tid då härskarna i området hade tillgång till gudomlig kraft. Under sfinxen ligger stavar och instrument som under vissa tider använts för alkemistiska syften. Kunskapen gömdes för att den skulle bevaras.

Sfinxen öppnar sig ytterligare och blottlägger ingången till ett antal öppningar till labyrinter. Allt visas som på en röntgenplåt för min inre syn. I det innersta rummet ser jag att det ligger några stavar, den typ av stavar som en gång användes för att förvandla materia.

Jag förstår att labyrintens uppgift är att villa bort de som

inte kan hantera kraften. För att hitta rätt i labyrinten behöver man kunna harmoniera med stavens ton. Utan den närvaron går man vilse. Det är uppenbart att staven är till för de invigda.

Lite tvekande går jag in i labyrinten och lyssnar uppmärksamt vid varje vägskein. Det är mörkt, becksvalt, det är bara mitt eget inre ljus som lyser upp vägen för mig. Förskräckt slås jag av tanken på att jag kanske aldrig hittar ut igen. Men i samma ögonblick inser jag att metoden förstås är densamma som jag använder nu, och jag skrattar tyst åt mig själv.

Efter några krökar når jag fram till det inre rummet. Staven är några decimeter lång och ligger tillsammans med två mindre och tunnare stavar intill ett skrin. Den stora staven sprider ett mycket starkt sken och dess kraft vibrerar. Hänförd stannar jag några meter därifrån och vågar inte riktigt ta i den. Den väcker alldeles för stor respekt.

Den stora staven har kraft nog att förvandla, men kan bara hanteras av dem som själva inom sig bär samma rena ton. Intuitivt frågar jag mina ledsagare om staven kan berätta historien om vad som hänt.

– Jo, den gömdes för världen när Gudarna drog sig tillbaka och försvann. Om detta kan staven berätta, men det kan även du. Mysterieskolorna är de sista resterna av den kunskap som varit självklar för varje Guds barn.

Med vördnad tittar jag på staven, där den ligger i all sin glans. En stund senare går jag tillbaka in i labyrinten och går

utan att tveka samma väg tillbaka igen.

– Nu förstår du varför staven gömts för människors händer. Den ska bara hanteras av dem som själva kan skapa.

Strax därpå kommer jag tillbaka ut på gården och ser sfinxen sakta sluta sig igen. Var det så man gjorde? Var det med hjälp av sin egen närvaros rena kraft och intention som gudarna delade sfinxen i två hälfter för att på så sätt få tillgång till dess inre rum?

Öppningen ligger under sfinxens man och bevakas av dess tassar. Och lika väl som man med hjälp av högre frekvenser kan vrida sfinxens huvud för att markera öppningen i pyramidens topp, så kan man dela sfinxen i två halvor.

Plötsligt förändras min blick och jag ser konturerna av den stad som en gång fanns runt sfinxen och pyramiderna. Utan att kunna uppfatta några detaljer inser jag att för mycket, mycket länge sedan fanns här en stad fylld av liv och aktiviteter. Jag förstår att den bild jag nu ser tillhör en epok som ligger långt, långt före den tid jag hittills besökt.

Atlantis undergång

Jesus står och väntar på mig nere i dalen. Genast omsluts jag av hans kraftfält och han lägger sina händer på mina axlar.

– Känn förtröstan och förstå att dina erfarenheter kommer att bidra till att sprida ljus. Ha tålamod och ta dig den tid du behöver. Arbetet ska inte forceras.

När jag hör hans ord fylls hela mitt jag av glädje och tacksamhet över att vara så väl beskyddad och sedd. Lugn och trygg tackar jag och går vidare in i kristallen.

Väl ute på borggården ber jag att få tala med någon om sfinxen och dess roll i historien och blir hänvisad till Faraos tempel.

– Sfinxens historia är vår historia och har alltid varit en symbol för vår kraft och vår förmåga. Du ska gå till platsen och själv uppleva vad jag vill förmedla.

Lite snopen går jag ut igen, men får ny energi när jag får syn på min lärare från trädgården med de geometriska formerna komma mig till mötes. Tillsammans förflyttar vi oss till sfinxen och jag ställer mig framför dess huvud. Plötsligt känner jag hur min kropp börjar pulsera och hur jag sakta förvandlas till ett vibrerande fält. Jag förstår att min ton och frekvens ska höjas så att det blir möjligt för mig att uppfatta det som sker.

Mina ögon förändras och för min inre syn ser jag hur sfinxen omvandlats till vibrerande energi. Det som tidigare varit materia visar sig nu som en svag kontur. I den vibrationen känns det helt naturligt att gå fram och försiktigt sära på sfinxens hälfter så att öppningen till de inre regionerna friläggs. Kanske var gudarna bärare av den här tonen?

I fjärran hör jag min lärare säga: – Det är delvis sant det du tror. Först var den här förmågan naturlig, men det var för mycket länge sedan. Därefter har energin förtätats och fått en annan ton.

Min kropp börjar sakta återta sin ursprungliga form. Jag är lätt andfådd och känner av belastningen på kroppen. Det har varit svårt för mig att hållbara de höga tonerna.

Min lärare förklarar: – Du rör dig i olika tidsepoker. De som naturligt kunde använda sig av kraften fanns här först. Senare uppstod en förtätning i samband med att gudarna beblandade sig med ursprungsbefolkningen.

– Missbrukades aldrig kraften?

– Jo, det uppstod strider mellan gudarna. Man delade upp planeten jorden mellan sig och bildade högtstående kulturer på flera olika håll. Nu är det viktigt att människan söker sin egen kraft och förmåga och att hon låter den uttryckas i kärlek till alla och envar.

– Men finns det ingen risk att kunskapen tas omhand av dem som vill använda den för personliga syften?

– Jo, missbruk har skett under årtusenden. Detta var bak-

grunden till Atlantis undergång. Alla som härskat på jorden har på något sätt använt sin kraft till att förtrycka och utöva personlig makt. Hjälp till med att rensa ut allt det som för-
mörkar era hjärtan så att er ton blir ren.

Medan jag står och lyssnar på honom kan jag känna tätheten i det täcke av mörker som under årtusenden legat över Moder jord, och jag kan känna att för att ljuset ska kunna tränga igenom behöver människan hjälpa till. I samma stund förstår jag de diskussioner som på olika håll förekommit om vad som kommer att hända på jorden när planeten träder in i ljusets stråle. Det som vissa kallar fotonbältet. När planeten med sin tyngd och sin täthet möts av det starka ljus som finns i strålen uppstår kaos. De lägre tätare frekvenserna förmår inte absorbera ljuset, utan mörkret måste lättas för att ljusets strålar ska ha möjlighet att tränga igenom på ett harmoniskt sätt.

Detta kan enbart ske med hjälp av människan. Hjärtats ton harmonierar med tonen i ljusets strålar. Detta är nödvändigt att förstå för att senare kunna hantera.

Det telepatiska rummet

Andäktig står jag på klippan ovanför vattenfallet och tittar ut över dalen, de prunkande gröna dalsluttningarna, havet vid horisonten. En känsla av frid sprider sig i kroppen. Vilken vacker dal!

Jag gör mig redo att gå in i kristallen.

Tempelgården ligger rakt framför mig, till höger har jag trädgårdar och odlingar och till vänster reser sig tempel och bostäder. Jag längtar efter att åter få besöka Faraos för att fortsätta mitt samtal om sfinxen. Men i stället för att stanna vid Faraos tempel går jag vidare. Jag dras som en magnet mot trädgården med de geometriska figurerna. Uppenbarligen behöver jag grunda mig och känner mig trots allt ännu inte mogen för att ta upp samtalen från i går.

Med ett stort varmt leende på läpparna kommer min lärare fram och hälsar på mig vid ingången. Det var ett tag sedan. Jag ber att få ta upp träningen i telepati.

Med en nick sätter han mig i ringen av lärjungar. Till en början hör jag ingenting. Jag har svårt att koncentrera mig och hittar inte rätt frekvens, energin känns fladdrig. Till slut lyckas jag ändå och kan äntligen slappna av.

Någon ropar mitt namn utan att jag kan lokalisera varifrån ljudet kommer. Så öppnas dörren till det telepatiska rummet

på vid gavel och jag kan se hur lärjungarna är djupt inbegripna i ett livligt samtal. Jag bär dem inom mig i mitt telepatiska rum. Till det yttre är de helt nollställda.

Naturligtvis märker de att jag trätt in i samtalet och de hälsar mig välkommen. Själv inser jag att jag både kan lyssna och göra mig hörd. Det är svårt att beskriva hur det egentligen går till. Nyfiket frågar jag vad de pratar om.

– Vi diskuterar den senaste tidens händelser i templet. Det har förekommit ordväxlingar mellan olika fraktioner av den skola vi tillhör. Några vill utvidga träningen medan andra vill minska den.

Snabbt berättar jag om min upplevelse vid sfinxen och hur jag i ett visst medvetandetillstånd upptäckt att jag kunde gå in i sfinxens energifält och nå ingången till de kammare som hårbärgerar kunskapen. Flera av dem berättar att de gjort samma erfarenhet och att man måste behärska kroppen totalt för att det ska vara möjligt att gå in i de toner som krävs för att harmoniera med de vibrationsfält inom vilka materiens motstånd upphör.

Lite trevande frågar jag vilken tidsperiod vi rör oss inom.

– Enligt er tideräkning 3500 år f. Kr., men den kunskap vi syftar på är oändligt mycket äldre än så. Den härrör från en tid långt före er nuvarande tideräkning. Sfinxen är mycket äldre än vad människan tror. Och de kunskapskoder och instrument du syftar på har funnits mycket, mycket länge.

En stund senare reser jag mig upp, tackar och går ut ur

ringen för att sätta mig vid tetraedern en stund. Även den positionen känns lite ovan och jag får vänja mig en stund innan jag hittar mittpunkten och kan lyfta från marken. Jag vet att viljan är den kraft som ska styra mig nu, det är med viljans kraft som jag stiger uppåt och det är enbart med viljan som jag tar ut riktning. Tappar jag skärpan och koncentrationen för ett ögonblick faller jag med en duns ner på marken. Det känns som att hänga i sin egen vilja.

Jag tar mig till templet och landar intill trappan upp till pelarsalen. Vakterna tittar på mig med ett leende. De verkar mest vara roade av mina små experiment. Jag ber om tillträde och visas in i den stora tempelsalen.

Farao kommer genast mig till mötes. Han är förstås hela tiden medveten om vad som hänt och tycks ha väntat på mig. Tillsammans går vi fram till tronen och han ber mig sätta mig ner på golvet framför honom, medan han sätter sig på tronen.

– Vi två ska talas vid. Nu börjar du förstå hur viktigt det är att kunna hantera din kropp, och du börjar också förstå vikten av att med ett rent sinne kunna växla mellan olika tillstånd av medvetande. Då förstår du också varför din träning behöver vara gedigen och varför du inte släpps fram förrän du behärskar tekniken fullständigt. Ännu är du inte riktigt ren, men i sinom tid kommer du att få ta del av den kunskap som ligger förborgad där. Men du måste vara redo. Brottstycken kan du få redan nu, men helheten får du senare. Nu känner du målet och kan lättare ge dig till tåls.

Jag tackar för omtanken och frågar vad som finns i kamrarna under sfinxen.

- Där finns både koder och instrument.
- Kommer jag att kunna förstå koderna?
- Ja, du kommer att få veta vad de har att berätta, men du kommer inte att kunna läsa dem. Din roll är inte vetenskapsmannens. Nej, din roll är berättaren. Hon som kan berätta med de enkla orden, hon som talar till de många och inte bara till de invigda, som förstår.

Djupt berörd av situationen ber jag att få gå tillbaka till sfinxen för att stå där en stund och insupa atmosfären.

I samma stund slår det hela klart för mig det är vägen som är målet.

Vandring i labyrinten

Jag går upp på stranden vid vattenkällan och drar njutningsfullt in alla dofter. Skogen verkar vara mycket gammal. Det är lätt att känna hur Guds hand vilar över allt.

I dag är jag inställd på att fortsätta sökandet efter den kunskap som finns i sfinxen.

Min kropp omvandlas nästan omedelbart och jag går in i en annan ton. Jag kan inte med ord beskriva hur det går till, allt sker spontant. Kanske är min intention tillräcklig, jag vet inte.

I detta tillstånd kan jag med enbart tankens hjälp sära på sfinxens båda hälfter så att ingången till de inre rummen blottläggs. Utan minsta ansträngning rör jag mig i ett vibrationsfält som inte är materia. Jag vet inte om ingången finns där i den materiella världen. Det här är svårt att förstå och förklara.

Långsamt tar jag mig in i den främre kammaren. Där kan jag välja mellan flera olika gångar, men jag vet att bara en leder till den kammare där instrumenten finns. Inom mig bär jag den översiktsbild som jag tidigare fått ta del av. Med bilden av staven tydlig för min inre syn väljer kroppen sin egen väg. Utan att tveka går jag in i en öppning till en gång.

Tunneln ljusnar när jag närmar mig rummet med staven och jag inser att min närvaro kräver total renhet. Alla orena

känslor eller tankar slår tillbaka mot mig själv. Jag är inte helt redo.

Sakta drar jag mig tillbaka och märker att jag i labyrinten förmår projicera ut mitt eget ljus så att jag kan se och studera det som står skrivet på väggarna. Där syns tecken och bilder, som jag inte kan tyda men som uppenbarligen har något att berätta. En stund senare är jag tillbaka i kammaren. Även där är väggarna fyllda med tecken.

Plötsligt tänds en stark ljusstråle mitt i rummet. Skrämd vågar jag inte gå närmare. Detta får räcka för i dag. Utan att vända mig om småspringer jag tillbaka genom labyrinten. I stället för att tänka på staven, tänker jag nu på utgången och låter den bilden styra mina steg. Det fungerar.

Förmodligen kan jag i ett fullständigt dematerialiserat tillstånd gå rakt igenom väggarna och ta mig in och ut i det fält som ger sfinxen dess form. Så avancerad är jag dock ännu inte.

Väl utanför pustar jag ut och återfår min naturliga skepnad. Jag känner mig både exalterad och matt. Ännu förmår jag inte ta del av kunskapen, men jag närmar mig.

Nära paradiset

Med välbehag inser jag att utforskandet nu börjar närma sig det som är ursprungligt och orört inom mig, det som människan ännu inte återupptäckt inom sig. Känslan i dalen avspeglar mig själv. Jag sätter mig på marken, mina händer stryker stilla över mossan. Solen håller på att gå upp. Allt utstrålar harmoni. Stämningen är tät och vibrerande, allt och alla verkar kommunicera med varandra, till exempel träden och fåglarna. Det är fascinerande. Så nära paradiset har jag nog aldrig varit!

I denna stund är jag beredd att börja min resa in i kristallen igen och transformationen tar vid.

Så står jag åter på tempelgården. Lejonet ligger och vilar i ett hörn och verkar helt ointresserad av min närvaro. Jag är både nyfiken och angelägen om att få fortsätta mina utforskingar av sfinxen, men jag vet inte om det är det som står på agendan i dag. Tålmodigt avvaktar jag och inväntar de signaler som kommer till mig.

– Din lärare väntar på dig vid sfinxen.

Trots allt känner jag mig inte riktigt redo att fortsätta just nu. Därför tar jag en promenad runt palatset, förbi hantverks-husen. Ingen fångar min uppmärksamhet. Jag närmar mig trädgården med de geometriska figurerna och möter en av lärjungarna, som ber mig att genast gå till sfinxen.

Det är uppenbart att det är dit jag ska.

Lydigt sätter jag mig i tetraedställning och lokaliserar mitt-punkten. Med hjälp av en stark koncentration och tydlig intention förflyttar jag mig och landar vid sfinxens fot. Där väntar min lärare på mig. Lugnt frågar han mig varför jag gick hela vägen runt, en omväg.

Frankt medger jag att jag känner en viss rädsla inför det som jag intuitivt vet väntar på mig. Rädslan är inte fysisk utan snarare kopplad till det ansvar det innebär.

– Du får gå fram i mycket små steg. Inget kommer att forceras. Men du måste gå in i arbetet utan minsta rädsla och med stor klarhet i tanke och känsla.

Efter denna förmaning får jag sätta mig ner på marken med benen i kors. Min lärare placerar sig framför mig. Han tittar djupt in i mina ögon och fattar mina händer. Det känns som om elektriska strömmar rusar genom kroppen, ögonen bli grumliga och grusiga. Uppenbarligen vill han utveckla min förmåga till närvaro i ett absolut NU, utan att jag låter mig behäftas av det som varit eller det som kommer att ske.

Ögonen är fortfarande grumliga och min lärare verkar vilja ringa in och vidga min syn. Dessutom balanserar han skickligt mina båda kroppshalvor. Han vidgar den högra halvan, som för att ge den större utrymme. Därigenom blir också den vänstra sidan mer synlig. Nu är de båda sidorna jämbördiga i sitt förhållande till varandra. Var och en med sina egenskaper. Allt detta sker på energiplanet, men jag kan inte låta bli att

också överföra det i symbolform till mitt vardagsliv.

– Innan arbetet påbörjas är det viktigt att dessa båda hälfter balanseras. Annars kommer det manliga inte att kunna uttrycka eller rätt uppfatta det känslan vet. De båda måste vara beredda att fullt ut samarbeta för att arbetet ska vara möjligt och bli rätt.

Efter ett tag ber min lärare mig att sätta mig ner framför sfinxen och han kalibrerar in mig. Energimässigt är halvorna olika även om de tillsammans utgör en enhet. Även sfinxen har en kvinnlig och en manlig sida.

Jag tackar för insikten att jag måste vara i balans för att kunna gå in i de energifält som skapar sfinxen. Min manliga sida ska vara parallell med sfinxens beskyddarinstinkt. Min kvinnliga behöver precis som sfinxens vara fullständigt klar i det hon vet. Tillsammans uttrycker de den kunskap som ryms i sfinxen och i mig.

Min högra sida värker av den påverkan den utsatts för. Trött vilar jag händerna mot sfinxens tassar och låter kraften strömma genom mig. Det är dags att synkronisera mig med sfinxens hälfter så att jag kan nå dess inre rum och få ta del av kunskapen.

Tanke och känsla är ett

Dalen är försänkt i mörker, som vid en solförmörkelse. Mjukt landar jag i floden och går direkt ut mot havet, där mörkret råder. Vad har hänt? Jag uppmanas att genast och utan omsvep ta mig till sfinxen.

Sfinxen ligger där och väntar till synes orörlig. Han ser som vanligt majestätisk och kraftfull ut. Min lärare står där tyst och förtegen några meter bort. Han förhåller sig avvaktande och förväntar sig att jag själv inombords ska kunna uppfatta vad som är dagens uppgift. Men jag vill prata med honom och går fram för att få någon sorts bekräftelse att jag är på rätt väg.

– Är det meningen att jag ska använda staven?

– Du ska lägga din tanke i staven. Då hjälper den dig att öppna porten till det rum där kunskapen väntar. Men du måste vara fullständigt klar i din avsikt, alla orena tankar slår omedelbart tillbaka mot dig själv. Hela tiden ska du arbeta med din avsikt och din intention. Det är med hjärtat som du laddar staven och med tanken som du programmerar in din intention. Tanke och känsla är ett. Däri ligger stavens storhet.

Så tar han mig resolut i handen och leder mig så att jag står rakt framför sfinxen.

– Sammanför hjärtats kraft med din tankes intention och känn efter vad som sker.

När jag en stund senare släpper fram hjärtats fulla kraft märker jag att tillvaron omkring mig förändras, samtidigt som jag blir medveten och närvarande i ett absolut nu. I denna starka känsla av nuet kan jag sedan forma min tanke, den som är min intention.

Så förlorar jag för ett ögonblick koncentrationen. Min lärare ber mig enträget att upprepa proceduren. Det kräver både styrka och mod. Med en djup inandning samlar jag mig och koncentrerar mig på hjärtats närvaro i nuet. Därefter låter jag tanken formas. Och den är ren.

Uppgiften kräver total balans mellan kroppens båda hälfter, samma balans som krävs för att jag ska kunna penetrera sfinxens energifält och blottlägga ingången till dess inre rum. Stimulerad av min framgång vill jag genast börja träna.

Återigen blir jag ombedd att ur hjärtats kraft söka närvaron i nuet. Spontant börjar jag koncentrera mig på kärlekskraften. Logikens erfarenhet förlorar därmed sitt fäste och omvandlas till ren tanke som formas i den stund som är.

Inläringen går till på samma sätt som så många gånger tidigare. Först får jag se en bild av hur allt ska vara, sedan får jag hjälp med att kalibrera in mig själv. Därefter vidtar övning. När visionen är given förleds jag lätt att tro att arbetet är klart, men så är det naturligtvis inte.

Stavens kraft

– Du har mer att lära vid sfinxens fot, hör jag min inre röst förklara.

Vid sfinxen står mycket riktigt min lärare och väntar.

I går fick du se exempel på hur man kan använda staven och i dag ska den processen fortsätta.

Helt oväntat grips jag av en känsla av att något i mig är på väg att dö, något som sitter på min vänstra sida och som har koppling till mitt hjärta.

– Ja, du ska lämna den gamla identiteten.

I samma stund förvandlas min kropps täthet och konturer och jag blir alltmer genomtränglig och eterisk. Så återställs min naturliga kroppsidentitet och jag får på det viset känna skillnaden. Omtumlad av de genomgripande förändringarna har jag vid det laget spänningar som är svåra att släppa.

Min lärare stryker lugnande längs min vänstra sida. Han står bakom min rygg och jag förstår, utan att se det, att han tagit fram staven.

– Vi ska nu punktera dina gamla tankar om ditt värde.

Långsamt märker jag hur jag påverkas och hur motståndet sakta ger vika för en mycket större frihet. Jag lägger mig ner på marken för att dra till mig jordens kraft. Mina föreställningar har varit så hårt präglade att de haft svårt att frigöra sig från

den fixering jag så länge haft.

Staven är kraftfull och jag är nu mycket trött. När behandlingen är avslutad går jag fram till sfinxen och lägger mina händer på en av tassarna. Jag är fullständigt utmattad i kroppen och andas djupt. I samma stund känner jag att spänningar lossnar och att hela energifältet släpper greppet om mig!

Ett ögonblick av triumf

Målmedvetet går jag in i trädgården, men min lärare finns inte där. Kanske står han och väntar på mig vid sfinxen? Men lärjungarna är där, så jag ber att få sitta ner och prata med dem.

Deras intresse för mig är mycket svalt även om jag känner att de uppfattar mitt behov av social kontakt. De är koncentrerade på sin egen uppgift och alla är djupt försjunkna i sina egna kroppsställningar.

Som på en given signal reser sig alla upp och går och sätter sig i ringen. De har tydligen fått ett budskap, vilket jag missat. Däremot blir jag inbjuden att sitta med i ringen.

Att tona in till de telepatiska rummen sker spontant och utan ansträngning. För att få tillträde till sfinxen behöver jag kunna lyssna till min lärares ord. Han kommer att ge mig instruktioner på telepatisk väg och kommer själv inte att finnas med mig.

– Du behöver träna dig i att ta emot instruktioner, så att du lär dig att handla och lyssna samtidigt. Du måste kunna hålla kvar koncentration i det telepatiska rummet samtidigt som du är aktiv och rör dig. Det kan verka svårt i början men går lätt så småningom.

Lärjungarna ber mig resa mig upp. Så länge de skickar meddelanden har jag inga svårigheter att hålla kontakten.

– Gå till tetraedern och sätt dig där.

Även därifrån kan jag höra samtalet i ringen.

– Du kan befinna dig var som helst och ändå delta i vårt samtal.

Nickande går jag tillbaka och sätter mig i ringen.

Något eller någon pockar på min uppmärksamhet. Det kan vara min lärare, kanske kallar han på mig. Snabbt tar jag adjö av lärjungarna. De verkar aldrig förvånade över mina besök. Jag är trots allt en ganska oregelbunden gäst.

Utan problem förflyttar jag mig till sfinxens fötter och ställer mig där. Samtidigt stannar jag i det telepatiska rummet och tar emot bilden av min lärare. Bilden får absorbera mig och jag lyssnar till vad han har att säga. Han ber mig möta honom på sfinxens baksida och jag kan inte låta bli att skratta. Själv har jag inte sett honom där, men jag går förstås genast dit. Där sitter han hopkrupen och gömd.

Förvånad får jag sätta mig ner och vi sitter tysta och låter blickarna vila i varandras ögon. En enormt stark värme och välvilja strömmar mellan oss och jag kan känna den omtanke som alltid präglat hans attityd mot mig.

– Energin ska flöda fritt mellan oss. Det får inte finnas några spärrar.

Rörd till tårar tar jag hans händer och vi sitter så en stund.

– Nu ska vi tala med varandra.

Jag koncentrerar mig på det telepatiska rummet och känner hur hans bild träder in i mig igen och jag låter identifikationen

med bilden ta över och lyssnar till hans ord.

– Så här ska vi tala med varandra när du går in under sfinxen och förflyttar dig i dess system. Det är viktigt att du lär dig att både ta emot och att sända. Det är en säkerhetsåtgärd. Nu ska du få meddela dig med mig. Lyssna till din kropp och hur den vill göra.

Sedan är det min tur att sända och det är svårare. Lite tvekande placerar jag min bild i hans telepatiska rum och uttrycker det jag vill ha sagt. Är det så här det ska gå till? Jag lägger märke till att det tredje ögat aktiveras i sändningsprocessen och att allt omkring mig blir klarare.

Jag tror min lärare hör mig!

Mörkrets makter

Raskt tar jag mig till sfinxen och en känsla av andakt och koncentration griper tag i mig. I denna stund är jag medveten om det ansvar som vilar på mig och de krav som ställs.

Med hjälp av mina nyvunna kunskaper i telepati ropar jag på min lärare. Naturligtvis vet han att jag är här och jag ber honom ivrigt att möta mig.

Medan jag väntar sätter jag mig ner och påminner mig själv om vikten av att låta hjärtat styra de bilder som formas. Hela tiden behöver jag vara totalt koncentrerad för att medvetandet inte ska styras in i de präglade tankebanor som vilar i min kropp. Jag rör mig i gränslandet mellan ett direkt skapande och den präglade tankens tredimensionella rum.

Äntligen kommer min lärare gående. Han låter sin blick tränga djupt in i mig som om han vill läsa av vad som pågår inom mig. Till min lättnad verkar han vara till freds med det han ser.

– Sakta börjar du förstå vad som händer och hur du ska förhålla dig för att få tillträde till sfinxens rum.

Jag känner att koncentrationen och den starka närvarokänslan ställer stora krav på kroppen. Skillnaden i täthet och tyngd mellan mitt präglade jag och upplevelsen av nutid är påtaglig.

Numera kan jag ändå separera de två.

Medan jag väntat hade jag hela tiden burit på en gnagande känsla av oro i solarplexus. Den är svår att tolka men jag inser att den måste lösas upp innan jag kan ta nästa steg.

Varför bär jag på denna oro? Sökande tittar jag på min lärare och får till svar att inga rädslor kan tillåtas komma in i det som nu sker. Tröstande kommer han fram och lägger sina händer på min mage, sedan flyttar han ena handen över solarplexus och den andra på ryggen. Längre håller han mig mellan sina båda händer.

Ihärdigt försöker jag identifiera rädslan, men har svårt att komma åt den. Men den gör sig ofta påmind och vill inte släppa taget. Läraren ber mig gå och sätta mig vid ett träd och låta trädet hjälpa mig att se. Det är viktigt att insikten kommer inifrån och att jag själv kan identifiera den.

Genast går jag till ett träd i närheten, medan min lärare står kvar vid sfinxen. Svaret låter inte vänta på sig, det är oron över det vardagliga som stör mig.

– Ditt solarplexus är öppet och tillåter vardagens förtretligheter styra dig. Det stör ditt fokus och din balans.

En bra stund sitter jag vid trädet och känner hur oron i min mage drar mig bort från närvaron i nuet.

Solarplexus behöver alltså stängas. Jag måste vara fullständigt ren och fri innan jag närmar mig sfinxens inre rum. Till fullo förstår jag processen och effekten och jag har gjort erfarenheten.

Plötsligt blir synfältet svart. Desperat ber jag min lärare hålla hårt i mig. Varje por i huden svettas. Längre tumlar jag planlöst runt i ett alldeles svart hål. Men efter en stund avtar mörkret och ersätts av ett vitt ljus som försiktigt tränger in. Läraren står vid min sida, men jag kan inte känna eller förnimma min egen kropp. Ändå känner jag mig både vaken och närvarande och misstänker att jag sugits in i ett av de hålrum som energimässigt skapas runt starka rädslor. Men jag vet inte.

Sakta börjar bilden av kroppens konturer återvända och jag är tillbaka i mig själv igen.

Rädslans gissel

Blundande ställer jag mig under vattenfallet och låter vattnet skölja över kroppen. Det rensar tankarna på vardagshändelser.

I samma ögonblick som jag träder in på tempelgården expanderar jag i mitt eget ljus. Det känns som om dimslöjor lämnas bakom mig, slöjor som hållit mig kvar i den tredimensionella värld som vi lever i.

Tänk om vi människor kunde låta våra sinnens slöjor falla, vilken kunskap skulle vi då inte få tillgång till! Tanken är hissnande och nära nog omöjlig att överblicka.

Nyfiken på att få möta dess hemlighet ställer jag mig framför sfinxen. Jag frammanar bilden av min lärare och meddelar att jag är här.

Hans bild blir genast belyst.

– I dag ska du instrueras på telepatisk väg. Du måste vara stabil och säker i din telepatiska förmåga innan du får gå in under sfinxen.

De nya och tydligt uttalade kraven väcker åter en diffus oro inom mig. På nytt väcks flimret i solarplexus. Varför är jag så vaksam och orolig inför ansvaret? Varför är jag rädd för att inte klara av uppgiften? Jag är van vid ansvar och jag brukar klara av det jag förutsätter mig att lyckas med och jag inser att min fruktan är helt onödig. Det handlar tydligen om en generell

ängslan som så lätt nästlar sig in.

Mer beslutsam än någonsin återvänder jag till det telepatiska rummet efter utflykten i sinnets värld. Min lärare är kvar. Bilden är tydlig och han söker kontakt och vill tala med mig.

– Jag vill att du sätter dig i tetraedrisk ställning mitt emellan sfinxens tassar och att du med hjälp av din balanspunkt tonar in dig på den linje som skiljer sfinxens båda hälfter åt.

Så släcks ljuset och dörren till det telepatiska rummet stängs. Jag sätter mig på marken med benen i kors och kontaktar linjen mellan höger och vänster kroppshalva. Efter en stund synkroniseras den med sfinxens. Koncentrationen måste vara total. Är tanken och intentionen klar och ren skapar jag medvetet det jag vill. Förlägger man dessutom fokus till kroppens mitt blir kraften stark. Här behöver jag även kunna fokusera den punkt i tetraedern där allt motstånd upphör. Först då kan jag blottlägga dess inre rum.

Med en känsla av triumf står jag i öppningen till de inre rummen och spanar in i mörkret. Där finns flera olika gånger och jag vet att jag måste hitta rätt.

I denna viktiga stund är jag glad över att jag inte släpps fram förrän jag behärskar det som krävs.

Mänsklighetens mörker

Fylld av tillförsikt går jag in i kristallen. Det enda jag vill är att snabbt kunna ta mig till sfinxen. Tack och lov går transformationen snabbt. Men plötsligt händer något oväntat. Till min fasa hamnar jag i ett totalt mörker utan möjlighet att lokalisera mig. Förtvivlad ropar jag på Ärkeängeln Gabriel och ber om hjälp. Jag förstår inte vad som händer.

Kort därefter känner jag hur ängeln närmar sig. Varsamt för han mig åt sidan och ett vitt ljus tränger in i bilden. Tryggt för han mig ut ur det hålrum som jag verkar ha hamnat i. Lite diffust kan jag urskilja tempelgården på avstånd, även om en genomskinlig hinna fortfarande skiljer oss åt. Ärkeängeln Gabriel träder fram och punkterar hinnan så att jag kan komma ut på tempelgården, där han lämnar mig utan ett ord.

Vad hände?

– Din intention var otydlig när du gick in i kristallen. Sinnet var grumligt av tankar. Intentionen var inte klar.

Där fick jag mig en läxa. Omtumlad sätter jag mig vid ett träd för att pusta ut och hitta tillbaka till mig själv. Jag är väl medveten om att jag måste koncentrera mina tankar på nuet.

En stund senare sätter jag mig framför sfinxen och kontaktar det telepatiska rummet. Ingen verkar påkalla min uppmärksamhet. Lite generad skrattar jag åt mig själv. Det känns

som att titta i brevlådan och finna den tom. Jag trodde att min lärare väntade på mig, men så var inte fallet. Tydligen ska jag träna på egen hand.

För att börja någonstans fångar jag upp skiljelinjen mellan min kropps båda hälfter och inriktar mig på att synkronisera mig med sfinxen. Sedan koncentrerar jag mig på den punkt där allt motstånd upphör.

Jag är inte särskilt framgångsrik. Det är svårt att koncentrera sig på flera aspekter samtidigt. Uppenbarligen har jag en obalans inom mig som skapar instabilitet. Kraven på total närvaro är höga.

Utan att veta varför vänder jag på huvudet och ser min lärare stå vid ett träd ett stycke bort och påverka mina energikroppar. Han testar mig förstås för att se vad jag klarar. Jag känner mig nedslagen och skakar uppgivet på huvudet då han kommer fram till mig. Det här är svårt.

– Du får inte ge upp så lätt, kommenterar han torrt.

Med stor ömhet lägger han sina händer på mina axlar och aktiverar en djupt liggande känsla. Mitt synfält blir alldeles vitt och jag kommer i kontakt med en sorg som jag tror härrör från en tid då kunskapen allra först gömdes undan. Upplevelsen bär en ton av misslyckande och distraherar mig. Min kropp gråter men ögonen är torra. Planlöst försöker jag leta mig in i sorgen för att komma åt dess rot.

Sorgen berättar om det mörker som mänskligheten gått in i efter det att kunskapen gömts undan, men den berättar också

om människors långa vandring tillbaka till den medvetenhet som en gång fanns.

Utan att riktigt veta hur det gick till står jag i dörröppningen till ett av de inre rummen. Min lärare pockar på uppmärksamhet och uppmanar mig att gå in. Själv är jag lite avvaktande även om jag också är glad över att åter vara här. Det är märkligt. Min vänstra kroppshalva gråter medan den högra är glad!

Hela tiden är min lärare aktiv i det telepatiska rummet.

Jag befinner mig i förrummet under sfinxen och går mot en av öppningarna till en gång som fortsätter i en trappa som viker brant nedåt. Där är det helt mörkt. Bara min egen lyskraft ger ljus åt mörkret. Trevande går jag till nästa passage. Gången viker även här snett nedåt. Den här ingången är mer lockande och efter en kort vandring tittar jag in i en tredje öppning, där jag kan skönja en gång som går rakt fram. Slutligen når jag fram till förrummet igen och sätter mig med en suck ner på golvet. Otåligt kontaktar jag min lärare och frågar vilken väg jag ska välja för att inte bara gå i en cirkel.

– Du ska i sinom tid få välja den med trappan nedåt. Men det kan ske först när du inte längre är rädd.

Träningen avslutas för i dag.

Ett hjärteval

Kuthumi står på stranden och väntar, klädd i en gråvit kåpa och huvudet dolt under en huva.

Utan att tveka går jag dit.

Den väg som du nu står inför kräver en hängivenhet och tro som överskuggar allt. Den är ett hjärteval och leder till ett tjänande som kräver både inlevelse och mod. Du behöver göra dig fri från negativa tankar och emotioner och sprida ljus över det du ser. Du är ämnad att vandra den vägen. Ibland sviktar ditt självförtroende och du väljer fel. Sådana svackor måste undanröjas. Sök djupet inom dig och låt dig förenas med det som är din uppgift. Du ska tala till människor och du ska bilda cirklar på många håll. Fördjupa dig i orden och se till dess valör. Läs mina texter och ta del av de budskap som förmedlas där.

Efter att ha tackat Kuthumi tittar jag ut över havet som ligger där vilande. Intuitivt vet jag att det väntar på mig. Jag följer min ingivelse och simmar ut. Vattnet sköljer över kroppen. Lätt till sinnes dyker och leker jag samtidigt som jag låter vattnet tvätta av mig all den misstro som hindrar mig från att öppet visa mig som den jag är.

Vi går alla omkring i livet med våra genuina jag vilande inom oss samtidigt som vi lever upp till det vi lärt av andra. Vi

identifierar oss med vår kulturellt präglade del men förblir omedvetna om det vi alla bär inombords. Ändå finns vi här på jorden för att manifestera den vi innerst inne är.

Ihärdigt ber jag om kraft att kunna uppfylla det som jag tagit som min uppgift, jag ber om läkning och vägledning.

En lång stund senare går jag upp mot källan och in i kristallen. Ärkeängeln Gabriel möter mig och berättar att vi ska söka oss till Sirius.

Transformationen och färden går snabbt. I ett vitt molnfält ser jag den stad som jag redan tidigare besökt vid ett flertal tillfällen. Utan avbrott närmar vi oss porten och min ledsagare ber mig att gå in. Med ett hjärta fyllt av vanmakt kliver jag in genom porten. Jag känner mig misslyckad och olustig.

Två män i vita kläder med gula band runt midjan tar emot mig. De omger mig med rökelse, vilket bara förstärker mitt missmod. Nära till tårarna önskar jag att jag hade kunnat bidra på ett mer kraftfullt sätt. Varför är det så svårt?

Männen för mig till vattenbrunnen mitt på torget och ber mig sätta mig ner. En kvinna träder fram och börjar tvätta mina fötter, som är stela och kalla. Omsorgsfullt masserar hon dem och försöker att väcka dem till liv. Efter en stund slappnar jag av och låter huvudet vila mot brunnen och öppnar mitt sinne.

Kuthumi kommer emot mig.

– Jag hör ditt hjärtas klagan. Du har fått komma hit för att ta emot den välsignelse och livsglädje som råder här. Låt dig

inte förlamas och stäng dig inte inne i sorgens hägn. Vi behöver vapendragare som påkallar människors uppmärksamhet och som väcker liv i deras sinnen.

Är detta den del av självförtroendet som man vill hjälpa mig att komma åt, den del som känner sig misslyckad och som har svårt att räcka till? Känslan vet vad den vill, men utöver det måste tanken vara övertygad. Först då skapas helheten.

Första steget

Det är tidigt på morgonen. Solen har just gått upp och människor har börjat röra sig i tempelområdet. De ser ut som om de var på väg till sina dagliga sysslor.

Planlöst vandrar jag runt, ensam och lite vilsen. Ingen är nära och jag söker efter dagens uppgift. Min uppmärksamhet dras hela tiden mot sfinxen.

För att få ro att tänka går jag och sätter mig vid ett träd och smälter genast in i det och absorberas av dess sfär. Jag är trädet och känner att jag kan tolka och tala ur dess historia. Det känns skönt att sitta där. Barken skyddar mig. Mina ben är mina rötter och bäckenet min rotnöl, bålen utgör stammen och bladverket med sina grenar blir armar och huvud. Bladen är mina ögon. Det är lätt att identifiera sig med ett träd. Barken blir egot eller det skal som omger mitt innersta jag. Det gäller att slappna av och tillåta sig att vila i tillståndet.

Tankarna vandrar kring begreppen innehåll och form. Innehållet ska känna samtidighet och trygghet i den form som omger den. Känslan ska finna ro och uttryck i den tanke som omsluter den. Tanken ska tillvarata känslans budskap.

Medan jag sitter vid trädet märker jag hur min psykiska kostym successivt fylls ut och hur balansen stärks.

En ung kvinna kommer fram till mig.

– Är du nöjd nu? frågar hon vänligt.

Med en nick träder jag ut ur trädet och går vidare bort mot sfinxen. Väl där ställer jag mig mitt framför honom och låter min kropps mittlinje sammansmälta med sfinxens. Hjärtat och bröstkorgen öppnas för det naturliga flöde som ständigt finns inom oss. Upplevelsen är stark. När jag öppnar bröstet och låter kärleken flöda i sin naturliga ton kan jag öppna sfinxen.

Med ens ligger öppningen blottlagd framför mig.

Jag går in och granskar de olika öppningarna från mitten av förrummet. Nu vet jag att jag ska söka mig till den ingång vars trappa leder brant nedåt. Försiktigt prövar jag några trappsteg, då min lärare ropar på mig via det telepatiska rummet och ber mig gå tillbaka. Tydligen får jag nöja mig med detta i dag.

Lite snopen går jag tillbaka till förrummet. Där står han, min lärare, med ett milt leende på läpparna.

– Du får inte gå in utan att vi har en överenskommelse.

Jag känner mig tryggare i dag och kan ana att den dag närmar sig då jag kan gå in i labyrinten. Det betyder också att den dag närmar sig då kunskapen ligger där färdig att förmedlas ut till alla.

Upplevelsen är en resa i det inre, en personlig träning vars avsikt är att avtäcka kunskap. Den projiceras ut i form av ett egyptiskt scenario. En dag ska form och innehåll vara synkroniserade och samverka i en enhet. Då behövs inte längre scenariot. Då är jag det jag ser. Vilken resa!

Sfinxens klang

Återigen står jag på tempelgården, men går åt sidan för att sätta mig vid ett träd. Jag vill grunda mig och trädet hjälper mig att smälta in i allt. Efter några djupa andetag omsluts jag av ett vitt rent fält. Förberedelsen är klar.

Jag flyttar över till sfinxen, tar mig in i förrummet och sätter mig på golvet med benen i kors. Tårar börjar sakta trilla nerför mina kinder. En gammal sorg gör sig påmind och söker sin väg ut.

– Själens och den rena kärlekens röst hade då redan börjat tystna och människor sökte sfinxens kunskap för personlig makt. Det är den sorgen som ska läka innan du går in i nästa skede.

Inom mig vet jag att sfinxen har koder som härrör från den tid då allt var tydligt och rent.

Jag sitter tyst. Min inre röst påminner mig om den väg jag valt, den väg som består i att aktivera kunskap från tiden för Atlantis undergång. Jag vet att jag får tillgång till den först när jag gjort mig beredd att leva den.

I samma stund känner jag hur toner fyller min kropp, vackra toner strålar ut ur mig utan att jag riktigt vet varifrån de kommer.

– De kommer ur ditt inre och föds ur din själ.

Jag är toner. Min kropp är toner. Känslan är hissnande. Jag är vibrationer ur det ljus som genomstrålar allt och jag vet att mina toner sjunger min egen sång. Uppfylld och lycklig sitter jag i min ton och i min sång. Det är en härlig känsla.

– Upplev tonen i de tempel som finns runt omkring. Varje tempel talar till dig med hjälp av sina melodier. Sfinxens tonspel har en särskild klang. Försök att nå dess vibration. På så vis ska du lära känna templen och så ska du svara på dess kraft. Låt varje tempel harmoniera med den ton du bär inom dig och lär dig falla in i templens melodier. Det väcker minnen inom dig.

Länge och väl sitter jag och försöker harmoniera med sfinxens ton. Plötsligt bryter dess klang igenom och talar till mig!

– Jag håller tystnaden tills ni vänder era hjärtan direkt till mig.

Där sitter jag med korslagda ben inne i sfinxen omsluten av den röst som talar, sfinxens röst. Han talar i samklang med min ton. Jag är instrumentet.

Överväldigad tackar jag för den nya öppning som har delgivits mig.

På väg

Jag vet att allt är en del av mig och att jag på det här sättet återupplever något som är bekant för mig. Djupt koncentrerad placerar jag mig framför sfinxen, vars kraftfulla utstrålning blir högst påtaglig så snart man kommer nära.

Som vanligt sätter jag mig ner på marken med benen i kors, samlar mig och väntar på ytterligare instruktioner via det telepatiska rummet. Kontakten dröjer. I stället följer jag en impuls att på egen hand gå in i sfinxens förrum.

Där inne hör jag en röst:

– Sfinxens magi lever inom dig och sfinxen är en manifestation av dig. Du gör en resa in i dig själv och den du söker är dig själv. Avsikten är att nå de lager som kan berätta vad sfinxen vet.

Snabbt sätter jag mig ner i meditationsställning och får kontakt med ett ljus som visar jorden i ett perspektiv som sträcker sig miljontals år tillbaka. Visionen öppnar upp för något som verkar sakna gränser, en kunskapskälla där allt är skrivet och där enbart mitt eget tvivel hindrar mig från att fråga. Bilden tjänar som aptitretare. Nu kan jag ändå säga att det finns ett kunskapens hav, ett hav som ligger vilande och väntar på att bli upptäckt och använt.

Bilden slocknar och jag ser mig själv i sfinxens förrum.

Havet av allt vetande lever kvar inom mig, jag bär bilden och känner mig djupt berörd av det jag sett.

Först då upptäcker jag min lärare. Entusiastiskt klappar han händer åt det han sett och ber mig resa mig upp. Han vill att jag tränar på att tala telepatiskt samtidigt som jag rör mig.

Vänligt men bestämt ber han mig gå nerför den spiralformade trappan och jag följer hans instruktioner och kommer fram till ett rum fullt av koder och hieroglyfer som jag inte kan tyda. I stället går jag vidare och kontrollerar hela tiden att jag väljer rätt väg. Vid det här laget är jag alldeles varm i kroppen, varje cell är aktiverad.

Min lärare bekräftar mitt val och jag kan gå vidare. Det är alldeles mörkt och jag tar mig fram endast med hjälp av mitt eget ljus. Därför kan jag se väggarna och inser att jag rör mig i rum som avspeglar en tillvaro och ett liv som starkt skiljer sig från vårt. Den vardag som dessa rum förmedlar representerar något helt annat än den vi upplever nu.

Vad har inträffat på vägen? Något fruktansvärt måste ha inträffat som gör att bron mellan tillstånden raserats, något måste ha skett som gör att vi nu lever i en annan tyngd och täthet än vad man gjorde då.

När förslöts rummen? Den frågan vill jag söka svaret på.

Oändlig kunskap

Jag knyter an till visionen och inser att det är den jag ska hålla mig till. Tempelgården ligger framför mig, mina sinnen fylls av allehanda dofter och intryck. Utan några avstickare tar jag mig till sfinxen och förrummet, vidare till de inre labyrinterna, in i ytterligare ett förrum. På en lämplig plats sätter jag mig ner på golvet med korslagda ben. Inne i rummet sugts jag in i en koncentration som omedelbart får effekt på min kropp. Samtidigt inser jag att jag byggt upp en förväntan inom mig som nu ligger i vägen och stör. Den leder mig bort från nuet. Så lätt byggs alltså tanke-systemen upp. En enda erfarenhet och vi skapar förväntningar om vad som ska hända. I stället för att vara öppna inför det som pågår i stunden.

Vi behöver lära oss att se vår bundenhet till tidigare erfarenheter så att vi kan använda den kunskapen när vi själva vill utan att de binder och styr vår perception av det som händer i nuet. Känslan av nuet kräver sitt eget utrymme och ska inte färgas av det som hänt förut.

Jag sitter fortfarande i förrummet och kontaktar det telepatiska rummet. Där är mörkt och tyst. Ingen söker min kontakt just nu, så jag sitter kvar på golvet i väntan på vad som ska ske.

Då hör jag en röst.

– Sfinxens gåta är olöst. Snart kommer dagen då du når dess hemlighet och du kommer att öppna rummet till din egen hemlighet. Du vet redan vad som hände när de initierade landade vid Nilen och du vet vad som hände i samband med Atlantis undergång.

Andäktig sitter jag kvar och lyssnar till den röst som brutit in och ber att den identifierar sig.

– Rösten tillhör ditt jags högsta aspekt, den som vet allt om dig och som kan se in i framtiden. Lyssna till det högsta i ditt väsen och du får den information du behöver för att fullfölja ditt värv.

– Hjälp mig då att öppna dörren.

I en stund av klarhet förstår jag att det är mitt själsjag som ska hjälpa mig att tolka texten på labyrintens väggar. Insikterna fördjupas och jag känner mig alltmer redo för uppgiften.

Så öppnas åter dörren till den stora kunskapen, kunskapens hav.

– Låt inte rotsystemet och din egen logik störa din längtan efter kunskap.

Fullt ut förstår jag vad som krävs för att jag ska kunna gå över tröskeln och lyssna till det som är. Medan jag upplever detta kan jag känna hur min tredimensionella världs-uppfattning försiktigt lyfts av mig, precis som när man avtäcker någonting. Och jag upptäcker en värld med helt andra intentioner än de som följer mig i mitt jordeliv. Allt är oändligt. Jag vågar knappt röra mig.

Så ändras tonen och min tredimensionella världsbild läggs tillbaka igen.

Allt blir tomt och jag ser inga egentliga bilder och jag inser att de bilder och den historia som målats upp för mig har hjälpt mig att hålla koncentrationen. Bilderna hjälper mig att fixera uppmärksamheten.

Upprörd ropar jag på min lärare som ber mig förbli sittande. Mitt synfält är vitt trots att jag vet att jag sitter inne i sfinxen.

Efter en lång stund, som känns som en evighet, når jag den absoluta balansen och känner hur jag når längre in i mig själv. Utan förvarning öppnar sig i mitt inre hela kosmos framför mig.

Jag omspanner och håller kosmos inom mig, jag har äntligen nått min själston.

Jordisk utpost i kosmos

Livsbejakande ligger jag i mineralbadet och suger i mig all den kraft jag kan få. Efter badet smörjs jag in i olivolja. Jag förstår att många höga präster och funktionärer regelbundet går igenom dessa bad för att stärka och hela sina kroppar.

Upplyft går jag ut ur badet och vidare till sfinxen, in i förrummet och sätter mig där. Av erfarenhet har jag förstått att det är viktigt att jag får med mig kroppen vid förflyttningar och byten av frekvens. Min kropp går igenom samma förändring som min identitet.

Långsamt försjunker jag i djup meditation. Mitt under meditationen öppnas i mitt inre dörren till kosmos och jag kan se och känna att jag har tillgång till allt. Allt ligger vidöppet inom mig. Men bilden är inte riktigt fixerad, den fladdrar ännu något. Det är skillnad mellan detta fenomen och de resor jag tidigare gjort i kosmos. Här deltar jag med min kropp, medan jag tidigare reste utanför min fysiska kropp. Det är därför som jag nu har svårt att fokusera bilden. Obalansen i min kropp vill gärna göra sig påmind.

– När allt är klart och fixerat kan du ställa dina frågor. Du hör himmelens röst i dina svar.

Hela tiden kämpar jag med att hålla fokus.

– Du kan slappna av nu.

Helt utmattad sjunker jag ner på golvet, ytterst medveten om min fysiska kropps begränsning. Det är hissnande att vara en jordisk utpost i kosmos. En upplevelse som denna gör det möjligt att se människan som en transformator på jorden, som någon som ska föra himmel och jord samman. Den gör det också möjligt att förstå att människan spelar en avgörande roll för den frekvens med vilken vi handskas med planeten.

Jag rör mig nu med lätthet på två helt olika medvetandepplan. På det ena planet leds jag av min lärares telepatiska instruktioner, på det andra går jag in i en frekvens där allt är öppet och ligger obegränsat inom mig. Jag antar att båda nivåerna är viktiga och att de leder till de insikter jag söker.

När jag är redo kallar jag på min lärare. Samtidigt som jag känner att kontakten är etablerad ser jag hur han framträder ur väggen. Detta är magi. Nu börjar vi röra oss på nya plan.

Ivrigt ber jag att få gå in i labyrinten och studera den. Nickande pekar han med handen mot ingången. I denna stund har jag behov av att vara fysisk och att göra något mitt i all denna gränslöshet. Kanske är det mitt sätt att känna att jag är grundad?

Nästan skuttande tar jag mig nerför den spiralformade trappan och in i en gång som leder till labyrintens första lilla rum. Mörkret skrämmer mig inte men så snart jag börjar tänka i sådana banor väcks gamla rädslor om vad som kan gömma sig där. Det är så vi skrämmer upp oss själva med hjälp av våra tankar. Tankarna styr upplevelsen. I det perspektivet är

det lätt att förstå varför det är viktigt att göra sig fri från gammal rädsla och låta sinnena vara öppna och rena inför det som är. I nuet finns inte de rädslor för mörker som mina tankar och föreställningar om mörker aktiverar inom mig.

När detta gjorts tydligt för mig har jag ändå svårt att frigöra mig från mina föreställningar och även om jag kan förbli i nuet, så försöker den gamla tanken störa och bryta in.

Det är lätt att förstå att den här träningen ger en ny identitetskänsla och en förändrad självbild och det är också lätt att förstå varför det är viktigt att förändra sin självbild och ge sig själv en identitet som stämmer med det inre. En identitet som innebär att man exponerar och använder andra sidor av sig själv och inte enbart utnyttjar de präglade medvetna och omedvetna aspekterna av egot.

Pånyttfödelse

Jag kommer ut på tempelgården med en konstig känsla av att vara bunden till dalen genom en navelsträng. Under de senaste dagarna har jag också upplevt att jag behövt hjälp med att penetrera en genomskinlig hinna för att kunna gå in på tempelgården.

Orolig ber jag min lärare komma för att hjälpa mig. Även Ärkeängeln Gabriel kommer mig till mötes. Det är viktigt att det här blir rätt. Vad är det som händer?

– Du ska få klippa av den navelsträng som binder dig till ditt vardagsjag och den tredimensionella värld du hittills levt och verkat i.

– Vari kommer förändringarna att bestå?

– Du kommer att få leva i ett mer obegränsat tillstånd som ger dig en frihet som är större än den du haft förut. Det betyder inte att din fysiska kropp är fri från sina mönster. På den punkten har du fortfarande en del att arbeta med. Men det betyder att du i anden har tillgång till en frihet som är större än den du hittills känt. Det betyder att du har en fri vilja och att du lättare kan skapa det du vill. Fortsätt att rena och rensa den fysiska kroppen så att den kan följa med i den process som ska påbörjas. Nu är det dags att börja tala till människor om det som sker på jorden. Du kan glädja dig över att din träning

har gett utdelning och att allt det arbete som du lagt ner har gett resultat.

Så ser jag plötsligt en bild där gränslandet mellan det egyptiska scenariot och mitt medvetandes dal har eliminerats och jag ser hur de följer naturligt på varandra. Samtidigt förnimer jag hur såväl Jesus som Kuthumi närmar sig. För mig representerar de ren kärlek, visdom och vetande.

Överväldigad ber jag att få sätta mig ner, för jag känner mig lite knäsvag, men de vill att jag ska förbli stående.

Så tar de båda och lossar navelsträngen och låter den sugas tillbaka in i medvetandes dal. Där har moderkakan sitt fäste och där har jag varit bunden.

Blick stilla står jag där på tempelgården och ser hur fosterhinnan smälter ihop och förenar sig med moderkakan och det som finns kvar av navelsträngen. Hela ceremonin känns som en pånyttfödelse, en födelse ur en begränsad skyddad värld in i en ny storhet In i en ny frihet.

Jag är hemma nu.

Övergång

I och med att jag hade börjat tränga in labyrintsystemet under sfinxen började mina upplevelser att förändras. Under mina resor steg jag inte längre in i det nu så välbekanta tempelområdet. I stället såg jag mig själv stå i porten in till ett vitt och formlöst landskap. Intuitivt förstod jag att jag var på väg in i en ny dimension och att upplevelserna från och med nu skulle förändras. Min förberedelse var avslutad.

I sfinxens allra heligaste rum hade jag hört Anden tala och jag blev klar över att det som tidigare hade beskrivits som sfinxens hemlighet från och med nu skulle kläs i Andens ord. Del II i boken beskriver därför olika aspekter av den utveckling som människan behöver genomgå i det nya århundradet.

Del II

Profetia i en ny tid

Jag lyssnar till Andens röst som
beskriver den genomgripande
förändring som vi människor
behöver gå igenom för att en
ny tid ska kunna skapas.

Sök den gudomliga aspekten inom er

Kom ihåg att ni är Guds barn på jorden och att meningen med livet står att finna i den visdom och inre vägledning som var och en av er har tillgång till.

Vänd blicken inåt och ni finner vägen hem!

Undvik all person dyrkan

Bilden av Jesus träder fram.

Sätt mig inte på en piedestal! Reflektera över det sätt på vilket ni har fångats i en dyrkan av min avbild och hur denna dyrkan hindrar er ifrån att ta er egen kraft i anspråk.

Låt underdanigheten rinna av er. Lär er se hur er yttre personlighet söker yttre auktoriteter och hur er egen inre person använder sin egen auktoritet och kraft.

I en framtid kommer ni att få se exempel på hur gamla auktoritära strukturer faller samman och ger plats åt nya former av samverkan och liv.

Lev er sanning

Budskapet talar till ert inre. Följ er egen inre sanning!
Låt ert hjärta tala och känn i varje stund vad som är sant för er.

Lockas inte av de frestelser som finns omkring er! Därmed
kommer era begär successivt att transformeras och ni kommer
att märka att ni bidrar till en värld av fred och frihet där ni ser
varandra som jämlikar och där ordet makt har fått en ny och
annorlunda innebörd.

Sök er väg ur det tredimensionella rummet

Rensa i era sinnen så att de förmår fånga nya intryck!

Frigör er ifrån beroenden till den yttre världen. Vänd blicken inåt och låt era hjärtans sanna känsla visa er vägen ut ur den begränsning som det tredimensionella rummet skapat.

Hjärtats röst och känsla förenar er med alltet och läker den separation som fjärmat era sinnen ifrån sin inlevelse i allt.

Däri ligger ert uppvaknande.

Rensa bland logikens föreställningar och normer

Reflektera över hur den präglade logikens tankar styr den bild ni har av livet och av er själva.

Sök er bortom denna logiks separation ur alltet och följ ert hjärtas känsla till ert inre väsen. Där finner ni all den vägledning och hjälp som ni behöver för att förverkliga det ni kom till jorden för att skapa. Använd därefter logikens erfarenhet av livet till att förverkliga det som är er inre önskan.

Låt hjärtat tala

Låt er själ befrias ifrån den begränsning som håller er fångna i den tredimensionella världen! Befria er ifrån den oro och rädsla som vill styra er dag. Låt i stället själens ljus spegla den tillvaro som ni skapar.

Väck hjärtats känsla. Öppna era sinnen och låt hjärtat tala. Låt hjärtat forma orden och lev i ton med livet självt. Det är dags att ta emot den kärlekskraft som omfamnar planeten.

Medkänslan är den röst i hjärtat som förmår berätta sanningen. Den känner de djupt liggande behoven och förnimer de svårigheter som ni alla brottas med. Den kan ge den rätta hjälpen och intervenerar naturligt där så behövs.

I en framtid kommer medkänslan och kärleken att styra era steg i livet och er tanke blir då det verktyg ni behöver för att kunna manifestera det ni i hjärtat vill. Så föds den nya tiden.

Gör medvetna val i stunden

Låt er inte lättvindigt lockas in på vägar som följer gamla mönster. Stanna upp. Känn efter. Studera konsekvensen av era val! Leder valen till det ni innerst inne vill och önskar eller anpassar ni er efter den kultur och de rädslor som präglar er.

Det är dags att bryta banden till det kulturella arvet samt identifikationen med det ego som kulturen skapat.

Träna er i att leva vaket och medvetet. I en framtid kommer era tidsramar att pressas samman och ni kommer att verka i det nu som är.

När ni i er kropp kan börja känna andras reaktioner som en konsekvens av det ni själva gör börjar ni också kunna skapa nya relationer. Relationer, där ni möter varandra fria ifrån de masker som ni nu så gärna relaterar till.

Ni kommer i en framtid att kunna läsa varandras tankar och börja samtala genom telepati. Ert sjätte sinne kommer att aktiveras och alltmer börja styra era tankars bilder.

I denna nya medvetenhet kommer ett nytt paradiset att växa

fram på jorden. En ny människa kommer att träda fram.

Förbered era kroppar och sinnen inför dessa nya frekvensers kraft. Era celler behöver byggas upp från grunden. För i era celler vilar det motstånd och den begränsning som era tankar skapat.

Tankebubblan spricker

Tänk er att ni i er upplevelse vandrar inneslutna i er egen tankes bubbla, i er egen tankes värld. Föreställ er sedan att den bubblan börjar spricka och ersättas av ett tillstånd som präglas av större genomtränglighet.

Förändringen skapas i era sinnen och är resultatet av en frigörelse ifrån den prägling som lärt er hur er värld ser ut. Ni har mött den nya tiden.

Det finns krafter i Universum som vill att människan ska behålla sin plats i det tredimensionella rummet därför att hon då blir ett villigt redskap för de krafter som söker makt. I er kollektiva bubbla blir ni lätt ett byte för dessa krafter.

Låt inte den tekniska utvecklingen föra er bort ifrån det hjärta som är tänkt att leda er! Släpp det giriga tänkande som fångat så många av er. Det sluter sinnets gränser.

Den dag ni känner er som en del av alltet tänker ni inte längre i poler.

Ljus tränger genom mörkret

Universum sprider nu en klarhet över jorden som kommer att bli märkbar för er alla. Det är en klarhet som kommer att kräva ett renat sinne och som förutsätter att er fysiska och mentala kropp harmonierar med det högsta inom er.

Förbered dig inför denna nya tons inträde på jorden!

Lär känna er själva och dra undan täcket över alla undanträngda tankar. Minska den täthet som vilar i era celler och som skapas av låsta tankar.

Tänk på att när ljuset tränger genom mörkret förändras färgen och tillståndet blir mer transparent.

Låt mig visa den väg ni behöver vandra för att förbereda er inför det som väntar er i nästa steg. Tillåt mig att tala till er visdom, den som redan känner mig.

Livets lag

Ni barn på jorden som i ert hjärta bär fröet till det nya, låt er själs ton komma i dagen och forma de tankar som ni skapar.

Tänk på att ert skapande ska ske i ton med alltet och följa den lag som styr i Universum.

Det finns skäl till att gudarna en gång beblandade sig med de varelser som levde på planeten jorden. Därigenom inplanterades de gener som gjorde det möjligt för människan att vidga sitt medvetande och harmoniera med de frekvenser som sedan nått planeten.

Vi vill vidröra era hjärtan och möta alla er som är villiga att ta till er våra ord. För endast själens gudagåva kan lotsa er rätt i den tid som stundar. Lyssna till era hjärtan och verka i enlighet med den lag som råder där.

Åter till Paradiset

Jesus sådde ett frö och planterade en avsikt. Han visade den kärlekston i vilken människan ska kunna verka. I den nya tiden kommer det som såtts att kunna skördas och hans ord kommer att förstås på ett sätt som svarar mot dess rätta ton.

Paradiset ska ännu en gång återskapas på planeten Jorden och insikten om människans ursprung ska på nytt spridas över er planet. Det som hittills uppfattats som mysterier kommer i en framtid att bli var mans egendom.

Förtrötts inte när det gäller att väcka er kärlek till planeten. Öppna hjärtat på vid gavel och låt inte längre avund och jämförelser styra era steg. Acceptera och försonas. Alla har sin väg att vandra.

Släpp fram er glädje och ödmjukhet till livet! Skapelsens lag beskriver den helhet som är tänkt att råda. Den lagen står redan skriven i era hjärtan.

För ytterligare information vänd er till:

Ulla Anderén
Box 68
760 40 VÄDDÖ
Tel/Fax 0176-93 176
ulla@anderen.nu
www.anderen.nu